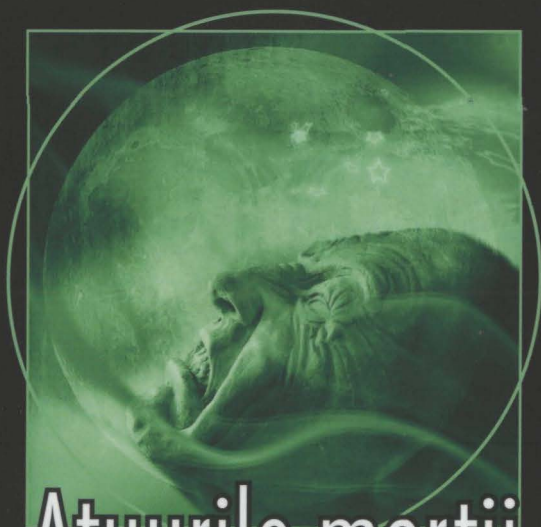

ROGER ZELAZNY

AMBER

Atuurile mortii

VI

Atuurile morții

Roger Zelazny

Trumps of Doom

Copyright © 1985 by Roger Zelazny

Copyright © TRITONIC 2008 pentru prezenta ediție
în limba română

TRITONIC Grup Editorial

Str. Coacăzilor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonic.ro

tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.tritonic.ro

www.tritonic.ro/blog

Colecția: fantasy

Coordonator: MUGUR CORNILĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZELAZNY, ROGER

Atuurile morții (Amber 6) / Roger Zelazny ; trad.:

Eugen Cristea - București : Tritonic, 2008

ISBN 978-973-733-222-6

I. Cristea, Eugen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Ilustrația copertei: © Luc Sesselle | Dreamstime.com

Redactor: MIRELA NECULCEA

Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 373 / martie 2008

Bun de tipar: martie 2008

Tipărit în România: Monitorul Oficial R.A.

www.tritonic.ro, www.tritonic.ro/blog

Librăria virtuală a Grupului Editorial Tritonic

Reduceri de minimum **20%** la orice carte comandată

Pentru informații, vă rugăm să ne contactați la

tel/fax: **021/242.73.77 • 0728.877.440**

sau la adresa de email: **editura@tritonic.ro**.

Tritonic Grup Editorial:

Str. Coacăzilor nr 5, Sector 2, cod 022651,

București, Căsuța poștală 3 - 12

ROGER ZELAZNY

ATUURILE MORTII

Traducere de EUGEN CRISTEA

Roger Zelazny (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan și iacobin, fapt reflectat și în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip José Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg și Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspirație foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici și americani ai sfârșitului de secol XIX și începutului de secol XX, pînă la romanele polițiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecînd adeseori granița dintre fantasy și science fiction.

Seria Amber cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 și 1991.

Romanele și nuvelele sale i-au adus, printre altele, șase premii Hugo, trei premii Nebula și două premii Locus.

E o pacoste să aștepți pe cineva care încearcă să te ucidă. Dar era 30 aprilie și, firește, urma să se întâmple ca de fiecare dată. Îmi luase ceva timp ca să înțeleg, dar acum măcar știam când vine. În trecut, fusesem prea ocupat ca să iau măsuri. Dar acum slujba mea se sfârșise. Urma să mă preocup numai de asta. Simțeam că într-adevăr trebuie să clarific lucrurile înainte de a pleca.

M-am ridicat din pat, am mers în baie, am făcut un duș, m-am spălat pe dinți etcetera. Îmi lăsasem iar barba să crească, așa că nu trebuia să mă bărbieresc. Nu mă luptam cu temeri stranii, așa cum făcusem în acel 30 aprilie acum trei ani, când mă trezisem cu o durere de cap și o premoniție, deschisesem larg ferestrele și mă dusesem în bucătărie ca să descopăr toate ochiurile de la aragaz deschise și fără flacără. Nu. Nu era nici măcar ca acel 30 aprilie de acum doi ani în celălalt apartament, când m-am trezit înaintea zorilor din cauza unui ușor miros de fum, ca să constat că locul luase foc. Totuși, am stat în afara razei de acțiune a lămpilor electrice, pentru cazul în care becurile ar fi fost umplute cu ceva inflamabil și, mai degrabă am dat câte un bobîrnac întrerupătoarelor în loc să le apăs. Nici o nenorocire nu urmă acestor acțiuni.

De obicei, folosesc timer-ul pentru a programa cafetiera cu o noapte înainte. În dimineața asta, totuși, nu doream o cafea preparată fără s-o am la vedere. Am pus o porție nouă și am verificat pachetul în timp ce așteptam să fiarbă. Tot ce era valoros în acest loc consta în două lăzi de mărime mijlocie —

haine, cărți, tablouri, câteva instrumente, câteva amintiri și așa mai departe. Am sigilat valizele. Haine de schimb, un tricou de bumbac cu mîneacă lungă, un roman bun și un teanc de cecuri de călătorie luară drumul în rucsac. Voi lăsa cheia administratorului la ieșire, așa încît să le îngăduie noilor locatari să intre. Coșurile vor merge la păstrare.

În dimineața asta, fără jogging.

În timp ce-mi sorbeam cafeaua, trecînd de la o fereastră la alta și oprindu-mă în dreptul fiecăreia pentru a arunca o privire asupra străzilor de jos și a clădirilor de peste drum (tentativa de anul trecut fusese făcută de cineva cu o pușcă), m-am întors cu gîndul la prima oară cînd se petrecuse, în urmă cu șapte ani. Mă plimbam pur și simplu pe stradă, într-o după-amiază luminoasă de primăvară, cînd un camion care se apropia se abătu brusc în lateral, tăie curba și aproape că mă făcu una cu bucăți dintr-un zid de cărămidă. Am reușit să sar într-o parte și să mă rostogolesc. Șoferul nu și-a mai recăpătat niciodată cunoștința. A fost parcă una dintre acele întîmplări ciudate care ne invadează, din cînd în cînd, viețile tuturor...

Totuși, anul următor, mă îndreptam spre casă de la apartamentul prietenei mele. seara tîrziu. cînd m-au atacat trei indivizi — unul cu un cuțit, ceilalți doi cu bucăți de țevă — fără a avea măcar bunul simț de a-mi cere portofelul.

Am lăsat cadavrele la intrarea unui magazin de discuri din apropiere și, în timp ce mă gîndeam la toate astea pe drumul de întoarcere, nu m-am prins decît a doua zi că fusese aniversarea accidentului de camion. Chiar și atunci, am considerat-o o coincidență nefericită. Chestiunea bombei prin poștă care distrusese jumătate din celălalt apartament anul următor, mă determinase să încep să mă-ntreb dacă nu cumva natura statistică a realității exagerează în preajma mea în acel anotimp. Și evenimentele din anii următori m-au ajutat să transform asta în convigere.

Cuiva îi plăcea să încerce să mă ucidă o dată pe an, pur și simplu. Odată ratată acțiunea, urma încă un an de pauză înaintea unei noi tentative. Părea aproape un joc.

Numai că anul ăsta voiam și eu să mă joc. Preocuparea mea principală era că el, ea sau ceva nu erau niciodată prezenți când se producea evenimentul, preferînd procedeele secrete și dispozitivele sau intermediarii. O să mă refer la această persoană drept „S” (care, în cosmologia mea, înseamnă „șarpe” și uneori „șarlatan”), deoarece „X” a fost exploatat exagerat și pentru că nu-mi place să mă joc cu pronume avînd antecedente discutabile.

Am spălat ceașca de cafea și ceainicul și le-am pus pe raft. Apoi mi-am ridicat bagajul și am luat-o din loc. Domnul Mulligan nu era acasă sau dormea, așa că am lăsat cheia în cutia lui poștală înainte de ieși în stradă ca să-mi iau micul dejun într-un local din apropiere.

Traficul era lejer și toate vehiculele circulau normal. M-am plimbat lent, ascultînd și privînd. Era o dimineată plăcută, anunțînd o zi frumoasă. Speram să aranjez rapid treburile, astfel încît să mă pot bucura de tihnă.

Am ajuns în local fără probleme. M-am așezat lîngă fereastră. Exact în clipa în care chelnerul a venit să-mi ia comanda, am văzut o siluetă familiară ținînd pe stradă — un fost coleg de clasă și, mai tîrziu, funcționar la aceeași companie — Lucas Raynard: un metru optzeci, roșcat, chipeș în ciuda sau poate datorită unui nas zdrobit artistic, cu vocea și comportamentul unui comis-voiajor, ceea ce și era.

Am ciocănit în geam și m-a văzut, a fluturat din mîină, s-a răsucit și a intrat.

— Merle, știam eu, rosti, apropiindu-se de masă, lovindu-mă ușor pe umăr, luînd loc și smulgîndu-mi meniul din mîină. Nu te-am găsit acasă și am bănuît că ai putea fi aici.

Coborî privirea și începu să citească meniul.

— De ce? am întrebat.

— Dacă aveți nevoie de mai mult timp să vă hotărîți, vin mai tîrziu, rosti chelnerul.

— Nu, răspunse Luke și comandă o listă enormă. Am adăugat și comanda mea. Apoi:

— Pentru că ești o creatură cu obiceiuri clare.

— Obiceiuri? am răspuns. Rareori mai mănînc aici.

— Știu, răspunse, dar o făceai de obicei cînd erai în tensiune. Ca, de pildă, chiar înainte de examene — sau dacă te frămînta ceva.

— Hm, am spus. Era ceva adevăr în asta, cu toate că nu-mi dădusem seama înainte. Am rotit scrumiera cu emblema unui cap de unicorn, o variantă mai mică a vitraliului care crea un separeu lîngă intrare. N-aș putea spune de ce, am rostit în cele din urmă. Pe lîngă asta, ce te face să crezi că mă frămîntă ceva?

— Mi-am amintit de chestia aia paranoică a ta cu 30 aprilie, din cauza a două accidente.

— Mai mult de două. Nu ti-am povestit niciodată despre toate.

— Deci, încă mai crezi?

— Da.

Ridică din umeri. Sosi chelnerul și ne umplu ceștile cu cafea.

— *Okay, aprobă într-un tîrziu. Astăzi ți s-a întîmplat?*

— Nu.

— Păcat. Sper că nu-ți afectează gîndirea.

Am luat o gură de cafea.

— Nici o problemă, i-am spus.

— Bun. Oftă și se întinse. Ascultă, tocmai am revenit în oraș ieri...

— Ai avut o călătorie bună?

— Am stabilit un nou record de vînzări.

— Excelent.

— Oricum... Am aflat că plecaseși chiar cînd m-am înregistrat la hotel.

— Mda. Am plecat cam cu o lună în urmă.

— Miller a încercat că te contacteze. Dar cum tu aveai telefonul deconectat, nu te-a putut suna. Chiar a trecut pe la tine de vreo două ori, dar nu erai acasă.

— Păcat.

— Vrea să revii.

— Am terminat acolo.

— Ai răbdare pînă auzi propunerea, bine? Brady a avansat în grad și tu ești noul șef la Design — cu un procent de douăzeci la sută. Asta mi-a spus să-ți transmit.

Am chicotit ușor.

— De fapt... nu sună rău deloc. Dar, așa cum am spus, am terminat.

— Oh. Ochii îi scînteiară în timp ce-mi adresă un zîmbet viclean. *Trebuie* să ai tu ceva aranjat altundeva. Era uimit. Okay, în cazul ăsta mi-a spus să-ți transmit să-i prezinți oferta celuiilalt tip. O să încerce s-o depășească.

Am clătinat din cap.

— Cred că nu accept, am spus. Am isprăvit. Punct. Nu vreau să mă întorc. Și nici nu vreau să mai muncesc pentru nimeni altcineva. Am terminat cu genul ăsta de treburi. M-am săturat de computere.

— Dar ești cu adevărat priceput. Ascultă, o să te apuci de predat?

— Nu.

— Ei bine, la naiba! *Trebuie* să faci ceva. Ai dat cumva peste o comoară?

— Nu. Cred că o să călătoresc. Am stat prea mult într-un singur loc.

Ridică ceașca de cafea și o goli. Apoi se lăsă pe spate, își încrucișă mîinile pe stomac și-și coborî ușor pleoapele. Rămase tăcut un timp.

Într-un tîrziu:

— Spuneai că ai terminat. Te referi la slujba și viața ta de aici sau la altceva?

— Nu pricep.

— Aveai un fel ciudat de a dispărea — chiar și în colegiu. Dispăreai un timp și la fel de brusc îți făceai din nou apariția. Mereu dădeai explicații destul de vagi. Parcă ai fi dus un fel de viață dublă. Toată treaba asta are de-a face cu așa ceva?

— Nu știu ce vrei să spui.

Zîmbi.

— Firește că știi, roști. Cum nu i-am răspuns, adăugă: Ei bine, oricum îți urez baftă.

În continuă agitație, rareori în pauză, se jucă cu un inel cu chei în timp ce băurăm o a doua ceașcă de cafea, zgâlțâind și zornăind cheile și un mare breloc albastru strălucitor. Într-un târziu sosiră mic-dejunurile noastre și am mâncat în tăcere un timp.

Apoi întrebă:

— Mai ai *Starburst*-ul?

— Nu. L-am vîndut toamna trecută, i-am spus. Am fost atît de ocupat încît n-am avut timp să navighez. Nu suportam să-l văd stînd degeaba.

Încuviință.

— Păcat, spuse. Ne-am distrat bine cu nava, cînd eram în școală. Și chiar mai târziu. Mi-ar fi plăcut să ieșim cu ea încă o dată, de dragul vremurilor trecute.

— Da.

— Ascultă, ai văzut-o de curînd pe Julia?

— Nu, de cînd ne-am despărțit. Cred că se mai vede cu un tip pe nume Rick. Tu ai mai văzut-o?

— Mda. Am trecut pe la ea noaptea trecută.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Făcea parte din gașcă — și am plecat care încotro.

— Cum era?

— Încă arată bine. A întrebat de tine. Mi-a dat asta... să ți-o înmînez.

Scoase la iveală din vestă un plic sigilat și mi-l înmînă. Purta numele meu, cu scrisul ei. Am rupt plicul și am citit.

„Merle,

M-am înșelat. Știu cine ești și asta înseamnă pericol. Trebuie să te văd. Am ceva de care vei avea nevoie. E foarte important. Te rog sună-mă sau treci pe la mine cît mai curînd posibil.

Cu dragoste,

Julia“.

— Mulțumesc, am spus, deschizînd rucsacul și punînd plicul înăuntru.

Era enigmatic și neliniștitor. Într-un final trebuia să hotărască ce e de făcut. Încă o mai plăcea mai mult decît credea, dar nu eram convins că voiam s-o mai văd. Dar ce voia să spună că știe cine sînt?

Din nou, am izgonit-o din minte.

Un timp am privit traficul și am băut cafea și m-am gîndit la prima mea întîlnire cu Luke, ca studenți în anul I, la Clubul de Scrimă. Era incredibil de bun.

— Mai duelezi? l-am întrebat.

— Uneori. Tu?

— Din cînd în cînd.

— N-am aflat niciodată care e mai bun.

— Nu e timp acum, am spus.

Chicoti și împunse cu cuțitul spre mine de cîteva ori.

— Cred că nu. Cînd pleci?

— Probabil mîine. Mai rezolv cîteva mărunțișuri. Cînd termin, plec.

— Încotro te-ndrești?

— Ici-colo. Încă nu m-am hotărît.

— Ești nebun.

— Îhîm. I se spunea „*Anul călătoriilor*“. L-am ratat pe-al meu și-l vreau acum.

— De fapt, sună destul de haios. Poate că ar trebui să-l încerc și eu cîndva.

— Poate. Credeam că ți l-ai luat eșalonat, totuși.

— Ce vrei să spui?

— N-am fost singurul care obișnuia să plece mult.

— Oh, asta era. Goni gîndul cu o fluturare de mînă. Aia era afacere, nu plăcere. A trebuit să fac niște șmecherii ca să plătesc facturile. O să mergi să-i vezi pe-ai tăi?

Ciudată întrebare. Niciunul dintre noi nu adusese vorba despre părinții noștri decît în linii mari.

— Nu cred, am spus. Cum sînt ai tăi?

Îmi prinse privirea și o fixă, cu zîmbetul lui cronic lărgindu-se ușor.

— Greu de zis, răspunse. Nu prea ținem legătura.

Am zîmbit și eu.

— Cunossc senzația.

Ne-am terminat mîncarea, am mai luat o ultimă cafea.

— Deci nu vrei să vorbești cu Miller? întrebă.

— Nu.

Ridică iar din umeri. Sosi nota și o luă.

— Eu plătesc, spuse. La urma urmelor, eu am o slujbă.

— Mulțumesc. Poate că mă recompensez cu o cină. Unde stai?

— Așteaptă. Băgă mîna în buzunarul cămășii, scoase o cutie de chibrituri, mi-o întinse. Ține. Motelul „New Line“, spuse.

— Să zicem în jur de șase?

— Okay.

Se ridică și ne despărțirăm în stradă.

— Pe curînd, zise.

— Mda.

La revedere, Luke Raynard. Ciudat om. Ne cunoșteam de aproape opt ani. Am petrecut clipe plăcute. Ne-am înfruntat în cîteva discipline sportive. Obişnuiam să facem jogging împreună aproape în fiecare zi. Am fost amîndoi în echipa de alergări. Uneori, ne vedeam cu aceleași fete. M-am mirat iar de el — puternic, istet și la fel de tainic ca și mine. Exista o legătură între noi, o legătură pe care n-o înțelegeam pe de-a-ntregul.

M-am întors în parcarela apartamentului meu și am verificat capota și structura automobilului înainte de a îndesa rucsacul înăuntru și a porni motorul. Am condus încet, uitîndu-mă la lucruri care fuseseră proaspete și noi în urmă cu opt ani, spunîndu-le acum rămas bun. Săptămîna trecută îmi luasem rămas bun de la toți cei care contaseră pentru mine. Cu excepția Juliei.

Era unul dintre acele lucruri pe care simțeam că trebuie să-l amîn, dar nu era timp. Fie îl făceam acum, fie deloc, și curiozitatea îmi fusese stîrnită. Am intrat în parcare a unui mall și am ochit un telefon, dar n-a răspuns nimeni cînd am sunat-o. Am bănuir că era la muncă în schimbul de zi, dar putea tot atît de bine să facă un duș sau să fie la cumpărături. Am hotărît să merg la ea și să văd. Nu era prea departe. Și orice ar fi avut pentru mine, a lua acel ceva va fi o scuză bună pentru a o vedea o ultimă dată.

Am rătăcit prin cartier mai multe minute înainte de a găsi un loc de parcare. Am încuiat mașina, am mers înapoi spre colț și am luat-o la dreapta. Ziua devenise ceva mai caldă. Undeva, cîinii lătrau.

M-am îndreptat spre intersecția unde se afla imensa casă victoriană care fusese transformată în bloc cu apartamente. Din față nu puteam zări ferestrele apartamentului ei. Acesta era situat la ultimul etaj în spate. Am încercat să-mi reprim amintirile cînd am trecut de intrare, dar n-a fost bine. Amintirile clipelor petrecute împreună s-au năpustit cu o sumedenie de vechi sentimente. M-am oprit. Era o prostie să vin aici... De ce să-mi fac probleme pentru ceva ce nu mi-a lipsit niciodată. Totuși...

La naiba. *Voiam* s-o mai văd o dată. Acum nu mai puteam da înapoi. Am urcat treptele și am traversat pragul. Ușa era un pic întredeschisă, așa că am intrat.

Același hol. Aceeași violetă obosită în ghiveci, cu praf pe frunze, pe raftul din față oglinzii cu ramă aurie — oglinda ușor strîmbă care reflectase de atîtea ori îmbrățișarea noastră. Chipul mi se încrețea pe măsură ce înaintam.

Am urcat treptele de lemn verzi. Un cîine începu să urle undeva în spate, afară.

Primul palier era neschimbat. Am traversat micul hol, pe lîngă gravurile șterse și masa veche, am cotit și am urcat pe cea de-a doua scară. La jumătatea drumului am auzit un zgomot ca un scîrțîit venind de deasupra și un altul ca o sticlă sau o vază rostogolindu-se pe podeaua din lemn de esență tare.

Apoi din nou tăcere, în afara câtorva rafale de vînt prin streșini. Mă cuprinse o ușoară neliniște și am grăbit pasul. M-am oprit în capul scărilor și totul părea a fi în ordine, dar la următoarea inspirație am simțit un miros neobișnuit. Nu-l puteam defini — transpirație, mucegai, poate praf — în orice caz, ceva organic.

Atunci m-am îndreptat spre ușa Juliei și am așteptat cîteva clipe. Acolo mirosul părea mai puternic, dar n-am mai auzit alte zgomote.

Am ciocănit ușor în lemnul negru. Pentru o clipă mi s-a părut că înăuntru se agită cineva, dar numai pentru o clipă. Am bătut iar.

— Julia? am strigat. Sînt eu, Merle.

Nimic. Am bătut mai tare.

Ceva căzu cu zgomot. Am încercat mînerul ușii. Încuiată.

Am răsucit și am smucit și am smuls mînerul, încuietoarea și tot mecanismul de închidere. Apoi m-am deplasat imediat în stînga mea, pe lîngă capătul în țîțîni al ușii și cadru. Am întins mîna stîngă și am exercitat o ușoară apăsare pe panoul de sus cu vîrfurile degetelor.

Am împins ușa cîteva inci în interior și m-am oprit. Nu se auziră alte zgomote și în cîmpul vizual apărură doar un fragment de perete și podea, cu mici întrezăriri ale unei acuarele, sofa roșie, covorul verde. Am deschis mai mult ușa. Aceleași obiecte cu ceva în plus. Și mirosul era mai puternic.

Am făcut o jumătate de pas în dreapta și am apăsat constant.

Nimicnimicnimic...

Am luat brusc mîna cînd am văzut-o. Zăcînd acolo. În mijlocul încăperii. Într-o baltă de sînge...

Era sînge pe podea, pe covor, o dezordine sîngeroasă lîngă colțul din stînga mea. Mobilă cu susu-n jos, perne sfîșiate...

Mi-am stăpînit un impuls de a mă năpusti înainte.

Am făcut un pas lent, apoi un altul, cu toate simțurile la pîndă. Am traversat pragul. În încăperea nu mai era nimic/

nimeni altcineva. Frakir se încordă în jurul încheieturii mele. Ar fi trebuit să rostesc ceva, dar mintea îmi era în altă parte.

M-am apropiat și am îngenuncheat lângă ea. Mi s-a făcut rău. Din ușă nu văzusem că jumătate din fața ei și brațul drept lipseau. Nu mai respira și carotida ei era tăcută. Purta un halat de culoarea piersicii, sfîșiat și plin de sînge; la gît se afla un medalion albastru.

Sîngele care se răspîndise dincolo de covor pe podeaua din lemn tare era mînjit și plin de urme. Totuși, nu erau urme de picior uman, ci urme mari, alungite, cu trei degete, apăsate, cu gheare.

Un curent de aer de care fusesem doar pe jumătate conștient — venind dinspre ușa deschisă a dormitorului în spatele meu — se diminuea brusc, în timp ce mirosul se intensifică. Am simțit o nouă zvîcnitură la încheietura mîinii. Totuși, nu se auzea nici un sunet. Era o tăcere totală, dar eu știam că e acolo.

M-am rotit din poziția în genunchi în cea ghemuită, răsucindu-mă...

Am văzut o gură imensă, cu dinți mari, cu buze sîngerii încrețite în jurul lor. Scoteau în evidentă botul aparținînd unei creaturi asemănătoare unui cîine de vreo cîteva sute de pounzi, acoperită cu blană galbenă aspră, ca mușchiul. Urechile arătau ca un morman de ciuperci, ochii galben-portocaliu holbați și sălbatici.

Întrucît n-aveam nici o îndoială privind intențiile ei, am azvîrlit spre creatură mînerul ușii, pe care-l ținusem încheștat, aproape fără să-mi dau seama, în ultimul minut. Alunecă pe proeminența osoasă de deasupra ochiului stîng fără vreun efect notabil. Tot pe tăcute, creatura se năpusti asupra mea.

Fără a-mi lăsa măcar o clipă să-i adresez o vorbă lui Frakir...

Cei care lucrează în abatoare știu că există un loc pe fruntea animalului, care poate fi găsit trasînd o linie imaginară de la urechea dreaptă spre ochiul stîng și o alta de la urechea stîngă spre ochiul drept. Ei țintesc lovitura ucigașă cu un inci sau doi deasupra joncțiunii acestui „X”. Unchiul meu m-a învățat

asta. Deși nu lucra într-un abator. Pur și simplu știa cum să ucidă creaturile.

Așa că m-am răsucit înainte și într-o parte când m-a atacat și i-am aplicat o lovitură ca de ciocan în punctul mortal: se mișcă chiar mai iute decât anticipasem și, când îl izbi pumnul meu, își pregătise deja mușchii gâtului pentru a absorbi forța loviturii.

Aceasta îi smulse primul sunet, totuși — un scheunat. Își scutură capul și se întoarse cu mare viteză, atacându-mă iar. De data asta, un mîrîit bubuitor îi ieși din piept și sări foarte sus. Știam că n-o să reușesc să evit lovitura.

Unchiul meu mă mai învățase și cum să înșfac un câine de carnea din lateralele gâtului și de sub fălci. Îți trebuie o priză bună dacă e un câine mare și trebuie să-l apuci corect. În clipa aceea, nu prea aveam de ales. Dacă aș fi încercat o lovitură și aș fi ratat-o, probabil că mi-ar fi înhățat piciorul.

Mîinile îmi țîșniră înainte și în sus și l-am încolăcit când ne-am întîlnit. Eram convins că e mai greu decât mine și că trebuie să țin seama și de impulsul lui.

Am avut viziunea pierderii degetelor sau a unei mîini, dar l-am prins sub falcă, l-am ținut și am strîns. Am ținut brațele întinse și m-am aplecat la impact. Am fost zguduit de forța săriturii, dar am izbutit să-mi mențin strînsoarea și să absorb șocul.

În timp ce ascultam mîrîiturile și priveam botul bălos la vreo treizeci de centimetri de fața mea, mi-am dat seama că nu mă gîndisem cum să acționez mai departe. Cu un câine, poți reuși să-i zdrobești capul de ceva tare și aflat la îndemînă; carotidele lui sînt prea adînc îngropate ca să te bazezi pe apăsarea directă și să-l scoți din funcțiune. Dar creatura asta era puternică și strînsoarea mea deja începea să alunece din cauza zvîrcolirii frenetice. În timp ce-i țineam fălcile departe de mine și îl împingeam în sus, am constatat că era mai înalt decât mine atunci când ajungea în poziție verticală. Aș fi putut încerca o lovitură în partea interioară moale, dar probabil mi-aș fi

pierdut echilibrul și strînsoarea și atunci pîntecul ar fi fost expus colților ei.

Dar creatura scăpă din mîna mea stîngă, răsucindu-se, și n-aveam altă soluție decît să folosesc dreapta sau să-i dau drumul. Așa că am împins cît am putut de tare și m-am retras iar. Căutam disperat o armă, orice fel de armă, dar nu era nimic la îndemîină care să-mi fie de folos.

Se năpusti iar, căutîndu-mi gîtul, venind prea iute și prea de sus ca să reușesc o lovitură la cap. Și nici nu mă puteam feri din calea ei.

Picioarele din față erau la nivelul abdomenului meu și speram ca unchiul meu să fi avut dreptate și în privința asta, în timp ce le-am înșfăcat și le-am răsucit în interior și în exterior cu toată forța, lăsîndu-mă pe un genunchi ca să evit fălcile, cu bărbia lăsată ca să-mi protejez gîtul, cu capul tras spre înapoi. Oasele trosneau și scîrțiau cînd le răsuceam și capul creaturii coborî aproape imediat ca să-mi atace încheieturile. Numai că în clipa aceea deja mă ridicam, aruncîndu-mă înainte, săltîndu-mă în picioare.

Creatura se răsturnă în spate, se răsuci și aproape că-și reveni. Cînd labele izbiră podeaua, totuși, scoase un sunet pe jumătate între un scîncet și un mîrîit și se prăbuși.

Eram pe punctul de a încerca o nouă lovitură în craniu, cînd creatura reveni în picioare, mișcîndu-se mai iute decît aș fi bănuît. Își ridică imediat piciorul drept din față și își recăpătă echilibrul pe celelalte trei, încă mîrîind, țintuindu-și privirea în ochii mei, cu saliva atîrnîndu-i pe falca de jos. M-am deplasat ușor în stînga, convins că se va năpusti iarăși asupra mea, ținîndu-l în șah, luînd o poziție pe care nu mi-o spusese nimeni, pentru că, din cînd în cînd, mai am și eu idei originale.

De data asta era mai lent cînd mă atacă. Poate că ar fi trebuit să-l lovesc în craniu și să-l termin. Nu știu, pentru că n-am încercat. L-am înșfăcat iar de gît și, de data asta, mă aflu pe un teritoriu cunoscut. Nu va scăpa ca înainte, în puținele clipe de care aveam nevoie. Fără a-i întrerupe impulsul,

m-am răsucit și m-am lăsat jos și am smuls și am tras, devinându-i traiectoria.

Se răsuci în aer, izbind fereastra cu spatele. Cu un zgomot asurzitor, fereastra se făcu țandări când trecu prin ea, luînd mare parte din ramă și perdeaua care se smulse odată cu creatura.

Am auzit-o izbindu-se trei etaje mai jos. Când m-am ridicat și am privit afară, am văzut-o zvîcnind de cîteva ori și înțepinind acolo, în curtea interioară de beton unde Julia și cu mine beam adesea o bere în miez de noapte.

Am revenit lîngă Julia și i-am luat mîna. Am început să conștientizez furia. Cineva era în spatele acestei afaceri. Să fi fost din nou „S”? Oare acesta era cadoul meu de 30 aprilie pe anul ăsta? Aveam sentimentul că da și voiam să acționez asupra lui „S” așa cum tocmai acționasem asupra creaturii care ucisese. Trebuie să existe un motiv. Trebuie să existe un indiciu.

M-am ridicat, m-am îndreptat spre dormitor, am luat o pătură și am acoperit-o pe Julia. Automat, am șters amprente mele de pe mînerul ușii căzut, înainte de a începe să percheziționez apartamentul.

Le-am găsit pe placa șemineului, între ceas și un teanc de cărți despre ocultism. În clipa în care le-am atins și le-am simțit răceala, mi-am dat seama că treaba era chiar mai serioasă decît crezusem. Probabil că astea reprezentau ceea ce avea Julia pentru mine — numai că nu erau chiar ale mele, deși când le-am amestecat le-am recunoscut la un anume nivel și am fost uluit la un altul. Erau cărți de joc, Atuuri, asemănătoare și totuși nu ca oricare altele pe care le văzusem înainte.

Nu era un pachet complet. De fapt, doar cîteva cărți stranii. Le-am strecurat rapid în buzunarul lateral când am auzit sirena. Mai tîrziu va fi timp pentru o pasiență.

M-am năpustit în josul scărilor și afară pe ușa din dos, neîntîlnind pe nimeni. Creatura zăcea încă acolo unde căzuse și toți cîinii din cartier discutau despre asta. Am sărit garduri

și am răscolit răsaduri cu flori, tăind prin curțile din dos către strada laterală unde parcasem.

Cîteva minute mai tîrziu, mă aflu la mile întregi depărtare, încercînd să gonesc din minte amprente labelor pline de sînge.

2

M-am îndepărtat de golf pînă cînd am ajuns într-o zonă liniștită, năpădită de copaci. Am oprit mașina, am ieșit afară și am mers pe jos.

După multă vreme am dat peste un părculeț pustiu. M-am așezat pe o bancă, am scos Atuurile și le-am examinat. Cîteva păreau pe jumătate familiare și restul erau total enigmatice. Am privit una prea mult și mi s-a părut că aud un cîntec de sirenă. Le-am lăsat. Nu recunoșteam stilul. Acesta era extrem de stîngaci.

Mi-am amintit de povestea unui toxicolog renumit, care a înghițit din greșeală o otravă pentru care nu exista antidot. Întrebarea cea mai importantă din mintea lui era: Luase o doză mortală? A căutat într-o notiță pe care chiar el o scrisese cu ani în urmă. Conform scrierii, luase doza mortală. A căutat într-o altă carte, scrisă de un alt coleg la fel de eminent. Potrivit acesteia, luase doar jumătate din cantitatea necesară pentru a ucide un om de conformația sa. Așa că s-a așezat și a așteptat, sperînd că se înșelase.

Mă simțeam la fel, pentru că sînt expert în astfel de lucruri. M-am gîndit că știu opera tuturor celor care ar fi în stare să creeze asemenea obiecte. Am luat una dintre cărți, care exercita o fascinație aparte, aproape familiară asupra mea — înfățișînd un mic promontoriu ierbos intrînd într-un lac liniștit, o felie de ceva luminos, scînteietor, neidentificabil, undeva în dreapta. Am expirat cu forță asupra-i, încetoșînd-o o clipă și am lovit-o cu unghia. Răsună ca un clopoțel de sticlă și pîlpîi, prinzînd

viață. Umbre se rotiră și pulsară în timp ce peisajul căpătă nuanțe de înserare. Am trecut mîna pe deasupra și deveni iar imobil — înapoi la lac, ierburi, zi.

Foarte departe. Curentul timpului curgea mai iute acolo comparativ cu situația mea din prezent. Interesant.

Am orbecăit după o veche pipă cu care uneori mă mai răsfaț, am umplut-o, am aprins-o, am pufăit și am meditat. Cărțile erau fără îndoială funcționale, nu vreo imitație inteligentă și, cu toate că nu le înțelegeam scopul, nu asta era grija mea principală în clipa aceea.

Astăzi era 30 aprilie și, din nou, dădusem piept cu moartea. Trebuia totuși să mă confrunt cu persoana care se juca cu viața mea. „S“ folosise iar o amenințare prin procură. Iar eu nu ucisese un cîine obișnuit. Și cărțile... de unde făcuse Julia rost de ele și de ce voia să le am eu? Cărțile și cîinele demonstrau o forță dincolo de cea a unei persoane normale. Tot timpul crezusem că sînt subiectul unui interes nedorit din partea vreunui psihopat, cu care aș fi putut trata pe îndelete. Numai că evenimentele din dimineața asta dădeau cazului un aspect cu totul diferit. Asta însemna că undeva aveam un dușman dat naibii.

M-au trecut florii. Aș fi vrut să vorbesc din nou cu Luke, să-l fac să reconstituie conversația lor din noaptea trecută, să aflu dacă Julia spusese ceva care să-mi dea un indiciu cît de mic. Mi-ar fi plăcut să mă întorc și să-i cercetez apartamentul cu mai multă grijă. Dar nici nu se punea problema. Poliția năvălise deja la intrare în timp ce eu fugeam de acolo. Nu se punea problema revenirii acolo multă vreme.

Rick. Rick Kinsky, tipul cu care începuse să se vadă după ruptura noastră. Îl știam din vedere — genul subțirel, mustăcios, cerebral, ochelari sticlă-de-sifon și toate celelalte. Era managerul unei librării pe care o vizitasem o dată sau de două ori. Mai mult de-atît nu știam despre el, totuși. Poate că el mi-ar putea spune ceva despre cărțile de joc și cum a intrat Julia în jocul care a costat-o viața.

Am mai meditat un pic, apoi am pus cărțile deoparte. Nu mai voiam să-mi irosesc timpul cu ele. Nu încă. Mai întâi voiam să capăt cât mai multe informații.

Am revenit la mașină. În timp ce mergeam, m-am gândit că acest 30 aprilie încă nu se sfârșise. Presupunând că „S” nu considera întâlnirea de azi-dimineață îndreptată direct spre mine? În cazul ăsta, mai era o groază de timp pentru o altă tentativă. Presimțeam de asemeni că, dacă încep să mă apropii, „S” va uita de întâlniri și îmi va lua gîtul oriunde va fi o mică greșală. Am hotărît ca, de-acum înainte, să nu-mi las deloc garda jos, să trăiesc ca într-o continuă stare de asediu pînă cînd se va lămuri chestiunea. Și acum toate energiile mele se vor îndrepta către rezolvarea ei. Toată bunăstarea mea cerea parcă distrugerea dușmanului meu, foarte curînd.

Oare să cer vreun sfat? m-am întrebat. Și dacă da, de la cine? Erau încă o mulțime de lucruri despre care habar n-aveam legat de moștenirea mea...

Nu. Nu încă, am hotărît. Trebuia să-mi dau toată linișta ca să pun singur lucrurile la punct. Pe lîngă faptul că-mi doream asta, aveam nevoie de exercițiu. Acolo de unde vin eu, e necesar să fii în stare să rezolvi asemenea chestiuni ciudate.

Am șofat, căutînd un telefon public și încercînd să nu mă gîndesc la Julia așa cum o văzusem ultima oară. Cîtiva nori apărură dinspre vest. Ceasul îmi ticăia la încheietură, lîngă nevăzutul Frakir. Știrile de la radio erau internaționale și triste.

M-am oprit într-o farmacie și am folosit telefonul de acolo ca să-ncerc să-l contactez pe Luke la motel. Nu era acasă. Așa că mi-am luat un sandviș și un milkshake în restaurantul mall-ului și am încercat mai tîrziu. Încă nu revenise.

Okay. Dau de el mai încolo. M-am îndreptat spre oraș. „Browserie”, mi-am amintit, se numea librăria unde lucra Rick.

M-am îndreptat într-acolo și am văzut că e deschis. Am parcat la două intersecții în susul străzii și m-am întors pe jos. Am stat în alertă pe tot parcursul, dar n-am detectat nici un semn că aș fi fost urmărit.

O briză răcoroasă m-a învăluit în timp ce mergeam, apropierea ploii. L-am văzut pe Rick prin vitrina magazinului, așezat la teigheaua lui înaltă, citind o carte. Nimeni altcineva la vedere.

Un mic clopoțel răsună deasupra ușii când am intrat și Rick își ridică privirea. Se îmbătoșă și ochii i se măriră pe măsură ce mă apropiam.

— Salut, am rostit, oprindu-mă apoi o clipă. Rick, nu știu dacă mă mai ții minte.

— Ești Merle Corey, rosti moale.

— Corect. M-am aplecat pe teighea și el se retrase. Mă-ntreb dacă m-ai putea ajuta cu o mică informație.

— Ce fel de informație?

— Despre Julia, am zis.

— Ascultă, răspunse, nu m-am apropiat de ea decît după ce voi doi v-ați despărțit.

— Cum? Nu, nu, nu înțelegi. Nu-mi pasă de asta. Am nevoie de o informație mai recentă. A încercat să ia legătura cu mine săptămîna trecută și...

Clătină din cap:

— N-am mai avut vești de la ea de vreo două luni.

— Oh?

— Mda, nu ne-am mai văzut. Preocupări diferite, înțelegi?

— Era în ordine atunci cînd... ați încetat să vă mai vedeți?

— Cred că da.

L-am privit țintă în ochi și se încruntă. Nu-mi plăcuse acel „Cred că da“. Constatam că îi e un pic teamă de mine așa că am decis să întind coarda.

— Ce vrei să spui prin „preocupări diferite“? am întrebat.

— Ei bine, devenise un pic cam ciudată, înțelegi? spuse.

— Nu înțeleg. Spune-mi.

Își umezi buzele și privi într-o parte.

— Nu vreau să am necazuri, rosti.

— Și nici eu nu vreau să le provoc. Despre ce-i vorba?

— Ei bine, spuse, era îngrozită.

— Îngrozită? De ce?

— Uh — de tine.

— De mine? E ridicol. Niciodată n-am făcut ceva care s-o îngrozească. Ce-a spus?

— Niciodată n-a folosit multe cuvinte, dar pot să-ți spun, de câte ori pomenea numele tău. După aceea, a început să fie preocupată de toate lucrurile alea stranii.

— M-ai pierdut, am zis. Complet. A devenit ciudată? Avea preocupări stranii? Ce fel? Ce se întâmpla? Chiar nu înțeleg și mi-aș dori s-o fac.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre spatele magazinului, aruncându-mi o privire ca și cum ar fi trebuit să-l urmez. Am făcut-o.

Încetini pasul când am ajuns într-un raion plin de cărți despre vindecarea naturistă și agricultura organică și artele marțiale și leacuri din ierburi și despre creșterea copiilor la domiciliu, dar trecu mai departe la raionul ocult.

— Aici, roști, oprindu-se. A împrumutat cîteva din astea, le-a adus înapoi, a mai împrumutat altele.

Am ridicat din umeri.

— Asta-i tot? Nu prea pare ciudat.

— Dar chiar s-a implicat adînc.

— Așa fac foarte mulți.

— Lasă-mă să termin, continuă el. A început cu teosofia, chiar a participat la întîlnirile unui grup local. A renunțat destul de repede, dar apoi a întîlnit unii oameni cu legături diverse. Curînd, era deja în legătură cu adepți ai lui Sufi*, Gurgiev**, chiar cu un șaman.

— Interesant, am spus. Fără yoga?

— Fără yoga. Cînd am întrebato același lucru, mi-a spus că e în căutarea puterii, nu a samadhi. Oricum, a continuat să cunoască indivizi din ce în ce mai ciudați. Atmosfera a devenit prea rarefiată pentru mine, așa că mi-am luat adio.

* SUFI — reprezentant al esoterismului islamic (n. trad.)

** G.I. Gurdjieff (1872? — 1949) — conducător spiritual greco-armean, născut în Rusia. (n. trad.)

— Mă-ntreb de ce? am rostit meditativ.

— Aici, spuse, aruncă o privire pe asta.

Îmi azvîrli o carte neagră și păși înapoi. Am prins-o din zbor. Era o copie a Bibliei. Am deschis-o la ultima pagină.

— Ceva special legat de ediția asta? am întrebat.

Oftă..

— Nu. Îmi pare rău.

O luă înapoi și o puse la locul ei pe raft.

— Numai o clipă, spuse.

Reveni la teighea și luă o plăcuță de carton dintr-un sertar de dedesubt.

Pe ea era scris: AM IESIT PUȚIN: VOM REDESCHIDE LA ... și era un cadran de ceasornic cu ace mobile. Le potrivi în așa fel încît să indice o jumătate de oră de-acum înainte și se duse să atîrne plăcuța pe vitrina intrării. Apoi trase zăvorul și-mi făcu semn să-l urmez într-o încăpere din dos.

Biroul din dos conținea o mäsută, două scaune, cutii cu cărți. Se așeză în spatele mäsutei și făcu un gest cu capul spre scaunul cel mai apropiat. M-am așezat. Apoi deschise robotul telefonic, dădu la o parte de pe sugativă un teanc de formulare și corespondență, deschise un sertar și scoase o sticlă de Chianti.

— Vrei un pahar? întreabă.

— Firește, mulțumesc.

Se ridică și păși prin ușa deschisă a unui mic lavabou. Luă două pahare de pe un raft și le spălă. Le aduse înapoi, le puse pe mäsută, le umplu și împinse unul înspre mine. Paharele erau de la „Sheraton“.

— Iartă-mă că ți-am azvîrlit Biblia, spuse, ridicînd paharul și luînd o sorbitură.

— Arătai de parcă te-ai fi așteptat să dispar într-un nor de fum.

Încuviință.

— Sînt cu adevărat convins că motivul pentru care-și dorea puterea avea legătură cu tine. Ești implicat în vreo formă de ocultism?

— Nu.

— Uneori spunea despre tine că ai putea fi chiar o creatură supranaturală.

Am izbucnit în râs. După o clipă, făcu și el la fel.

— Nu știu, rosti apoi. Există o mulțime de lucruri stranii pe lume. Nu sînt chiar toate în ordine, dar...

Am ridicat din umeri.

— Cine știe? Așadar, tu crezi că ea căuta un sistem anume care i-ar fi dat puterea să se apere de mine?

— Asta a fost impresia mea.

Am luat o gură de vin.

— N-are nici un sens, i-am spus.

Dar chiar dacă am spus-o, știam că, probabil, e adevărat. Și dacă o condusesem pe calea care a distrus-o, atunci eram, în parte, răspunzător de moartea ei. Brusc, am simțit povara odată cu durerea.

— Termină povestea, am spus.

— Cam asta e, răspunse. M-am săturat de oameni care vor să discute tot timpul prostii cosmice și am luat-o din loc.

— Și asta-i tot? Ea și-a găsit sistemul potrivit, guru potrivit? Ce s-a-ntîmplat?

Luă o înghițitură zdravănă și mă privi.

— Chiar îmi plăcea de ea, rosti.

— Sînt sigur.

— După aia s-a dus la Tarot, Cabala, Zorile Aurii, Crowley, Fortune...

— Și a rămas acolo?

— Nu știu sigur. Dar așa cred. Am auzit de asta după un timp.

— Ritualuri magice, deci?

— Probabil.

— Cine le face?

— O mulțime de oameni.

— Vreau să zic, pe cine a găsit ea? Ai auzit?

— Cred că a fost Victor Melman.

Mă privi cu speranță. Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Nu cunosc numele.

— Un tip ciudat, medită el, luînd o sorbitură și lăsîndu-se pe spate în scaun, încrucișîndu-și mîinile la ceafă și aducîndu-și coatele în față. Privi spre lavabou. Mi s-a relatat — de către cîțiva oameni, unii dintre ei demni de încredere — că într-adevăr lumea se dădea în vînt după el, că-și vrăjea auditoriul, că e cunoscut ca un om luminat, a fost inițiat, are un fel de putere și uneori e un mare profesor. Numai că și el are aceste probleme cu „ego“-ul, care par a însoți această capacitate.. Și mai e o mică nuanță pe dos în cazul lui. Am auzit chiar că se spune că nu ăsta e numele lui adevărat, că are cazier și că seamănă mai mult cu Manson* decît cu Mangus**. Nu știu. Oficial e pictor — de fapt, unul foarte bun. Marfa lui se vinde.

— L-ai întîlnit vreodată?

O pauză, apoi:

— Da.

— Ce impresie ți-a făcut?

— Nu știu. Ei bine ... eu am prejudecăți. Nu prea știu ce să spun.

Am agitat vinul din pahar.

— Cum vine asta?

— Oh, am vrut să studiez cu el cîndva. M-a refuzat.

— Deci și tu te-ai băgat în asta. Credeam că...

— Nu m-am băgat în nimic, se repezi el. Vreau să zic că am încercat de toate, cînd și cînd. Fiecare trece prin diverse etape. Voiam să mă dezvolt, să mă extind, să avansez. Cine nu vrea? Dar n-am reușit niciodată. Se îndreptă și luă încă o sorbitură de vin. Uneori simțeam că sînt aproape, că exista o anume putere, o anume viziune pe care aproape că o ating sau o văd. Aproape. Apoi a dispărut. Totul e o mare prostie. Te

* Manson, Charles, n. 1934, a condus așa-numita „Familie Manson“, responsabil de măcelul în care a fost ucisă actrița Sharon Tate. Condamnat pe viață, tipul asasinului cu sînge rece. (n. trad.)

** Mangus — membru al unui vechi clan persan specializat în activități de cult. Adepți ai lui Zoroastru (n. trad.)

amăgești singur. Uneori chiar credeam că dobândisem puterea. Apoi treceau câteva zile și-mi dădeam seama că iarăși mă mințisem singur.

— Toate astea s-au petrecut înainte de a o întâlni pe Julia?

Încuviință.

— Corect. Poate că asta ne-a și unit un timp. Încă îmi place să vorbesc despre tot rahatul ăsta, chiar dacă nu mai cred în el. După aceea, ea a luat-o prea în serios, iar eu n-am mai vrut s-o iau din nou pe aceeași cale.

— Înțeleg.

Își goli paharul și-l umplu iar.

— Nimic nu contează, spuse. Există o infinitate de moduri de a te minți singur, de a explica rațional lucruri care nu sînt raționale. Bănuiesc că îmi doream magie, și nu există magie reală în lume.

— De asta ai aruncat cu Biblia în mine?

Pufni.

— Putea la fel de bine să fie „Coranul“ sau „Vedele“, presupun. Ar fi fost plăcut să te văd dispărînd într-un nor de foc. Dar n-a mers.

Am zîmbit.

— Cum pot să dau de Melman?

— Îl am pe-aici pe undeva, spuse, coborînd privirea și deschizînd un sertar. Aici.

Dădu la iveală o mică agendă și o răsfoi. Copie o adresă pe o fișă de catalog și mi-o dădu. Mai luă o gură de vin.

— Mulțumesc.

— E adresa studioului, dar tot acolo și locuiește, adăugă el. Am încuviințat și am golit paharul.

— Îți sînt recunoscător pentru tot ce mi-ai spus.

Ridică sticla.

— Mai vrei un pahar?

— Nu, mulțumesc.

Ridică din umeri și își umplu paharul. M-am ridicat.

— Știi, e într-adevăr trist, spuse.

— Ce?

— Că nu există magie, că n-a existat niciodată, că, probabil, nu va exista vreodată.

— Astea sînt regulile, am zis.

— Lumea ar fi un loc mult mai interesant.

— Mda.

M-am răsucit să plec.

— Fă-mi un serviciu, spuse.

— Ce anume?

— Cînd ieși, pune acele la ora trei și lasă ușa să se închidă singură.

— Sigur.

L-am lăsat acolo și am făcut lucrurile pe care mi le ceruse. Cerul devenise mult mai întunecat, vîntul un pic mai rece. Am încercat din nou să dau de Luke, de la un telefon din colț, dar încă nu revenise.

Eram fericiți. Fusesse o zi senzațională. Vremea era superbă și tot ce făcuserăm ieșise perfect. În seara aceea, fuseserăm la un „fun party” și, după aceea, luaserăm o cină tîrzie într-un loc cu adevărat plăcut peste care dădusem accidental. Am zăbovit la o băutură, dorindu-ne ca ziua să nu se mai sfîrșească. Ne-am hotărît atunci să prelungim șirul de reușite și am condus spre o plajă pustie unde am lenevit și ne-am împrôșcat cu apă și am privit luna și am simțit adierile vîntului. Multă vreme. Atunci am făcut ceva ce îmi promisesem să nu fac. Nu crezuse Faust că merită să-ți vinzi sufletul pentru o clipă frumoasă?

— Haide, am spus, aruncînd cutia de bere la țintă în coșul de gunoi și apucînd-o de mînă. Hai să ne plimbăm.

— Unde? întrebă ea, cînd am ajutat-o să se ridice.

— Pe tărîmul fermecat, am răspuns. Tărîmurile fabuloase din vremuri de demult. Edenul. Hai.

Rîzînd, mă lăsă să o conduc de-a lungul plajei, către un loc unde se îngusta, strivită de taluzuri înalte. Luna era generoasă și galbenă, marea cînta cîntecul meu preferat.

Am rătăcit mîna în mîna peste malurile abrupte, unde o curbă bruscă a drumului ne ascunse privirii întinderea de nisip. Căutam grota care trebuia să apară curînd, înaltă și îngustă...

— O grotă, am rostit cîteva clipe mai tîrziu. Hai să intrăm.

— O să fie întuneric.

— Bun, am spus și am intrat.

Lumina lunii ne urmări cam șase pași. În clipa aceea, totuși, localizasem curba spre stînga.

— Pe aici, am hotărît.

— *E* întuneric!

— Firește. Dar ține-mă de mîna încă un pic. Va fi în ordine. Cincisprezece sau douăzeci de pași și apărui o geană slabă de lumină în dreapta. Am condus-o pe acolo și drumul deveni mai luminos pe măsură ce înaintam.

— S-ar putea să ne rătăcim, rosti moale.

— Eu nu mă rătăcesc, i-am răspuns.

Drumul continua să se lumineze. Făcu încă o curbă și am continuat de-a lungul acestei ultime treceri pentru a ieși la poalele unui munte cu o pădure joasă, cu soarele amiezii înălțat deasupra copacilor.

Ea întepenii, cu ochii albaștri larg deschiși.

— E zi! rosti.

— *Tempus fugit**, am răspuns. Hai!

Am mers printre copaci un timp, ascultînd păsările și brizele, Julia cea brunetă și cu mine și, după un timp, am condus-o printr-un canion cu stînci și ierburi colorate, pe lîngă un pîrîu care se vărsa într-un fluviu.

Am urmat cursul fluviului pînă cînd am ajuns, brusc, la o prăpastie în care fluviul plonja pe mare distanță, modelînd curcubeie și ceturi. Stînd acolo, privind peste valea imensă care se întindea dedesubt, am zărit un oraș cu clopotnițe și cupole, poleit cu aur și cristal, prin dimineată și ceață.

— Unde... ne aflăm? întrebă ea.

— După colț, am spus. Vîno.

* Timpul nu stă pe loc — în lb. latină, în original (n. trad.)

Am condus-o spre stînga, apoi în josul unui traseu care ne-a purtat înapoi de-a lungul dealului, trecînd, în cele din urmă, în spatele cataractei. Umbre și perle de diamant... un urlet care se apropie de puterea tăcerii...

Am intrat în sfîrșit într-un tunel, umed la început dar uscîndu-se pe măsură ce înaintam. Ne-a condus într-o galerie, deschisă în stînga noastră și dînd afară în noapte și stele, stele, stele... Era un peisaj enorm, strălucind în noi constelații, dînd suficientă lumină ca să ne proiecteze umbrele pe zidul din spatele nostru. Ea se aplecă peste parapet, cu pielea ca o marmură șlefuită rară, și privi în jos.

— Sînt și acolo, jos! spuse. Și în laterale! Iar jos nu e nimic altceva, decît stele și iarăși stele. Și în părți...

— Da. Drăguțe lucruri, nu-i așa?

Am rămas acolo multă vreme, privind, înainte de a reuși s-o conving să plece și să mergem mai departe prin tunel... Acesta ne purtă iar afară, unde văzurăm un amfiteatru clasic în ruine, sub un cer de după-amiază tîrzie. Iedera creștea peste băncile sparte și coloanele fracturate. Ici și colo zăcea cîte o statuie sfărîmată, ca și cum ar fi fost dărîmată de un cutremur. Foarte pitoresc. Mă gîndeam că Juliei îi place și aveam dreptate. Ne-am schimbat locurile pe rînd și ne-am vorbit unul altuia. Acustica era excelentă.

Apoi am plecat mai departe, mîna în mîna, pe miriade de căi lîngă ceruri multicolore, ajungînd în final lîngă un lac liniștit cu soarele apunînd în capătul celălalt al țărmului. În dreapta mea se afla o aglomerare strălucitoare de stînci. Ne-am îndreptat spre un mic promontoriu îmbrăcat în mușchi și ferigi.

Am cuprins-o cu brațele și am rămas acolo mult timp și vîntul în copaci era un cîntec de lăută contrapunctat de păsări invizibile. Mai tîrziu, i-am desfăcut bluza.

— Chiar aici? spuse ea.

— Îmi place aici. Ție nu?

— E frumos. Okay. Stai o clipă.

Așa că ne-am întins și ne-am iubit pînă cînd ne-au acoperit umbrele. După un timp, a adormit, așa cum îmi dorisem.

I-am făcut o vrajă ca s-o țin adormită, pentru că începeam să mă gîndesc mai temeinic dacă era înțelept să fi făcut această călătorie. Apoi m-am îmbrăcat și am îmbrăcat-o și pe ea și am ridicat-o s-o duc înapoi. Am luat-o pe o scurtătură.

Pe plaja de unde plecasem am lăsat-o jos și m-am întins alături de ea. Curînd am adormit și eu.

Nu ne-am trezit decît după ce soarele era sus, cînd ne-au sculat zgomotele celor care se scîldau..

Se ridică și mă privi.

— Noaptea trecută, spuse, nu poate să fi fost un vis. Dar nici realitate. Nu?

— Presupun că da, am spus.

Se încruntă.

— Cu ce-ai fost de acord? întrebă.

— Micul dejun, am spus. Hai să mîncăm. Hai.

— Stai o clipă. Puse o mînă pe brațul meu. S-a întîmplat ceva neobișnuit. Ce anume?

— De ce să distrugem vraja vorbind despre ea? Hai să mîncăm.

Mi-a pus o mulțime de întrebări în zilele următoare, dar am rămas neclintit în refuzul de a vorbi despre cele petrecute. O prostie, toată chestiunea a fost o prostie. N-ar fi trebuit s-o duc în locurile acelea. Asta a contribuit la cearta finală care ne-a despărțit pentru totdeauna.

Și acum, șofînd, cînd mă gîndeam la toate astea, mi-am dat seama de ceva mai mult decît prostia mea. Mi-am dat seama că fusesem îndrăgostit de ea, că încă o iubeam. Dacă n-aș fi luat-o în plimbarea aceea sau dacă aș fi recunoscut ultima ei acuzație că aș fi un vrăjitor, probabil că n-ar fi apucat-o pe calea pe care a luat-o, căutînd putere pentru ea însăși — probabil pentru autoapărare. Ar fi fost încă în viață.

Mi-am mușcat buzele și am urlat. Am dat peste mașina stopată în fața mea și mi-am spart un far. Dacă aș fi ucis ceea ce iubeam, eram convins că reversul nu poate fi adevărat.

3

Mîhnirea și furia îmi reduc universul meu și asta îmi displace. Parcă-mi paralizează amintirea vremurilor mai ferice, a prietenilor, locurilor, lucrurilor, opțiunilor. Prins în menghina emoției intense, neliniștitoare, devin mai mic în onestitatea mea. Presupun că asta se datorează în parte faptului că am lăsat eliminat un șir de alegeri, distrugîndu-mi într-o oarecare măsură libertatea voinței. Asta nu-mi place dar, după o perioadă, am un mic control asupra ei. Mă face să mă simt ca și cum aș fi cedat unui fel de determinism, care mă irită și mai mult. Apoi, cerc vicios, acesta se transformă în emoția care mă conduce și o intensifică. Calea simplă de a termina această situație este graba năvalnică de a elimina obiectul ei. Calea complicată e mai filosofică, o retragere, restabilirea controlului. Ca de obicei, calea complicată e de preferat. O grabă năvalnică poate avea ca rezultat un gît rupt.

Am parcat în primul loc pe care l-am văzut, am deschis geamul, mi-am aprins pipa. Am jurat să nu plec pînă cînd nu mă calmez. Toată viața am avut tendința de a exagera lucrurile. Se pare că e o tradiție în familie. Numai că eu nu voiam să fiu ca ceilalți. Ei au dat peste o groază de necazuri acționînd astfel. Mersul-pînă-la-capăt, totul-sau-nimic, genul ăsta de reacții ar fi în regulă dacă izbutești să cîștigi întotdeauna, dar, în același timp, pot provoca o mare tragedie sau măcar o operă, dacă se întîmplă să dai peste ceva extraordinar. Și aveam dovezi că așa stau lucrurile în cazul de față. Așadar, eram un prost. Mi-am repetat asta pînă cînd am ajuns s-o cred.

Apoi, mi-am ascultat eul interior mai liniștit, recunoscînd că într-adevăr eram un prost — pentru că nu-mi văzusem propriile sentimente atunci cînd aș fi putut acționa asupra lor, pentru că dădusem la iveală o putere și îi negasem consecințele, pentru că nici măcar nu bănuisem natura stranie a inamicului meu în toți acești ani, pentru simplificarea actuală a viitoarei întâlniri. N-avea rost să-l scot la vedere pe Victor Melman și să încerc să scot adevărul de la el. Am hotărît să procedez cu grijă, acoperindu-mă tot timpul. Viața nu e niciodată simplă, mi-am zis. Stai liniștit și adună-te, regroupează-te.

Încet-încet, am simțit cum încordarea dispare. Tot încet-încet, universul meu creșcu iar și am zărit în el posibilitatea ca „S” să mă cunoască, să mă cunoască bine și poate chiar să fi aranjat evenimentele astfel încît să mă descurc și fără să gîndesc și să mă las în voia momentului. Nu, eu nu voi fi ca ceilalți...

Am stat acolo și m-am gîndit mult timp înainte de a porni iar motorul și a conduce încet.

În colț se afla o clădire din cărămidă plină de funingine. Avea patru etaje, cu obscenități scrise cu spray din loc în loc pe partea dinspre alee și pe zidul care dădea pe strada care se îngusta. Am descoperit graffitti-urile, cîteva ferestre sparte și ieșirile de incendiu în timp ce străbăteam tacticos locul, examinîndu-l atent. Deja începuse să cadă o ploaie ușoară. Cele două etaje de jos erau ocupate de Compania „Brutus Storage”, conform unei plăcuțe de lîngă scări, într-un mic coridor în care am pătruns. Locul mirosea a urină și am văzut o sticlă goală de „Jack Daniels” zăcînd pe pervazul plin de praf din dreapta mea. Două cutii poștale atîrnau pe zidul scorjit. Pe una scria „Brutus Storage”, cealaltă purta înscrisul „V.M.". Amîndouă erau goale.

Am urcat scara, așteptîndu-mă să scîrțîie. N-o făcu. Am văzut patru uși fără mîner ducînd în holul de la etajul doi, toate închise. Contururile a ceea ce trebuie să fi fost cartoane erau vizibile prin unele ochiuri de geam mătuite în partea de sus. Nici un zgomot dinăuntru.

Am surprins o pisică neagră motăind la etajul următor. Își arcui spinarea, îmi arată colții, sîsîi, apoi se răsuci și topăi pe trepte și dispăru.

Palierul următor avea de asemeni patru uși — trei dintre ele aparent nefuncționale, cea de-a patra de culoare neagră și dată cu lac strălucitor. Purta o mică plăcuță de alamă pe care scria „Melman“. Am bătut la ușă.

Nici un răspuns. Am încercat de mai multe ori, cu același rezultat. Nici un zgomot din interior. Se pare că aici locuia și că etajul patru, beneficiind de un luminator, adăpostea studioul lui. Așa că m-am răsucit și m-am avîntat în zborul final.

Am ajuns sus și am observat că una dintre cele patru uși era ușor întredeschisă. M-am oprit și am ascultat o clipă. Dinăuntru se auziră cîteva zgomote slabe de mișcare. Am înaintat și am bătut la ușă. Am auzit o bruscă respirație de undeva dinăuntru. Am împins ușa.

Stătea la vreo șase metri depărtare, lingă un luminator mare și își răsucise fața spre mine — un bărbat înalt, cu umeri lați, cu barbă și ochi negri. În mîna stîngă ținea o pensulă și în dreapta o paletă. Purta un șorț murdar de vopsea peste perechea de „Levi's“ și avea o cămașă sport ecosez. Șevaletul din spatele lui conținea contururile a ceea ce puteau fi madona și pruncul. Mai erau multe alte pînze în jur, toate cu fața spre perete sau acoperite.

— Salut, am rostit. Tu ești Victor Melman?

Încuviință, nici zîmbind, nici încruntîndu-se, puse paleta pe o masă alăturată, pensula într-un borcan cu solvent. Luă o cîrpă mototolită și își șterse mîinile.

— Și tu? întrebă, aruncînd cîrpa deoparte și privindu-mă iar.

— Merle Corey. O știai pe Julia Barnes.

— Nu neg, spuse. Faptul că ai folosit trecutul poate să indice că...

— E moartă, da. Vreau să-ți vorbesc despre asta.

— În regulă, spuse, dezlegîndu-și șorțul. Atunci, hai să mergem jos. Aici sus n-avem unde să ne așezăm.

Atîrnă șortul pe un cui de lîngă ușa și păși afară. L-am urmat. Se întoarce și încuie studioul înainte de a coborî. Mișcările lui erau calme, aproape grațioase. Auzeam răpăiala ploii pe acoperiș.

Folosi aceeași cheie ca să deschid ușa neagră de la etajul trei. O deschise și se dădu la o parte, făcîndu-mi semn să intru. Am intrat, traversînd un coridor care ducea pe lîngă o bucătărie, cu tejghelele pline de sticle goale, mormane de veselă, cutii goale de pizza. Saci burdușiți de gunoi se sprijineau de dulapuri; podeaua părea lipicioasă din loc în loc și totul mirosea ca o fabrică de mirodenii lipită de un abator.

Sufrageria, unde am ajuns după aceea, era spațioasă, cu o pereche de sofale negre confortabile, una în fața celeilalte, peste un cîmp de bătălie cu covoare orientale și mese de diverse stiluri, fiecare cu mai multe scrumiere care dădeau pe-afară de mucuri de țigări. În colțul îndepărtat se afla un frumos pian de mărimea unuia de concert, în fața unui perete acoperit cu draperii roșii grele. Mai erau nenumărate dulapuri joase de cărți, pline cu materiale oculte, teancuri de reviste lîngă ele, peste ele și de-a lungul cîtorva fotolii. Ceea ce putea fi colțul unei stele ieșea la iveală ușor de dedesubtul celui mai mare covor. Aromele rîncede ale tămîiei și ale ghivecelor persistau în aer. În dreapta mea, se afla o arcadă care ducea în camera cealaltă, o ușa închisă în stînga. Picturi de natură semireligioasă — pe care le-am considerat a fi opera lui — atîrnau pe mai mulți pereți. Exista o nuanță de Chagall* în ele. Destul de bune.

— Ia loc.

Arată către un fotoliu și m-am așezat.

— Vrei o bere?

— Mulțumesc, nu.

Se așeză și el pe sofaua cea mai apropiată, își încrucieșă mîinile și mă privi.

* Chagall, Marc (1887-1985) — pictor francez de origine rusă, renumit pentru inventivitatea lui suprarealistă (n. trad.)

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă.

I-am întors privirea.

— Julia Barnes începuse să fie pasionată de sistemele oculte, am spus. A venit la tine ca să afle mai multe. A murit azi-dimineată în împrejurări foarte ciudate.

Colțul stîng al gurii lui tresări ușor. Nu mai făcu nici o altă mișcare.

— Da, era pasionată în treburi de-astea, rosti. A venit la mine pentru instrucție și i-am acordat-o.

— Vreau să știu de ce a murit.

Continuă să mă privească.

— Timpul ei s-a scurs, spuse. Se întîmplă fiecăruia, pînă la urmă.

— A fost ucisă de un animal care n-ar trebui să existe aici. Știi ceva despre asta?

— Universul e un loc mai straniu decît își pot imagina mulți.

— Știi sau nu?

— Te știu pe tine, rosti, zîbind pentru prima oară. Mi-a vorbit de tine, firește.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă, răspunse, că eu știu că te pricepi mai mult decît crezi la asemenea lucruri.

— Și deci?

— Artele au un anume mod de a aduna oamenii potriviți la momentul potrivit, cînd acțiunea e în curs de desfășurare.

— Și tu crezi că despre asta e vorba?

— Știu.

— Cum?

— Mi s-a promis.

— Deci mă așteptai?

— Da.

— Interesant. N-ai vrea să-mi spui mai multe?

— Mai degrabă ți-aș arăta.

— Spui că îți era ceva promis. Cum? De către cine?

— Toate astea se vor clarifica în scurt timp.

— Și moartea Juliei?

— Și asta, aș zice.

— Și cum propui să-mi dai această iluminare?

Zîmbi.

— Nu vreau decît să te uiți la ceva, rosti.

— În regulă. Vreau. Arată-mi.

Încuviință și se ridică.

— E aici, explică, întorcîndu-se și arătînd spre ușa închisă.

M-am ridicat și l-am urmat, traversînd încăperea.

Băgă mîna în plastronul cămășii și scoase un lanț. Îl ridică deasupra capului și am văzut că avea o cheie. O folosi ca să descuie ușa.

— Intră, spuse, deschizînd-o și dîndu-se la o parte.

Am intrat. Nu era o încăpere mare și era în beznă. Apăsă un întrerupător și o lumină albastră slabă veni dintr-o armătură de fixare de deasupra. Atunci am văzut că există o fereastră, chiar vizavi de mine și că toate panourile ei fuseseră vopsite în negru. Nu exista mobilier, cu excepția cîtorva perne răspîndite ici și colo pe podea. O porțiune a peretelui din dreapta mea era acoperită cu o draperie neagră. Ceilalți pereți nu erau împodobiți.

— Mă uit, am rostit.

Chicoti.

— O clipă, o clipă, mă sfătui. Cunoști cîte ceva despre preocuparea mea majoră legată de artele oculte?

— Ești un ezoteric, am spus.

— Da, recunosc el. Cum ți-ai dat seama?

— Cei care studiază disciplinele orientale încearcă să se înhame la un lucru greu, am rostit. Dar ezotericii par întotdeauna năîngi.

Pufni.

— Totul depinde de ceea ce e cu adevărat important pentru tine, rosti apoi.

— Exact.

Dădu un picior unei perne în mijlocul podelei.

— Ia loc, spuse.

— O să rămîn în picioare.

Ridică din umeri.

— Okay, spuse, apoi începu să mormăie ușor.

Am așteptat. După un timp, încă vorbind calm, se îndreptă spre perdeaua neagră. O deschise cu o singură mișcare rapidă și am privit.

Ieși la iveală un tablou cabalistic al Arborelui Vieții, arătînd cele zece ramuri într-unele din înfățișările lor diavolești. Era frumos executat, și sentimentul de apreciere care mă cuprinsese în timp ce-l priveam era tulburător. Nu era tabloul standard din cine știe ce frizerie ci, mai degrabă, o pictură originală. Totuși, nu era în stilul lucrărilor expuse în cealaltă încăpere. Oricum, îmi era familiar.

În timp ce-l examinam, n-am mai avut nici o îndoială că fusese pictat de aceeași persoană care făcuse Atuurile pe care le găsisem în apartamentul Juliei.

Melman își continua incantația în timp ce priveam tabloul.

— E opera ta? l-am întrebat.

Nu-mi răspunse. În loc de asta, înaintă și arată cu degetul cea de-a treia ramură, cea numită Binah. Am examinat-o. Parcă înfățișa un vrăjitor în fața unui altar negru și...

Nu! Nu-mi venea să cred. Nu putea fi...

Am simțit un contact cu silueta aceea. Nu era doar simbolic. Era real și mă chema. Căpătă un contur mai mare, deveni tridimensional. Încăperea începu să se topească în jurul meu. Eram aproape...

Acolo.

Era un loc în amurg, un mic luminiș într-o pădure cu arbori răsuciți. O lumină aproape sîngerie scotea în evidență lespedea din fața mea. Vrăjitorul, cu fața ascunsă de glugă și umbră, manipula obiecte pe piatră, mișcîndu-și mîinile prea iute ca să le pot urmări. De undeva, mi se părea că încă aud incantația, slab.

În cele din urmă, ridică un singur obiect în mîna dreaptă și-l ținu nemișcat. Era un stilet negru din obsidian. Își lăsa

brațul stîng pe altar și-l trecu pe suprafața acestuia, măturînd totul la pămînt.

Mă privi pentru prima oară.

— Vino aici, rosti apoi.

Am început să zîmbesc de simplitatea prostească a cererii.

Numai că apoi am început să simt cum picioarele se mișcă fără voia mea și am știut că o vrajă se lăsase asupra-mi în această umbră întunecată.

I-am mulțumit celui-lalt unchi, care locuia în cel mai îndepărtat loc cu putință, cînd am început să rostesc în Thari o vrajă de-a mea.

Un țipăt pătrunzător, ca al unei păsări de noapte care atacă, umplu aerul. Vrajitorul nu se tulbură, nici picioarele mele nu se eliberară, dar am reușit să-mi înalț brațele în față. Le-am ținut la nivelul potrivit și, cînd au atins capătul îndepărtat al altarului, am cooperat cu vraja care mă supunea, întărind forța fiecărui pas pe care-l făceam aproape mecanic. Mi-am întins coatele.

Vrajitorul deja rotea lama către degetele mele, dar nu mai conta. Mi-am adunat toate forțele și am izbit piatra.

Altarul se rostogoli înapoi. Vrajitorul fugi ca să-l evite, dar altarul îi izbi unul sau poate ambele picioare. Imediat ce se prăbuși la pămînt, am simțit că scap de puterea vrăjii. Am putut să mă mișc iarăși normal și mintea mi-era limpede.

Vrajitorul își ghemui genunchii la piept și începu să se rostogolească, chiar dacă eu sărisem peste altarul în ruină și mă îndreptam spre el. M-am mișcat în urmărirea lui, în timp ce se rostogolea în josul unui mic povîrniș și trecu printre două stînci și se pierdu în pădurea întunecată.

De îndată ce am ajuns la marginea luminișului am văzut ochi, sute de ochi sălbatici lucind în întuneric la diverse niveluri. Incantația deveni mai tare, parcă mai aproape, parcă venind din spatele meu.

M-am răsucit brusc.

Altarul era încă distrus. O altă siluetă cu glugă stătea în spatele lui, mult mai mare decît prima. Aceasta rostea incan-

tația, cu o voce masculină familiară. Frakir pulsă la încheietura mîinii. Am simțit cum mă cuprinde o vrajă, numai că, de data asta, nu eram nepregătit. Opus drumului meu, o chemare aduse un vînt înghețat care goni vraja ca un fum. Veșmintele mele se agitau, schimbîndu-și forma și culoarea. Purpuriu, cenușiu... albi pantalonii și neagră mantia, plastronul cămășii. Negre cizmele și largă centura, manșetele strînse în spate, Frakir cel din argint transformat într-o brățară la încheietura mîinii stîngi, acum vizibil și strălucitor. Am ridicat mîna stîngă și mi-am protejat ochii cu dreapta, în timp ce mă feream de un flash luminos.

— Taci, am rostit apoi. Mă jignești.

Incantația încetă.

Gluga îi descoperi capul și am privit chipul înspăimîntat al lui Melman.

— În regulă. M-ai vrut, am spus, și acum mă ai, cerul să te aibă în pază. Spuneai că totul îmi va deveni limpede. N-a fost așa. Clarifică-l!

Am făcut un pas înainte.

— Vorbește! am spus. Poate fi ușor sau poate fi greu. Dar o să vorbești. Alegerea îți aparține.

Dădu capul pe spate și zbieră:

— Stăpîne!

— Cheamă-ți stăpînul atunci, prin orice mijloace, am zis. O să aștept. Pentru că și el trebuie să dea un răspuns.

Strigă iar, dar nu primi nici un răspuns. Atunci o luă la fugă, dar eram pregătit pentru așa ceva din toate puterile. Pădurile se destrămară și se prăbușiră înainte ca să ajungă la ele, după care se deplasară, fură măturate de un vînt puternic acolo unde ar fi trebuit să fie liniște. Înconjurară luminișul, cenușii și roșii, înălțînd un zid de nepătruns către infinitul de deasupra și de dedesubt. Ne aflam pe o insulă circulară în noapte, cu diametrul de mai multe sute de metri, cu marginile ușor fărîmitate.

— El nu vine, am spus, și tu nu pleci. Nu te poate ajuta. Nimeni nu te va ajuta. Acesta e un loc de înaltă magie și tu

il profanezi cu prezența ta. Știi ce se întinde dincolo de vînturile care înaintează? Haosul. Te voi lăsa în mîinile lui acum, dacă nu-mi povestești despre Julia și despre stăpînul tău și de ce ai îndrăznit să mă aduci aici.

Se retrase din fața Haosului și se răsuci să mă înfrunte.

— Du-mă înapoi în apartamentul meu și o să-ți povestesc totul, roști.

Am clătinat din cap.

— Ucide-mă și n-o să afli niciodată.

Am ridicat din umeri.

— În cazul ăsta, o să-mi spui ca să oprești durerea. Apoi te voi da Haosului.

M-am îndreptat spre el.

— Așteaptă! Ridică mîna. Cruță-mi viața în schimbul a ceea ce-ți voi spune.

— Nu mă tîrguiesc. Vorbește.

Vînturile se învolburară în jurul nostru și insula se contractă. Voci pe jumătate audibile, pe jumătate inteligibile bolboroseau odată cu vîntul și fragmente de forme înotau în jur. Melman se retrase de pe marginile zdrențuite ale lucrurilor.

— În regulă, roști, vorbind tare. Da, Julia a venit la mine, așa cum mi se spusese c-o va face, și am învățat-o cîteva lucruri — nu lucrurile pe care i le-aș fi spus cu un an în urmă, ci fragmente din cîteva lucruri noi pe care și eu le aflasem mai de curînd. Mi se spusese s-o învăț astfel.

— De către cine? Spune-mi numele stăpînului.

Făcu o grimasă.

— N-a fost atît de nebun încît să-mi spună numele, roști, astfel încît să pot exercita un oarecare control asupra lui. Ca și tine, nu e omenesc, ci o făptură din alt plan.

— El ți-a dat tabloul cu Arborele?

Melman încuviință.

— Da, și, de fapt, acesta m-a teleportat în fiecare ramură. În locul acela funcționează vraja. Am dobîndit puteri.

— Și Atuurile? Tot el le-a făcut? El ți le-a dat ca să i le dai ei?

— Nu știu nimic despre nici un Atu, răspunse.

— Astea! am strigat, scoțându-le de sub mantia mea, răs-pîndindu-le ca evantaiul unui scamator și înaintînd spre el. I le-am dat cu forța și l-am lăsat să le privească un timp, luîndu-i-le înaintea de a-i trece prin cap ideea că ar putea reprezenta un mijloc de evadare.

— Nu le-am văzut niciodată, roști.

Pămîntul își continua eroziunea constantă către noi. Ne-am retras într-un punct mai aproape de centru.

— Și tu ai trimis creatura care a măcelărit-o?

Clătină din cap cu hotărîre.

— Nu. Știam că o să moară, pentru că el îmi spusese că în felul ăsta ea va ajunge la mine. Tot el mi-a spus că o fiară din Netzach o va măcelări — dar n-am văzut-o niciodată și n-am nici un amestec.

— Și de ce ai vrut să mă întâlnești, să mă aduci aici?

Rîse sălbatic.

— De ce? repetă. Ca să teucid, firește. Mi-a spus că, dacă aș putea să te sacrific în acest loc, voi dobîndi puterile tale. A spus că tu ești Merlin, fiu al Iadului și Haosului și că voi deveni cel mai mare vrăjitor dintre toți, dacă te pot ucide aici.

Universul nostru ajunsese acum la vreo sută de metri și nivelul contractării se accelerase.

— E adevărat? întrebă. Dacă izbuteam, le-aș fi dobîndit?

— Puterea e ca banii, am zis. De obicei faci rost de ei dacă ești capabil și sînt singurul lucru pe care ți-l dorești în viață. Totuși, crezi că le-ai fi dobîndit? Eu unul nu cred.

— Vorbesc despre sensul vieții. Știi asta.

Am clătinat din cap.

— Numai un nebun crede că viața are un singur sens, am spus. Destul cu asta! Descrie-ți stăpînul.

— Nu l-am văzut niciodată.

— Ce?

— Vreau să zic, l-am văzut, dar nu știu cum arată. Întotdeauna purta o glugă și un trenchi negru. Și mănuși. Nici măcar nu știu ce rasă e.

— Cum v-ați întîlnit?

— A apărut într-o zi în studioul meu. Pur și simplu m-am răsucit și era acolo. Mi-a oferit putere, spunea că o să mă-nvețe lucruri în schimbul serviciilor mele.

— Cum știai că o să poată face asta?

— M-a luat într-o călătorie prin locuri dintr-o altă lume.

— Înțeleg.

Insula existenței noastre era acum de mărimea unei sufragerii întinse. Vocile vîntului erau batjocoritoare, apoi compătimitoare, înfricoșate, triste și furioase. Viziunea înconjurătoare se schimba constant. Pămîntul tremura fără încetare. Lumina era încă vătămătoare. O parte din mine voia să-l ucidă pe Melman chiar în clipa aceea, dar dacă nu era el cel care-i făcuse rău Juliei?

— Stăpînul tău ți-a spus de ce mă vrea mort? l-am întrebat.

Își umezi buzele și privi înapoi spre Haosul care înainta.

— A spus că ești dușmanul lui, explică el, dar niciodată nu mi-a spus de ce. Și mai spunea că se va întîmpla azi, că voia să se întîmple azi.

— De ce azi?

Zîmbi scurt.

— Presupun că din cauză că azi e Noaptea Walpurgiei, răspunse, deși, de fapt, n-a spus asta.

— Asta-i tot? am spus. A precizat vreodată de unde vine?

— S-a referit odată la ceva numit Ținutul celor Patru Lumi ca și cum ar fi fost important pentru el.

— Și n-ai simțit niciodată că pur și simplu se folosea de tine?

Zîmbi.

— Firește că se folosea de mine, răspunse. Cu toții ne folosim de cineva. Așa e lumea. Numai că el a plătit pentru asta prin cunoaștere și putere. Și cred că promisiunea lui încă poate fi îndeplinită.

Păru că privește ceva în spatele meu. Era cel mai vechi truc din lume, dar m-am întors. Nu era nimeni. Imediat m-am răsucit la loc.

Ținea în mână stiletul negru. Probabil că-l ascunsese în mîneacă. Se repezi spre mine, zvîcnind, rostind noi incantații.

M-am retras și am zvîrlit mantia spre el. Se eliberă singur, pășind în lateral și lovind în dreapta și-n stînga, se întoarce și avansă iar. De data asta atacă jos, încercînd să dea roată, cu buzele încă mișcîndu-se. L-am lovit în mîna înarmată, dar respinse lovitura. Atunci am prins capătul stîng al mantiei și l-am înfășurat în jurul brațului. Cînd lovi iar, am blocat lovitura și l-am apucat de biceps. Lăsîndu-mă mai jos în timp ce-l împingeam, l-am prins de coapsa stîngă cu dreapta, apoi m-am îndreptat, ridicîndu-l în aer și l-am azvîrlit.

Cînd mi-am răsucit trupul, completînd aruncarea, mi-am dat seama ce făcusem. Prea tîrziu. Cu atenția concentrată asupra adversarului, nu ținusem seama de înaintarea rapidă, zdrobitoare a vînturilor distrugătoare. Capătul Haosului era mult mai aproape decît crezusem și Melman avu timp pentru cel mai prescurtat blestem înainte ca moartea să-l ducă acolo unde nu va mai rosti vreodată incantații.

Am blestemat și eu pentru că eram convins că mai existau informații pe care le-aș fi putut scoate de la el; și am clătinat din cap, acolo, în centrul lumii mele care se micșora.

Ziua încă nu se sfîrșise și, pentru mine, era deja cea mai memorabilă Noapte a Walpurgiei.

A fost cale lungă la întoarcere. Pe drum mi-am schimbat hainele.

Ieșirea mea din labirint a luat forma unei alei înguste între două clădiri din cărămidă murdare. Încă ploua și ziua se îndreptase spre seară. Am văzut mașina mea parcată peste drum la capătul unei băi de lumină dată de unul dintre felinarele întregi. O clipă m-am gândit cu nostalgie la hainele mele uscate din portbagaj, după care m-am îndreptat înapoi către „Brutus Storage“.

În biroul de la primul etaj ardea o luminiță, răspîndind cîteva raze spre intrarea de altfel întunecată. M-am tîrît cu greu pe scări, cu hainele ude și destul de atent. Ușa apartamentului s-a deschis cînd am răsucit mînerul și am împins-o. Am aprins lumina și am intrat, trîntind ușa în spatele meu.

O examinare rapidă mi-a arătat că locul era pustiu și mi-am schimbat cămașa udă cu una din dulapul lui Melman. Pantalonii lui erau prea largi în talie și cam lungi pentru mine, totuși. Am transferat Atuurile mele într-un buzunar de la piept ca să le țin uscate.

Pasul doi. Am început o percheziție sistematică a locului. După cîteva minute, am dat peste jurnalul lui ocult într-un sertar încuiat al noptierei. Era la fel de dezordonat ca și restul locului, cu greșeli de ortografie, cuvinte șterse și cîteva pete de bere și cafea. Părea să conțină o mulțime de lucruri derivate, amestecate cu obișnuitele vise despre afaceri și meditații. L-am răsfoit mai departe, căutînd locul unde-și întîlnise stăpînul.

Am ajuns la el și l-am parcurs. Era interminabil și părea mai mult un compendiu de ejaculări entuziaste despre lucrările referitoare la Arbore care îi fuseseră date. Am hotărît să-l las pe mai târziu și eram pe punctul de a-l închide, cînd o răsfoire finală a paginilor mi-a adus dinaintea ochilor o scurtă poezie. În stil swinburnian*, peste măsură de aluzivă, și plină de extaz, versurile care mi-au atras prima dată atenția erau: „Infinitele umbre ale Amberului, atinse de infecția ei înșelătoare“. Prea multă aliteratie, dar ceea ce conta era gîndul. Mi-a reînviat vechiul sentiment de vulnerabilitate și m-a determinat să percheziționez mai iute. Brusc, mi-am dorit să ies, să plec cît mai departe și să gîndesc.

Încăperea nu mai adăpostea alte surprize. Am plecat, am adunat un braț de ziare mototolite, le-am dus la toaletă, le-am înghesuit în cadă și le-am dat foc, deschizînd fereastra la plecare. Apoi m-am dus la sanctuar, am scos tabloul cu Arborele Vieții, l-am adus și l-am pus pe foc. Am stins lumina în baie și am închis ușa. Sînt un critic de artă dat naibii.

Apoi m-am îndreptat spre teancurile de hîrtii răvășite de pe rafturi și am început o cercetare dezamăgitoare printre ele. Mă aflu la jumătatea celei de-a doua grămezi cînd sună telefonul.

Lumea parcă împietri în timp ce gîndurile îmi alergau. Bineînțeles. Astăzi era ziua cînd se presupune că trebuia să ajung aici și să fiu ucis. Șansele păreau mulțumitoare, pentru că dacă ar fi fost să se întîmple, s-ar fi întîmplat pînă acum. Deci putea să fie „Ș“, telefonînd ca să afle dacă fusese trimis anunțul meu mortuar. M-am întors și am localizat telefonul pe peretele întunecat de lîngă dormitor. Am știut imediat că o să răspund. Deplasîndu-mă spre el, mi-am permis două sau trei sonerii — douăsprezece pînă la optsprezece secunde — timp în care am hotărît dacă răspunsul meu urma să fie compus dintr-o vorbă de duh, o insultă și o amenințare, sau dacă urma să simulez și să văd ce pot afla. Oricît de satisfăcătoare ar fi

* Algernon Charles Swinburne — poet englez (1837-1909) (n. trad.)

fost prima variantă, prudența care-mi strică cheful mi-o dictă pe cea de-a doua și îmi sugeră, de asemenea, să mă mulțumesc cu monosilabe joase și să mă prefac rănit și gîfîind. Am ridicat receptorul, pregătit să aud glasul lui „S” și să aflu dacă-l cunosc.

— Da? am spus.

— Ei bine? S-a rezolvat? veni răspunsul.

Blestemat pronume. Era o femeie. Sex greșit, dar o întrebare corectă. Una din două nu e rău, totuși. Am expirat cu dificultate, apoi:

— Mda.

— Care-i problema?

— Sint rănit, am croncănit.

— E grav?

— Cred că da. Totuși am pus mîna pe ceva — aici. Mai bine vino — să vezi.

— Ce anume? Ceva de-al lui?

— Mda. Nu pot vorbi. Ametesc. Vino.

Am pus receptorul în furcă și am zîmbit. Cred că am interpretat foarte bine. Aveam senzația că o convinsesem total.

Am traversat sufrageria spre același fotoliu pe care-l ocupasem mai devreme, am tras una dintre mescioarele pe care se afla o scrumieră mare, m-am așezat și mi-am luat pipa. Timp de odihnă, răbdare cultivată, un pic de gîndire.

Cîteva clipe mai tîrziu am simțit o furnicătură familiară, aproape electrică. Într-o clipă am fost în picioare, înșfăcînd scrumiera, mucurile de țigară zburînd în jurul meu ca gloanțele, blestemîndu-mi iar prostia, în timp ce examinam frenetic încăperea.

Acolo! În fața draperiilor roșii, lîngă pian. Luînd forma...

Am așteptat să se contureze în întregime, apoi am azvîrlit scrumiera cu toată forța.

O clipă mai tîrziu ea era acolo — înaltă, păr roșu-cafeniu, ochi negri, ținînd ceea ce părea a fi un „38” automatic.

Scrumiera o izbi în stomac și ea se încovoie cu un oftat.

Am fost acolo înainte de a se putea îndrepta.

I-am smuls pistolul din mână și l-am aruncat în partea cealaltă a încăperii. Apoi am apucat-o de ambele încheieturi, am rotit-o și am trântit-o dur pe cel mai apropiat fotoliu. În mîna stîngă încă ținea un Atu. I l-am smuls. Era o imagine a acestui apartament și era executat în același stil ca Arborele și cărțile din buzunarul meu.

— Cine ești tu? am urlat.

— Jasra, scuipe ea, mortule!

Deschise larg gura și își repezi capul înainte. Am simțit atingerea umedă a buzelor ei pe dosul antebrățului meu stîng, care încă ținea încheietura ei dreaptă pe brațul fotoliului. Cîteva secunde mai tîrziu, am simțit o durere groaznică. Nu era o mușcătură ci, mai degrabă, se simțea ca un cui înroșit înfipt în carnea mea.

I-am dat drumul încheieturii și am repezit brațul înainte. Mișcarea era ciudat de lentă, fără forță. O senzație de rece, ca o furnicătură, apăru în mîna și de-a lungul brațului. Mîna îmi căzu într-o parte și parcă plecă de lîngă mine. Ea se degajă cu ușurință din strînsoarea mea, zîmbi, își puse ușor vîrfurile degetelor pe pieptul meu și împinse.

Am căzut pe spate. Eram ridicol de slăbit și nu puteam să-mi controlez mișcările. N-am simțit nici o durere cînd m-am lovit de podea și a fost un real efort să-mi răsucesc capul ca s-o văd cum se ridică în picioare.

— Bucură-te, rosti. După ce te vei trezi, amintirea scurtei tale existențe va fi dureroasă.

Trecu dincolo de cîmpul meu vizual și, cîteva clipe mai tîrziu, am auzit-o ridicînd receptorul.

Eram convins că-l sună pe „S” și credeam ceea ce tocmai rostise. Măcar o să-l întîlnesc pe artistul misterios...

Artist! Mi-am contractat forța mîinii drepte. Încă funcționa, deși lent. Încordîndu-mi fiecare bucatică de voință și anatomie care-mi mai rămăsese sub control, am încercat să ridic mîna pînă la piept. Mișcarea care urmă a fost o chestie spasmodică, în ralenti. Măcar căzusem pe partea stîngă și spatele meu

masca această slabă activitate femeii care mă adusese în starea asta.

Mîna îmi tremura și părea că se mișcă și mai lent cînd ajunsese la buzunarul de la piept. Pentru că, după secole întregi parcă, am ajuns la marginile cărților de joc. În cele din urmă, una se eliberă și am izbutit s-o ridic îndeajuns ca s-o văd. Numai că eram foarte ametit și vederea începea să se tulbure. Nu eram convins că voi reuși transferul. De la o distanță imensă auzeam vocea Jasrei care conversa cu cineva, dar nu eram în stare să disting cuvintele.

Mi-am concentrat ce mai rămăsese din atenție asupra cărții. Era un sfînx, ghemuit pe o proeminență stîncoasă albastră. Am întins mîna. Nimic. Mintea mea reacționa ca și cum ar fi fost învelită în vată. Nu eram suficient de conștient pentru încă o încercare.

Am simțit o oarecare răceală și mi s-a părut că văd cum sfînxul se mișcă ușor pe postamentul lui stîncos. Mă simțeam ca și cum m-aș fi prăbușit într-un val negru care se năpustea în sus.

Și asta a fost tot.

Mi-a luat mult timp să-mi revin. Conștiința îmi revenea picătură cu picătură, dar membrele erau încă de plumb și vederea încetoșată. Mușcătura doamnei parcă eliberase o toxină neurotropică. Am încercat să-mi îndoi degetele de la mîini și pe cele de la picioare și nu sînt sigur c-am reușit. Am încercat să-mi accelerez respirația și să respir mai adînc. Oricum, asta a mers.

După un timp, am auzit ceea ce părea a fi un urlet. Încetă un pic mai tîrziu și mi-am dat seama că era sîngele meu care-mi zvîcnea în urechi. Puțin după aceea mi-am simțit bătăile inimii și vederea începu să se limpezească. Lumina și bezna și diformitatea se transformară în nisip și stînci. Simțeam peste tot mici zone de răcoare. Apoi am început să tremur, trecu și asta și am constatat că pot să mă mișc. Numai că mă simțeam foarte slăbit, așa că n-am făcut-o. Pentru un timp.

Am auzit zgomote — foşnete, agitaţie — venind de undeva de deasupra şi din faţa mea. În acelaşi timp am devenit conştient de un miros neobişnuit.

— Ascultă, te-ai trezit? Din aceeaşi direcţie din care veneau zgomotele mişcării.

Mi-am zis că nu eram total pregătit pentru această condiţie, aşa că n-am răspuns. Am aşteptat să-mi pătrundă mai multă viaţă în membre.

— Mi-aş dori cu adevărat să-mi spui dacă mă auzi, veni iar vocea. Aş vrea să merg mai departe.

În cele din urmă, curiozitatea învinse raţiunea şi am ridicat capul.

— Ia-uite! Ştiam eu!

Pe proeminenţa albastru-cenuşie de deasupra mea era ghemuit un sfînx, tot albastru — cu trup de leu, aripi imense cu pene strînse, un chip asexuat privindu-mă. Îşi linse buzele, dînd la iveală un formidabil şirag de dinţi.

— Să mergi mai departe cu ce? am întrebat, ridicîndu-mă lent într-o poziţie aşezat şi inspirînd adînc de cîteva ori.

— Cu enigmele, răspunse, lucrul la care mă pricep cel mai bine.

— Aş lua o pauză, am rostit, aşteptînd să-mi treacă crampele din braţe şi din picioare.

— Îmi pare rău. Trebuie să insist.

Mi-am masat antebraţul muşcat şi am privit creatura. Majoritatea poveştilor pe care mi le-am reamintit despre sfîncşi pomeneau că oamenii care nu puteau da un răspuns enigmelor erau devoraţi. Am clătinat din cap.

— N-o să intru în jocul tău, am zis.

— În cazul ăsta, pierzi prin forfait, răspunse, începînd să-şi încordeze muşchii umerilor.

— Stai aşa, am spus, ridicînd mîna. Acordă-mi un minut sau două ca să-mi revin şi, probabil, o să mă simt altfel.

Se instalează la loc şi spuse:

— Okay. Asta va face totul mai oficial. Ia o pauză de cinci minute. Înştiinţează-mă cînd eşti gata.

M-am ridicat în picioare și am început să-mi rotesc brațele și să mă întind. În timp ce făceam asta, am examinat rapid zona.

Ne aflam într-o zonă nisipoasă, presărată ici-colo cu stînci portocalii, cenușii și albastre. Zidul stîncos a cărui proeminență o ocupa sfînxul se ridica abrupt în fața mea la o înălțime de vreo șapte metri și jumătate; un alt zid de aceeași înălțime se înălța cam la aceeași distanță în spatele meu. În dreapta, se ridica brusc, pentru ca mai apoi să coboare lin înspre stînga. Cîteva tufișuri verzi țepoase umpleau fisuri și crevase. Timpul părea să se îndrepte spre amurg. Cerul era galben pal fără soare la vedere. Am auzit un vînt în depărtare, dar nu l-am simțit. Locul era răcoros, dar nu înghețat.

Am ochit o piatră de mărimea unei mici haltere în apropiere. Doi pași agale — în timp ce continuam să-mi rotesc brațele și să mă întind — și era deja lîngă piciorul drept.

Sfînxul își dresе glasul.

— Ești gata? întrebă.

— Nu, am spus, dar sînt sigur că asta nu te va opri.

— Ai dreptate.

Am simțit o dorință incontroleabilă de a căsca și am făcut-o.

— Se pare că-ți lipsește ceva din spiritul potrivit, remarcă el. Dar iată: Mă ridic în flăcări de la pămînt. Vîntul mă înfruntă și apele mă biciuie. Curînd voi controla toate lucrurile.

Am așteptat. Trecu, poate, un minut.

— Ei bine? rosti sfînxul într-un tîrziu.

— Ei bine, ce?

— Ai răspunsul?

— La ce?

— La enigmă, firește!

— Așteptam. N-a fost nici o întrebare, numai o înșiruire de afirmații. Nu pot răspunde la o întrebare dacă nu știu care e.

— E un format tradițional. Întrebarea este indicată de context. Evident, întrebarea e „Ce sînt eu?”.

— Ar putea fi tot atît de simplu: „Cine e îngropat în mormîntul lui Grant?”. Dar e-n regulă. Ce e? Pasărea Phoenix,

bineînțeleș — cuibărită pe pământ; ridicîndu-se în flăcări deasupra lui, trecînd prin aer, prin nori, la mare înălțime...

— Greșit.

Zîmbi și începu să-și deschidă aripile.

— Stai, am zis. Nu e greșit. Se potrivește. S-ar putea să nu fie răspunsul pe care-l vrei, dar e un răspuns care întrunește cererile.

Clătină din cap.

— Eu reprezint autoritatea finală a acestor răspunsuri. Eu stabilesc definiția.

— Atunci trișezi.

— Ba nu!

— Eu beau jumătate din conținutul unei sticle. E pe jumătate plină sau pe jumătate goală?

— Amîndouă. Și, și.

— Exact. Același lucru. Dacă se potrivește mai mult decît un singur răspuns, trebuie să le accepți pe toate. E la fel ca undele și particulele.

— Nu-mi place asocierea asta, declară. Deschide tot felul de uși spre ambiguitate. Ar putea distruge afacerea cu enigmele.

— Nu e vina mea, am spus, strîngînd și deschizînd pumnii.

— Dar ai adus în discuție un punct de vedere interesant.

Am încuviințat cu hotărîre.

— Numai că *trebuie* să fie un singur răspuns corect.

Am dat din umeri.

— Locuim într-o lume mai puțin ideală, am sugerat.

— Hm.

— I-am putea spune egalitate, am propus. Nimeni nu câștigă, nimeni nu pierde.

— Din punct de vedere estetic, consider așa ceva neplăcut.

— Funcționează perfect într-o mulțime de alte jocuri.

— De asemeni, mi s-a făcut un pic foame.

— Adevărul iese la iveală.

— Dar nu sînt incorect. Slujesc adevărul, în felul meu. Propunerea ta cu egalitatea ridică posibilitatea unei soluții.

— Bun. Mă bucur că vezi lucrurile...

— Atunci, să rupem egalitatea. Spune-mi enigma ta.

— Asta e o prostie, am zis. N-am nici o enigmă.

— Atunci ar fi bine să dai rapid una la iveală. Pentru că e singura cale de a ieși din împasul nostru — ori asta, ori dacă nu, te consider învins.

Mi-am întins brațele și am făcut câteva genuflexiuni în forță. Trupul meu era parcă în flăcări. Dar și mai puternic, totodată.

— Okay, am spus. Okay. Doar o clipă.

Ce naiba...

— Ce e verde și roșu și merge și merge și merge?

Sfinxul clipi de două ori, apoi se încruntă. Am folosit timpul care a urmat pentru câteva inspirații adânci și alergare pe loc. Focul dispăru, mintea îmi deveni mai limpede, pulsul deveni regulat...

— Ei bine? am rostit câteva minute mai târziu.

— Mă gândesc.

— Ai tot timpul.

Am boxat un pic cu umbra. Am făcut și câteva mișcări izometrice. Cerul se întunecase ceva mai mult și câteva stele erau acum vizibile undeva în dreapta mea.

— Uh, îmi displace să te zoresc, am spus, dar...

Sfinxul pufăi.

— Încă mă gândesc.

— Poate că ar trebui să stabilim o limită de timp.

— Nu mai durează mult.

— Te deranjează dacă mă odihnesc?

— Dă-i drumul.

M-am tolănit pe nisip și am închis ochii, mormăind un cuvânt de atenție către Frakir înainte să adorm.

M-am trezit cu o lumină tremurîndă în ochi și cu o adiere pe față. Mi-au trebuit mai multe clipe ca să-mi dau seama că e dimineată. Cerul strălucea în stînga, stelele păleau în dreapta. Mi-era sete. Și foame.

M-am frecat la ochi. M-am ridicat în picioare. Am localizat pieptenul și l-am trecut prin păr. M-am uitat la sfînx.

— ...și merge și merge și merge, mormăi.

Mi-am dres glasul. Nici o reacție. Fiara privea peste mine. M-am întrebat dacă n-aș putea pur și simplu să mă topesc...

Nu. Privirea se îndreptă spre mine.

— Bună dimineata, am spus cu voioșie.

Se auzi un scurt scrîșnet din dinți.

— În regulă, am spus, te-ai gîndit mai mult decît mine.

Dacă n-ai aflat răspunsul pînă acum, nu mai vreau să joc.

— Nu-mi place enigma ta, spuse în cele din urmă.

— Îmi pare rău.

— Care e răspunsul?

— Renunți?

— Trebuie. Care e răspunsul?

Am ridicat o mînă.

— Stai, am spus. Aceste lucruri trebuie făcute în ordinea potrivită. Ar trebui să am răspunsul la enigma ta înainte de a ți-l spune eu pe al meu.

Încuviință.

— Există o anume dreptate în asta. În regulă: Ținutul celor Patru Lumi.

— Ce?

— Acesta e răspunsul. Ținutul celor Patru Lumi.

M-am gîndit la cuvintele lui Melman.

— De ce? am întrebat.

— Se află la intersecția lumilor celor patru elemente, unde se ridică de la pămînt în flăcări, asaltat de vînturi și ape.

— Și cum rămîne cu treaba că va controla toate lucrurile?

— S-ar putea referi la peisaj sau la dorințele imperialiste ale stăpînului. Sau la amîndouă.

— Cine e stăpînul lui?

— Nu știu. Această informație nu e esențială pentru răspuns.

— Totuși, de unde ai cules enigma asta?

— De la un călător, acum cîteva luni.

— Și de ce ai ales-o tocmai pe asta, dintre toate enigmele pe care le știi, ca să mi-o prezinți mie?

— M-a blocat, deci înseamnă că e bună.

— Ce s-a ales de călător?

— Și-a văzut de drum, fără să-l fi mâncat. Mi-a dat răspuns la enigma mea.

— Avea un nume?

— Nu mi-a zis.

— Descrie-l, te rog.

— Nu pot. Era bine înfodolit.

— Și n-a mai spus nimic altceva despre Ținutul celor Patru Lumi?

— Nu.

— Bine, am spus. Cred că-i voi urma exemplul și voi pleca și eu.

M-am răsucit și am dat de panta din dreapta.

— Așteaptă!

— Ce e? am întrebat.

— Enigma ta, spuse. Eu ți-am dat răspunsul la a mea. Acum tu trebuie să-mi spui ce e verde și roșu și merge și merge și merge.

Am coborât privirea, am scanat pământul. Oh, da, iat-o — piatra mea în formă de halteră. Am făcut cîteva pași și am ajuns lângă ea.

— O broască într-o bucătărie, am spus.

— Ce?

Mușchii umerilor se încordară, ochii i se îngustară și numeroșii lui dinți ieșiră foarte mult la vedere. I-am spus cîteva cuvinte lui Frakir și am simțit cum se agită în timp ce m-am lăsat pe vine și am luat piatra cu dreapta.

— Asta e, am rostit, ridicîndu-mă. E una dintre acele chestii vizuale...

— E o enigmă nasoală! decretă sfînxul.

Cu arătătorul minii stîngi am făcut două mișcări rapide în aer în fața mea.

— Ce faci? întreabă.

— Trag linii de la urechile tale la ochii tăi, am spus.

Frakir deveni vizibil cam în aceeași clipă, alunecînd de la încheietura mîinii stîngi pe mînă, trecînd printre degete. Ochii sfînxului se fixară în direcția aceea. Am ridicat piatra la nivelul umărului drept. Un capăt al lui Frakir se eliberă și atîrnă, contorsionîndu-se pe mîna mea întinsă. Începu să strălucească, apoi luminează ca o sîrmă de argint înroșită în foc.

— Cred că acest concurs e remiză, am declarat. Ce zici? Sfînxul își linse buzele.

— Da, spuse într-un tîrziu, oftînd. Bănuiesc că ai dreptate.

— Atunci, îți doresc o zi bună, am zis.

— Da. Păcat. Foarte bine. O zi bună. Dar, înainte să pleci, poți să-mi spui numele — oficial?

— De ce nu? am spus. Sînt Merlin, din Haos.

— Ah, spuse, deci cineva va veni să te răzbune.

— E posibil.

— Atunci, o remiză e într-adevăr cel mai bun lucru. Du-te.

Am mers mult de-a-ndăratelea, înainte de a mă răsuci și de a porni pe panta din dreapta. Am stat în alertă pînă cînd am ieșit din acel loc, dar nu m-a urmărit nimeni.

Am început să alerg. Mi-era sete și foame, dar nu părea potrivit să iau micul dejun în acest loc dezolant, stîncos, sub un cer ca lămîia. Frakir se strînse și se topi. Am început să inspir adînc pe măsură ce mă îndepărtam de soarele urcat pe cer.

Vînt în păr, praf în ochi... M-am îndreptat spre o grămadă de bolovani, am trecut printre ei. Văzut printre umbrele lor, cerul deveni mai verde deasupra mea. Ieșind la lumină, am dat peste o cîmpie mai netedă, scînteieri în depărtare, cîțiva nori ridicîndu-se în dreapta.

Am menținut un ritm constant, ajungînd la o mică ridicătură, escaladînd-o, coborînd pe partea cealaltă unde vălureau ierburi rare. Un crîng de copaci cu ghemotoace în vîrf, în depărtare... M-am îndreptat spre ei, sperînd o micuță creatură cu blana portocalie care îmi sări în cale și o luă la sănătoasa în stînga. Cîteva clipe mai tîrziu, se ivi o pasăre

neagră, scotînd un sunet ca un vaiet, îndreptîndu-se în aceeași direcție. Am mers mai departe și cerul continuă să se întunece.

Verde cerul și ierburile mai dese, verzi și ele... Rafale dure de vînt la intervale neregulate... Mai aproape copacii... Crengile lor scoteau un sunet ca un cîntec... Norii goneau înainte...

Încordarea îmi dispare din mușchi și simt cum pătrunde o fluiditate familiară... Trec de primul copac, călcînd peste frunze lungi, căzute la pămînt... Trec printre trunchiuri cu scoarta păroasă... Drumul pe care-l urmez e foarte bătătorit, devine o potecă, cu urme de pași ciudate... Coboară, se curbează, se lărgeste, se îngustează iar... Solul se înalță de o parte și de alta... Copacii scot sunete ca o violă bas... Petice de cer printre frunze au culoarea turcoaz Morinci*... Gene de nori șerpuiesc asemeni unor fluvii de argint... Mici mănunchiuri de flori albastre se ivesc pe pereți de-a lungul potecii... Pereții se ridică și mai sus, trecînd pe deasupra capului... Drumul devine stîncos... Merg mai departe...

Poteca se lărgeste, se lărgeste, coborînd constant... chiar înainte de a o vedea sau auzi, adu-mec apa... Cu grijă acum, printre stînci... Un pic mai lent aici... Mă întorc și văd riul, sus, cu maluri stîncioase pe ambele părți, un metru sau doi de linie a țărmlui înainte de a se ridica...

Mai lent acum, lîngă curentul gîlgîitor, strălucitor... Să îi urmez meandrele... Cotituri, curbe, copaci înalți deasupra capului, rădăcini la vedere pe peretele din dreapta, taluzuri cenușii și galbene de-a lungul bazei solzoase...

Platforma mea se lărgeste, pereții se micșorează... Mai mult nisip și mai puține stînci sub picioarele mele... Pereții se reduc, se reduc... La nivelul capului, la nivelul umerilor... O altă cotitură a drumului, panta descendentă... La nivelul taliei... Copaci cu frunze verzi pretutindeni în jurul meu, cer albastru deasupra, undeva în dreapta o potecă bătătorită... Urc panta, o urmez...

* Morinci — Renumită marcă de bijuterii, în special pentru colierele deosebit de scumpe (n. trad.)

Copaci și arbuști, cîntecul păsărilor și briza răcoroasă... Inhalez aerul în plămîni, lungesc pasul... Traversez un pod de lemn, răsună ecoul pașilor, pîrîul curgînd în curentul acum ascuns, cu bolovani năpădiți de mușchi lîngă răcoarea lui... Acum, în dreapta mea un perete jos de piatră... Urme de căruță în față...

Flori sălbatice de ambele părți... Un sunet ca un hohot de rîs îndepărtat, reverberat de ecou... Nechezatul unui cal... Scîrțîitul unei căruțe... Cotitură la stînga... Drumul se lărgeste... Umbră și lumina soarelui, umbră și lumina soarelui... Picățele, picățele... Rîu în stînga, mai larg acum, scînteind... Abur de fum deasupra dealului următor...

Încetinesc pe măsură ce mă apropii de vîrf. Îl ating mergînd, scuturîndu-mi hainele de praf, periîndu-mi părul, cu membrele furnicîndu-mă, plămînii pompînd, șiroaie de transpirație răcorîndu-mă. Scurp nisip. Sub mine și în dreapta se află un han de țară, cîteva mese pe veranda largă din cherestea neprelucrată, orientate spre rîu, altele într-o grădină din apropiere. La revedere, timp prezent. Am ajuns.

Am coborît și am observat o cișmea în partea îndepărtată a clădirii, unde m-am spălat pe față, pe mîini și brațe, cu antebrațul stîng încă dureros și ușor inflammat acolo unde mă atacase Jasra. Mi-am croit drum spre verandă și m-am așezat la o măsută, după ce-i făcusem semn unei chelnerițe pe care o văzusem înăuntru. După un timp, îmi aduse porridge și cîrnați și ouă și pîine și unt și conserve de căpsuni și ceai. Am înfulecat rapid totul și am mai comandat un rînd. A doua oară am fost cuprins de o senzație de revenire la normalitate și am luat-o mai ușor și m-am bucurat și am privit riul care curgea.

Era un mod ciudat de a-mi încheia slujba. Așteptasem cu nerăbdare o călătorie tihnită, o lungă vacanță în trîndăvie, acum că munca mea se isprăvisese. Nu-mi stătea în drum decît mica problemă cu „S” — o chestiune pe care fusesem convins c-o pot rezolva rapid. Acum mă aflam în mijlocul a ceva ce nu pricepeam, ceva periculos și bizar. Sorbindu-mi ceaiul și simțînd în jur căldura zilei, puteam să mă legăn într-o senzație

efemeră de liniște. Dar știam că e ceva trecător. Pînă cînd chestiunea nu va fi lămurită, nu va exista odihnă, nu va fi siguranță pentru mine. Trecînd în revistă evenimentele, mi-am dat seama că nu mai pot să mă încred numai în reacțiile mele pentru salvare, pentru o rezolvare a acestei afaceri. Sosise clipa să elaborez un plan.

Identitatea lui Ș și suprimarea lui erau în capul listei lucrurilor pe care trebuia să le aflu și să le rezolv. Și mai importantă era stabilirea motivației lui Ș. Ipoteza că aveam de-a face cu un psihopat slab de minte dispăruse. Ș era prea bine organizat și poseda unele însușiri foarte neobișnuite. Am început să-mi scormonesc trecutul în căutarea unor posibili candidați. Dar, cu toate că mă puteam gîndi la cîțiva care ar fi fost în stare să întreprindă ceea ce se petrecuse pînă acum, niciunul dintre ei nu era în mod vădit răuvoitor față de mine. Totuși, Amber fusese menționat în acel straniu jurnal al lui Melman. Teoretic, asta transforma întreaga afacere într-o chestiune de familie și presupun că îmi crea o oarecare obligație de a o supune atenției celorlalți. Dar procedînd astfel era ca și cum aș fi cerut ajutor, ca și cum aș fi renunțat, recunoscînd că nu-mi pot rezolva singur problemele. Și amenințările la viața mea erau problema mea. Julia era problema mea. Eu trebuia s-o răzbun. Trebuia să reflectez mai mult la asta...

Ghostwheel?*

Am cugetat, am gonit gîndul, m-am gîndit iar. Ghostwheel... Nu. Neexperimentat. Încă în stadiu de dezvoltare. Unica rațiune pentru care mi se întîmplaseră toate e pentru că era favoritul meu, împlinirea mea majoră în viață, surpriza mea pentru ceilalți. Căutam doar o cale de ieșire ușoară. Voi avea nevoie să adun mai multe date, ceea ce înseamnă că trebuia să merg după el, firește.

Ghostwheel...

* Ghostwheel — un computer bazat pe un Atu și pe Model, construit de Merlin într-o Umbră unde fizica Pămîntului nu se aplică (n. trad.)

În clipa asta aveam nevoie de mai multe informații. Aveam cărțile și jurnalul. Nu voiam să mă mai păcălesc încă o dată cu Atuurile în clipa asta, deoarece prima încercare se dovedise a fi o capcană. Voi parcurge curînd jurnalul, cu toate că prima mea impresie fusese că e prea subiectiv pentru a-mi fi de mare ajutor. Ar fi trebuit să mă întorc în apartamentul lui Melman pentru o ultimă examinare, totuși, în caz că-mi scăpase ceva. Apoi, ar fi trebuit să-l caut pe Luke și să văd dacă-mi poate spune mai multe — chiar și o remarcă oricît de mică — una care să-mi poată fi de folos. Da...

Am oftat și mi-am întins oasele. Am privit rîul încă un timp și mi-am isprăvit ceaiul. L-am trecut pe Frakir peste un pumn de bani și am selectat suficient mărunțiș ca să-mi plătesc prînzul. Apoi m-am întors pe drum. Sosise vremea să mă întorc.

Am ajuns alergînd pe stradă în lumina după-amiezii tîrzii și m-am oprit cînd am ajuns lîngă mașina mea. Aproape că n-am recunoscut-o. Era acoperită de praf, cenușă și pete de apă. Totuși, cît lipsisem? N-am încercat să calculez diferența de timp dintre aici și acolo unde fusesem, numai că mașina mea arăta ca și cum ar fi fost neglijată mai mult de o lună. Oricum, părea intactă. Nu fusese vandalizată și...

Privirea mea trecuse peste ea și în față. Clădirea care adăpostise Compania „Brutus Storage“ și pe Victor Melman nu mai era în picioare. Un schelet pîrjolit, prăbușit, ocupa colțul, cu fragmentele a două ziduri încă în picioare. M-am îndreptat într-acolo. Mergînd pe lîngă ea, am examinat ce mai rămăsese. Resturile carbonizate ale locului erau reci și bătucite. Dungi cenușii și cercuri de funingine arătau că fusese pompată apă, deja evaporată de-atunci. Mirosul de cenușă nu era deosebit de pătrunzător.

Oare eu declanșasem asta, cu focul din cadă? m-am întrebam. Nu cred. Focul meu fusese mic și bine limitat, fără vreo dovadă că se întinde în timp ce așteptam.

Un băiat pe o bicicletă verde pedală pe lîngă mine în timp ce studiam ruinele. Cîteva minute mai tîrziu se întoarse și se opri la vreo trei metri de mine. Părea să aibă vreo zece ani.

— L-am văzut, spuse. L-am văzut arzînd.

— Cînd s-a întîmplat asta? l-am întrebat.

— Acum trei zile.

— Se știe cum a pornit incendiul?

— Ceva în depozit, ceva infla...

— Inflamabil?

— Mda, spuse cu un zîmbet ştirb. Poate dinadins. Ceva legat de asigurare.

— Serios?

— Îhîm. Tatăl meu spune că poate afacerea mergea prost.

— De obicei aşa se-ntîmplă, am spus. A fost cineva rănit în incendiu?

— Se pare că un pictor artist care locuia sus a ars, pentru că nu l-a găsit nimeni. Dar n-au găsit vreun os sau ceva de genul ăsta. A fost un incendiu mare. A durat mult timp.

— Era noaptea sau ziua?

— Noaptea. Eu l-am văzut de acolo. Arătă spre un loc de vizavi şi înapoi, în direcţia din care venisem eu. Au folosit o groază de apă.

— Ai văzut pe cineva ieşind din clădire?

— Nu, spuse. Am ajuns aici după ce arsese destul de bine. Am dat din cap şi m-am răsucit spre maşină.

— Crezi că gloanţele ar fi explodat în incendiul ăsta, nu? spuse.

— Da, am răspuns.

— Dar n-au explodat.

M-am răsucit.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

Deja scormonea într-un buzunar.

— Eu şi nişte prieteni de-ai mei ne jucam acolo ieri, explică, şi am găsit o mulţime de gloanţe.

Deschise palma şi dădu la iveală cîteva obiecte metalice. Cînd m-am îndreptat spre el, se ghemui şi plasă unul dintre cilindri pe trotuar. Deodată întinse mîna, ridică o piatră de lîngă el şi izbi cilindrul.

— Nu! am strigat.

Piatra izbi cartuşul şi nu se întîmblă nimic.

— Ai putea să te răneşti în felul ăsta, am început, dar el mă întrerupse.

— Nooo. Nici vorbă ca porcăriile astea să explodeze. Nici măcar nu poți să pui foc pe chestia aia roz. Aveți un chibrit?

— Chestie roz? am rostit, în timp ce el mișcă piatra ca să dea la iveală un cartuș strivit și o mică grămăjoară de praf roz.

— Asta, spuse, arătînd cu degetul. Haios, nu? Eu credeam că praful de pușcă e gri.

Am îngenucheat și am atins substanța. Am frecat-o între degete. Am mirosit-o. Am și gustat-o. Nu puteam spune ce naiba e.

— Mă depășește, i-am spus. Zici că nici măcar nu arde?

— Nu. Am pus puțină pe un ziar și i-am dat foc. S-a topit și a dispărut, asta-i tot.

— Mai ai cîteva în plus?

— Ei bine... mda.

— Îți dau un dolar pe ele, am spus.

Îmi arată din nou dinții și golurile dintre ei în timp ce băgă mîna într-un buzunar al jeansilor. L-am trecut pe Frakir peste niște bani vechi din Umbră și am extras un dolar din teanc. Îmi dădu două duble încărcătoare de 30 acoperite de funingine în timp ce luă bancnota.

— Mulțumesc, spuse.

— Plăcerea mea. Altceva interesant înăuntru?

— Nimic. Tot restul e cenușă.

Am intrat în mașină și am pornit-o. Am dus-o la prima spălătorie din drum, întrucît ștergătoarele nu făcuseră altceva decît să întindă murdăria pe parbriz. În timp ce tentaculele de cauciuc plescăiau printr-o mare de spumă, am verificat să văd dacă mai aveam chibriturile pe care mi le dăduse Luke. Le aveam. Bun. Văzusem un telefon public afară.

— Hello. Motelul „New Line“, răspunse o voce de bărbat tînăr.

— Ați avut înregistrat acolo un oarecare Lucas Raynard acum două zile, am spus. Vreau să știu dacă a lăsat vreun mesaj pentru mine. Mă numesc Merle Corey.

— O clipă.

Pauză. Răsfoit.

Apoi:

— Da, a lăsat.

— Ce scrie?

— E într-un plic sigilat. N-aş vrea să...

— Okay. Vin eu acolo.

Am condus pînă la motel. L-am indentificat la biroul din hol pe bărbatul care se potrivea cu vocea. M-am prezentat şi i-am cerut plicul. Funcţionarul — un tip slab, blond, cu o mustaţă zbîrlită — se holbă un timp, apoi:

— O să-l vedeţi pe domnul Raynard?

— Da.

Deschise un sertar şi scoase un plic mic, cafeniu, cu laturile umflate. Pe el era scris numele lui Luke şi numărul camerei.

— N-a lăsat adresa de expediere, explică el, deschizînd plicul, şi camerista a găsit inelul acesta pe teigheaua din baie după ce a plecat el. Vreţi să i-l daţi?

— Sigur, am spus şi îmi înmîină inelul.

M-am aşezat într-un hol din stînga. Inelul era de aur roz şi etala o piatră albastră. Nu mi-am putut aminti dacă-l văzusem vreodată pe degetul lui. L-am tras pe inelarul mîinii stîngi şi se potrivea perfect. Am hotărît să-l port pînă i-l voi restitui.

Am deschis scrisoarea, scrisă pe hîrtia motelului şi am citit:

„Merle,

Păcat de cină. Te-am aşteptat. Sper că totul e în ordine. Dimineată plec spre Albuquerque. Voi rămîne acolo trei zile. Apoi plec la Santa Fe pentru încă trei zile. În ambele oraşe voi sta la „Hilton,„. Mai aveam cîteva lucruri despre care voiam să vorbim. Te rog, contactează-mă.

Luke.“

Hm.

Am telefonat agentului meu de turism şi am aflat că, dacă mă grăbeam, puteam prinde zborul de după-amiază spre Albuquerque. Pentru că preferam o discuţie faţă-în-faţă în locul

unei convorbiri telefonice, am luat biletul, l-am plătit cash, am condus la aeroport și mi-am luat adio de la mașină când am parcat-o. Mă îndoiam c-o s-o mai văd vreodată. Mi-am cîntărit rucsacul și m-am îndreptat spre terminal.

Restul a fost lin și ușor. Cînd am observat că solul se îndepărtează sub mine, am știut că o etapă a existenței mele se terminase cu adevărat. Ca atîtea multe alte lucruri, nu fusese deloc așa cum îmi dorisem. M-am gîndit să rezolv repede chestiunea cu „S” sau dacă nu, s-o uit, și apoi să vizitez oamenii pe care doream de multă vreme să-i văd și să mă opresc în cîteva locuri care-mi stîrniseră de mult curiozitatea. Apoi voi trece prin Umbră pentru o ultimă verificare a Ghostwheel-ului, întorcîndu-mă, după aceea, la cel mai luminos pol al existenței mele. Acum, prioritățile mele se amestecaseră — și totul pentru că „S” și moartea Juliei erau cumva legate și pentru că implica o putere de undeva din Umbră, pe care n-o înțelegeam.

Această ultimă apreciere mă tulbura cel mai mult. Oare îmi săpam mormîntul și-mi puneam în pericol prietenii și rudele din cauza mîndriei mele? Voiam să rezolv eu singur toate astea, ceruri prietenoase, dar cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît deveneam mai impresionat de puterile adverse pe care le înîltnisem și de insuficiența cunoștințelor mele despre „S”. Nu era corect să nu aflu și ceilalți — nu și dacă erau în pericol. Mi-ar fi plăcut să împachetez toată treaba de unul singur și să le-o ofer cadou. Poate că și eu aș fi vrut, dar...

La naiba. *Trebuia* să le spun. Dacă „S” mă prinsese și voia să îi atace pe ei, trebuiau să știe. Dacă asta era doar o parte din ceva mai vast, trebuiau să știe. Oricît de mult mi-ar fi displicut ideea, va trebui să le spun.

M-am aplecat în față și mîna îmi atîrnă deasupra rucsacului meu de sub scaunul din față. Nu e o problemă, mi-am zis, să aștept pînă vorbesc cu Luke. Eram afară din oraș și probabil în siguranță acum. Exista posibilitatea de a mai afla un secret sau două de la Luke. Mai bine să știu mai multe atunci cînd le voi spune povestea. O să mai aștept puțin.

Am oftat. Am luat o băutură de la stewardesă și am sorbit-o. Să fi condus spre Albuquerque în manieră normală mi-ar fi luat prea mult timp. Scurtătura prin Umbră n-ar fi funcționat, deoarece nu mai fusesem niciodată acolo și nu știam cum să găsesc locul. Păcat. Mi-ar fi plăcut să am mașina acolo. La ora asta probabil că Luke era deja în Santa Fe.

Am băut și am căutat diverse forme în nori. Lucrurile pe care le-am descoperit se potriveau cu starea mea, așa că am scos afară romanul meu și am citit pînă cînd am început coborîrea. Cînd am privit din nou afară, șiruri de munți umplură peisajul pentru un timp. O voce uscată mă asigură că vremea era plăcută. M-am gîndit la tatăl meu.

Am intrat în aeroport prin poarta indicată, am trecut pe lîngă un magazin de cadouri plin de giuvaiergerie indiană, oale mexicane și suveniruri țipătoare, am văzut un telefon și am sunat la „Hilton“-ul din localitate. Luke plecase deja, am aflat. Atunci am sunat la „Hilton“-ul din Santa Fe. Sosise acolo, dar nu era în cameră cînd l-au sunat pentru mine. Am făcut o rezervare pe numele meu și am închis. O femeie de la un birou de informații mi-a spus că puteam prinde un autobuz spre Santa Fe cam într-o jumătate de oră și m-a îndrumat în direcția potrivită ca să-mi cumpăr bilet. Santa Fe e una dintre puținele capitale fără un aeroport important, citisem undeva.

În timp ce ne îndreptam spre nord pe autostrada I-25, undeva printre umbrele alungite din vecinătatea Piscului Sandia, Frakir se încordă ușor pe încheietura mea și slăbi apăsarea o clipă mai târziu. Din nou. Apoi încă o dată. Am aruncat o privire rapidă în micuțul autobuz, căutînd pericolul asupra căruia tocmai fusesem avertizat.

Eram așezat în spatele vehiculului. În față era un cuplu de vîrstă mijlocie, vorbind cu accent texan, purtînd o cantitate ostentativă de bijuterii turcoaz și argint; spre mijloc se aflau trei femei mai în vîrstă, vorbind despre lucruri din New York; lîngă ele, separat de interval, era un cuplu tînăr, foarte preocupați unul de celălalt; doi tineri cu rachete de tenis ședeau

în diagonală în spatele lor, vorbind despre colegiu; în spatele lor era o călugăriță care citea. Am privit din nou pe geam și n-am văzut nimic amenințător pe autostradă sau pe lângă ea. Nu voiam să atrag atenția asupra mea prin vreun exercițiu de localizare.

Așa că am rostit un singur cuvînt în Thari în timp ce-mi masam încheietura și avertismentele încetară. Chiar dacă restul călătoriei ar fi fost lipsit de evenimente, lucrul ăsta mă sîcîia, cu toate că un avertisment fals ocazional era posibil numai datorită naturii sistemului nervos. p. 62?

Oare „S“ e undeva acolo, cumva, observînd, așteptînd? Și, dacă era așa, de ce? Oare n-am putea pur și simplu să ne așezăm și să vorbim la o bere? Poate că totul se baza pe un fel de neînțelegere.

Aveam senzația că nu era o neînțelegere. Dar aș fi vrut doar să aflu ce se întîmplă, chiar dacă nu se ajungea la un rezultat. Aș fi plătit chiar și berea.

Lumina soarelui la apus provoca flashuri strălucitoare pe ghemotoacele de zăpadă din Sangre de Christos cînd am intrat în oraș; umbre alunecau peste povîrnișurile verde-cenușiu; majoritatea clădirilor din peisaj erau tencuite cu ipsos. Am simțit cam zece grade mai puțin cînd am coborît din autobuz în fața „Hilton“-ului, decît atunci cînd mă îmbarcasem în Albuquerque. Dar oricum mă aflam cam la șase sute de metri altitudine și la o oră și un sfert spre înserare.

M-am înregistrat și mi-am găsit camera. Am încercat să-i telefonez lui Luke, dar nici un răspuns. Atunci am făcut un duș și m-am schimbat în costumul de rezervă. Am mai sunat încă o dată în camera lui, dar tot fără răspuns. Mi-era foame și speram să iau cina cu el.

Am hotărît să găsesc barul și să beau tacticos o bere, apoi să încerc din nou. Speram să n-aibă o întîlnire dură.

Un oarecare domn Brazda, de care m-am apropiat pe hol și i-am cerut îndrumări, se dovedi a fi managerul. Mă întrebă dacă sînt mulțumit de cameră, am schimbat cîteva amabilități

și îmi arată coridorul care ducea spre bar. Am pornit în direcția aceea, dar n-am ajuns acolo.

— Merle! Ce naiba faci aici? veni o voce familiară.

M-am întors și am dat de Luke, care tocmai intrase în hol. Transpirat și zîmbind, purta cizme și o salopetă prăfuite, o șapcă și cîteva dungi de funingine. Ne-am strîns mîinile și am rostit:

— Voiam să-ți vorbesc. Ce-ai făcut, te înrolezi undeva?

— Nu, am făcut autostopul în Pecos toată ziua, răspunse. Întotdeauna fac așa cînd sînt aici. E minunat.

— Trebuie să încerc și eu într-o bună zi, am spus. Acum se pare că e rîndul meu să te invit la cină.

— Ai dreptate, răspunse. Lasă-mă să fac un duș și să-mi schimb hainele. Ne vedem la bar în cincisprezece, douăzeci de minute. Okay?

— Corect. Pa.

Am parcurs coridorul și am identificat barul. Era de mărime medie, slab luminat, plăcut și relativ aglomerat, împărțit în două încăperi adiacente, cu scaune joase, confortabile și cu mese mici.

Un cuplu tînăr tocmai pleca de la o masă din colț, undeva în stînga mea, cu paharele în mînă, în urma unei chelnerițe, în sufrageria de lîngă bar. M-am așezat la masă. Puțin mai tîrziu o chelneriță sosi, și i-am comandat o bere.

Stînd acolo, cîteva minute mai tîrziu, sorbind berea și lăsîndu-mi mintea să zburde peste urzeala perversă a evenimentelor din ultimele zile, am constatat că una dintre siluetele în trecere ale locului rămăsese pe loc. Se oprise într-o laterală — dar destul de departe în spate ca să-l percep doar ca pe o prezență periferică.

Rosti ușor:

— Scuzați-mă. Pot să vă întreb ceva?

Am întors capul ca să dau peste un bărbat scund, slab, cu înfățișare de spaniol, părul și mustața împestrițate cu gri. Era destul de bine îmbrăcat și ferechezuit ca să pară un om de

afaceri din partea locului. Am remarcat un dinte din față spart cînd zîmbi scurt — doar un tic — trădîndu-i nervozitatea.

— Mă numesc Dan Martinez, spuse, fără să întindă mîna. Privi scaunul de vizavi de mine. Pot să stau un minut?

— Despre ce e vorba? Dacă vinzi ceva, nu sînt interesat. Aștept pe cineva și...

Clătină din cap.

— Nu, nimic de genul ăsta. Știu că așteptați pe cineva — un domn Lucas Raynard. De fapt, e și el implicat.

Am arătat spre scaun.

— Okay. Ia loc și pune întrebarea.

Mă ascultă, încrucișîndu-și mîinile și punîndu-le pe masă între noi. Se aplecă în față.

— V-am auzit vorbind în hol, început, și am avut impresia că-l cunoașteți destul de bine. V-ar deranja să-mi spuneți de cît timp îl cunoașteți?

— Dacă asta e tot ce vrei să știi, am răspuns, de vreo opt ani. Am fost împreună în colegiu și, după asta, am lucrat pentru aceeași companie mai mulți ani.

— „Grand Design“, rosti, firma de computere din San Francisco. Nu l-ați cunoscut înainte de colegiu, nu?

— Se pare că deja știi destule, am spus. Totuși, ce vrei? Ești vreun fel de polițist?

— Nu, spuse, nimic de genul ăsta. Vă asigur că nu încerc să-i fac necazuri prietenului dumneavoastră. Pur și simplu încerc să evit eu unele. Dați-mi voie să vă întreb...

Am clătinat din cap.

— Fără gratuități, i-am spus. Nu-mi place să vorbesc cu străini despre prietenii mei fără o motivație puternică.

Își descleștă mîinile și le dădu în lături.

— Nu am făcut nimic secret, spuse, știind că îi veți povesti asta. De fapt, chiar vreau s-o faceți. Mă cunoaște. Vreau să aflu că mă interesez de el, okay? De fapt, va fi în folosul lui. La naiba, întreb un prieten, nu-i așa? Cineva care ar trebui să vrea să mintă pentru a-l ajuta la nevoie. Și eu nu vreau decît două lucruri simple...

— *Iar eu nu vreau decît un simplu motiv: de ce vrei această informație?*

Oftă.

— Okay, rosti. Mi-a oferit — cu titlu de probă, vă precizez — o foarte interesantă ocazie de investiție. E vorba de o sumă mare de bani. Există un element de risc, ca în majoritatea speculațiilor implicînd companii noi într-un domeniu de înaltă concurență, dar posibilele rezultate o fac tentantă.

Am încuviințat.

— Și vrei să știi dacă el e cinstit.

Chicoti.

— Nu-mi pasă cu adevărat dacă e cinstit, zise. Singura mea grijă e dacă poate scoate pe piață un produs fără păcăleală.

Ceva din felul în care vorbea mi-a amintit de cineva. Am încercat, dar n-am reușit să-mi amintesc cine era.

— Ah, am spus, luînd o gură de bere. Mintea mea e lentă azi. Îmi pare rău. Firește că în acest tîrg e vorba despre com-putere.

— Bineînțeles.

— Și vrei să știi dacă angajatorul lui de acum îl poate înfunda dacă el intră în afacerea asta cu ceva ce ia de acolo.

— Într-un cuvînt, da.

— Mă predau, am spus. Ar trebui un tip mai priceput decît mine ca să-ți răspundă la asta. Proprietatea intelectuală reprezintă o zonă spinoasă a legii. Eu nu știu ce vinde și nu știu de unde vine marfa — el circulă mult. Dar chiar dacă aș ști, habar n-am care ar fi poziția ta legală.

— Nu mă așteptam la nimic dincolo de asta, rosti, zîmbind. I-am întors zîmbetul.

— Deci, ți-ai trimis mesajul, am spus.

Încuviință și începu să se ridice.

— Oh, încă un lucru, începu.

— Da?

— A pomenit vreodată de niște locuri, rosti, privindu-mă fix în ochi, numite Amber sau Curțile Haosului?

Nu se poate să nu fi observat reacția mea bruscă de uimire, ceea ce trebuie să-i fi dat o impresie total falsă. Eram convins că e sigur că mințeam când i-am răspuns cu franchețe.

— Nu, nu l-am auzit niciodată pomenind de ele. De ce întrebî?

Clătină din cap în timp ce-și împingea scaunul înapoi și se depărtă de masă. Zîmbea din nou.

— Nu e important. Vă mulțumesc, domnule Corey. *Nus a dhabzun dhuilsha.*

Practic se evaporă după colț.

— Așteaptă! am strigat, atît de tare încît se lăsă o clipă de tăcere și capetele se întoarseră în direcția mea.

M-am ridicat în picioare și am pornit după el, când mi-am auzit strigat numele.

— Hei, Merle! Nu fugi! Deja sînt aici!

M-am întors. Luke tocmai pătrunsese prin intrarea din spatele meu, cu părul încă ud după duș. Înaintă, mă bătut pe umăr și se lăsă pe locul pe care tocmai îl eliberase Martinez. Dădu din cap văzînd berea mea terminată pe jumătate, în timp ce mă așezam iar.

— Am nevoie de una din astea, spuse. Doamne, ce sete mi-e! Încotro te îndreptai când am intrat?

Mi s-a părut inutil să-i descriu recenta mea întîlnire, nu în ultimul rînd pentru încheierea ei stranie. Aparent, tocmai ratase să-l vadă pe Martinez. Așa că:

— Mă duceam la toaletă.

— Pe-acolo, îmi spuse, arătînd în direcția din care venise. Am trecut pe lîngă ea venind aici.

Privirea îi coborî.

— Ascultă, inelul ăla pe care îl ai pe...

— Oh, da, am spus. L-ai uitat la Motelul „New Line“. Ți l-am luat când am citit mesajul tău. Uite, lasă-mă să...

Am tras de el, dar nu ieșea.

— Pare înțepenit, am observat. Ciudat. A intrat destul de ușor.

— Poate că ai degetul umflat, remarcă. S-ar putea să aibă ceva de-a face cu altitudinea. Ne aflăm la o înălțime destul de mare.

Chemă o chelneriță și comandă o bere, în timp ce eu continuam să răsucesc inelul.

— Bănuiesc că va trebui să ți-l vînd, spuse. Ți-l dau la un preț bun.

— O să vedem, i-am spus. Mă-ntorc într-un minut.

Ridică o mîină fără vlagă și o lăsă să cadă în timp ce mă îndreptam spre toaletă.

Nu mai era nimeni acolo așa că am rostit cuvintele care-l eliberau pe Frakir de comanda de a se ascunde pe care o făcusem în autobuz. Cuvinte urmate de o mișcare instantanee. Înainte de a formula un nou ordin, Frakir deveni strălucitor vizibil în timp ce se descolăci, tîrîndu-se pe dosul mîinii și încolăcindu-se pe inelar. Am urmărit, fascinat, cum se înne-grește degetul și începe să mă doară sub o strînsoare constantă.

Urmă rapid o slăbire a strînsorii, făcîndu-mi degetul să arate ca și cum ar fi fost filetat. Am prins ideea. Am deșurubat inelul de-a lungul traseului care fusese imprimat în carnea mea. Frakir se mișcă iar ca și cum ar fi vrut să-l înșface și l-am lovit.

— Okay, am zis. Mulțumesc. Du-te la loc.

Păru să ezite o clipă, dar voința mea se dovedi suficientă fără o altă comandă formală. Se retrase înapoi pe mîină, se încolăci la loc în jurul încheieturii și dispăru.

Am terminat acolo și am revenit în bar. I-am dat lui Luke inelul în timp ce mă așezam și am luat o gură de bere.

— Cum l-ai scos? întrebă.

— Cu un pic de săpun, am răspuns.

Îl înfășură în batistă și-l puse în buzunar.

— Deci, presupun că nu-ți pot lua banii pe el.

— Presupun că nu. N-o să-l porți?

— Nu, e un cadou. Vezi tu, nu m-aș fi așteptat să dai o raită pe aici, comentă, pescuind un pumn de alune dintr-un bol care apăruse în absența mea. M-am gîndit că poate o să

suni după ce primești mesajul meu și că am putea stabili ceva pentru mai târziu. Oricum, mă bucur c-ai venit. Cine știe când ar fi fost acel „mai târziu“. Vezi tu, aveam niște planuri care au început să se miște mai repede decît credeam — și despre asta voiam să-ți vorbesc.

Am încuviințat.

— Și eu aveam cîteva lucruri despre care voiam să-ți vorbesc.

Îmi întoarse încuviințarea.

În toaletă hotărîsem categoric să mă abțin să amintesc de Martinez și de lucrurile rostite. Deși întreaga poveste nu suna ca și cînd ar fi implicat ceva care să mă fi interesat, întotdeauna mă simt mai în siguranță vorbind cu cineva — chiar cu prieteni — atunci cînd am cel puțin o informație specială pe care ei nu știu că o am. Așa că am hotărît ca, deocamdată, s-o las așa.

— Așa că hai să fim civilizați și să păstrăm tot ce e important pînă după cină, spuse, sfîșiind tacticos șervetelul și mototolind bucățelele, și să mergem apoi undeva unde putem vorbi în particular.

— Bună idee, am aprobat. Vrei să mîncăm aici?

Clătină din cap.

— Am mai mîncat aici. E bine, dar vreau o schimbare. Îmi pusesem în gînd să mîncăm într-un loc după colț. Lasă-mă să merg să văd dacă e vreo masă liberă.

— Okay.

Înghiți lacom restul băuturii și plecă.

...Și apoi faptul că pomenise de Amber. Cine naiba era Martinez? Era mai mult decît necesar să aflu, pentru că era evident că era cu totul altceva decît părea. Ultimele lui cuvinte fuseseră în Thari, limba mea natală. Cum și de ce, habar n-aveam. Mi-am blestemat propria inerție, pentru că neglijasem atîta vreme problema „S“. Era pur și simplu un rezultat al aroganței mele. Nu anticipasem niciodată calea întortocheată pe care aveau să o ia lucrurile. Îmi fusese de folos, deși nu apreciasem serviciul.

— Okay, spuse Luke, ivindu-se de după colț, scormonindu-se în buzunar și aruncînd cîțiva bani pe masă. Avem o rezervare. Termină de băut și hai să mergem.

Am băut, m-am ridicat și l-am urmat. Mă conduse prin coridoare înapoi în hol, apoi afară și de-a lungul unui holișor pînă în spate. Am pătruns într-o noapte înmiresmată și am traversat parcareea spre trotuarul care ducea de-a lungul străzii Guadeloupe. De acolo era doar o distanță mică pînă în locul în care se intersecta cu Alameda. Am traversat acolo de două ori și am trecut pe lîngă o biserică mare, apoi am făcut dreapta la următorul colț. Luke arătă spre un restaurant numit „La Tertulia“ peste drum la mică distanță în față.

— Acolo, spuse.

Am traversat și ne-am croit drum spre intrare. Era o clădire joasă din chirpici, în stil spaniol, venerabilă și oarecum elegantă în interior. Am dus la bun sfîrșit un ulcior cu sangria, o serie de „pollo adova“, budinci de pîine și multe cești de cafea, respectîndu-ne înțelegerea de a nu vorbi nimic serios în timpul cinei.

În timpul mesei, Luke fu salutat de două ori de diverși tipi trecînd prin încăpere, amîndoi oprindu-se la masă ca să rostească amabilități.

— Îi cunoști pe toți din orașul ăsta? l-am întrebat ceva mai tîrziu.

Chicoti.

— Fac multe afaceri aici.

— Serios? Pare a fi un oraș mic.

— Da, dar e ceva înșelător. E capitala statului. Există o mulțime de oameni aici care cumpără ce vindem noi.

— Deci vii des pe-aici?

Încuviință.

— E unul dintre punctele cele mai fierbinți ale circuitului meu.

— Cum reușești s-o scoți la capăt cu toate afacerile astea cînd rătăcești prin păduri?

Își ridică privirea de pe micul cîmp de bătălie pe care-l alcătua din lucrurile de pe masă. Zîmbi.

— Trebuie să am și cîte o mică recreație, spuse. Obosesc cu atîtea orașe și birouri. Trebuie să plec și să mai rătăcesc prin lume, sau să mai merg cu o canoe sau un caiac sau ceva de genul ăsta — dacă nu, îmi pierd mințile. De fapt, ăsta e unul dintre motivele pentru care am deschis afacerea în orașul ăsta — acces rapid la o mulțime de locuri bune pentru așa ceva.

Luă o sorbitură de cafea.

— Vezi tu, continuă, e o noapte atît de frumoasă încît ar trebui să facem o plimbare, ca să-ți faci o idee despre ce vreau să zic.

— Sună bine, am spus, îndreptîndu-mi umerii și căutînd chelnerul nostru. Dar nu e prea întuneric ca să vedem ceva ca lumea?

— Nu. Luna se va ridica, stelele au apărut, aerul e cu adevărat limpede. O să vezi.

Am luat nota, am plătit și am ieșit. Firește, luna răsărise.

— Mașina e în parcare, rosti cînd ajunserăm în stradă. Pe aici.

Îmi arată o rulotă cînd ne-am întors în parcare, o descrie și îmi făcu semn să urc. Ieși din parcare, coti la colțul cel mai apropiat și o ținu pe Alameda spre Paseo, o luă pe un deal în dreapta pe o stradă numită Otero și pe o alta spre Hyde Park Road. De acolo traficul era foarte ușor. Am depășit un semn arătînd că ne îndreptam spre un mic golf de ski.

În timp ce ne croiam drum printre nenumărate curbe, îndreptîndu-ne în general în sus, am simțit cum dispare o anume încordare din mine. Curînd, părăsiserăm orice semn de viață în urma noastră și noaptea și liniștea deveniră stăpîne în întregime. Nici un felinar pe aici. Prin geamul deschis am simțit mirosul pinilor. Aerul era proaspăt. M-am relaxat, departe de „S” și de orice altceva.

Am aruncat o privire spre Luke. Se uita drept înainte, cu sprîncenele încruntate. Totuși, simți privirea mea, pentru că păru să se relaxeze brusc și îmi adresă un rînjet.

— Cine începe? întrebă.

— Dă-i drumul, am răspuns.

— Okay. Când mi-ai spus ieri dimineată că vrei să părăsești „Grand D“, spuneai că nu vrei să muncești nicăieri altundeva și că nu mai intenționezi să dai lecții.

— Corect.

— Spuneai că vrei doar să călătorești.

— Mda.

— Un pic mai târziu, mi-a trecut ceva prin minte.

Am rămas tăcut când mă privi.

— Mă întrebam, spuse după un timp, dacă n-ai vrea să cumperi — fie pentru a sprijini bunul mers al unei noi companii de-a ta, fie pentru un cumpărător pentru ceva ce trebuie să vinzi. Pricepi ce vreau să spun?

— Crezi că am descoperit ceva nou și nu vreau să-l aibă Grand Design.

Lovi bancheta de lângă el.

— Am știut întotdeauna că nu ești prost, zise. Deci acum stai în expectativă, ca să ai suficient timp pentru dezvoltarea invenției. După care o să vînezi cumpărătorul cu cel mai mult mălai.

— Are sens, am spus, dacă ar fi cazul. Dar nu e.

Chicoti.

— E-n ordine, spuse. Numai că simplul fapt că lucrez pentru „Grand D“ nu mă face informatorul lor. Ar trebui să știi asta.

— O știu.

— Și nu te întrebam doar ca să-mi bag nasul. De fapt, am cu totul alte intenții. Mi-ar plăcea să te văd că reușești, că reușești din plin.

— Mulțumesc.

— Chiar ți-aș putea fi de oarecare ajutor — un ajutor valoros — în chestiune.

— Încep să pricep, Luke, dar...

— Doar ascultă-mă, da? Totuși, răspunde-mi la o întrebare, dacă vrei: N-ai semnat nimic cu nimeni din domeniu, nu-i așa?

— Nu.

— Așa mă gîndeam și eu. Ar fi fost un pic prematur.

Copacii de pe marginea drumului erau mai mari acum, briza nopții un pic mai răcoroasă. Luna părea mai mare, mai strălucitoare aici la înălțime decît fusese jos în oraș. Am mai parcurs cîteva curbe, în cele din urmă începînd o lungă serie de schimbări bruște de direcție care ne purtară din ce în ce mai sus. Am prins cu privirea ocazional pante abrupte în stînga. Nu exista balustradă de protecție.

— Ascultă, spuse, nu încerc să mă amestec cîtuși de puțin. Nu-ți cer o parte din acțiuni de dragul vremurilor de altădată sau ceva de genul ăsta. Asta e una și afacerile alta — deși niciodată nu e rău să faci afaceri cu cineva în care știi că poți avea încredere. Lasă-mă să-ți spun ceva din felul cum merge viața. Dacă tu ai ceva cu adevărat fantastic, firește, poți să-l vinzi pentru o grămadă de bani multora din domeniu — dacă ești grijuliu, al naibii de grijuliu. Dar asta e. Ocazia ta de aur a zburat. Dacă într-adevăr vrei să o iei de la capăt, pornește propria ta afacere. Uită-te la „Apple“. Dacă într-adevăr dai lovitura, poți apoi să vinzi pentru mult mai mult decît ai obține doar vînzînd ideea. Poți fi maestru în proiectare, dar eu cunosc piața de desfacere. Și cunosc oameni — peste tot în țară — oameni care cred suficient în mine ca să ne crediteze să vadă compania la pămînt și afară în stradă. Rahat! N-o să rămîn la „Grand D“ toată viața. Ia-mă lîngă tine și eu fac rost de finanțare. Tu ții magazinul și eu țin afacerea. Numai așa merge treaba cu o chestie de mare anvergură.

— Oh, doamne! am oftat. Omule, de fapt sună frumos. Dar tu vinzi pielea ursului din pădure. Eu n-am nimic de vîndut.

— Haide! spuse. Știi că poți avea încredere în mine. Chiar dacă refuzi categoric să accepți, n-o să suflu o vorbuliță. Nu-mi trădez prietenii. Pur și simplu cred că faci o greșală dacă nu-ți dezvoltî singur afacerea.

— Luke, am vorbit serios.

Tăcu o clipă. Apoi i-am simțit din nou privirea atîntită asupra mea. Cînd i-am întors privirea, am văzut că zîmbește.

— Care e următoarea întrebare? am spus.

— Ce e Ghostwheel? spuse.

— Ce?

— Top secret, sst-ssst, proiectul lui Merle Corey. Ghostweel, răspunse. Proiectul computerului care încorporează ceva ce n-a văzut nimeni vreodată. Semiconductori lichizi, rezervoare criogenice, plasmă...

Am izbucnit în râs.

— Doamne-Dumnezeule! am spus. E o glumă, asta e. Doar un hobby nebunesc. Era un joc de proiectare — o mașinărie care nu putea fi construită niciodată pe Pământ. Mă rog, poate cea mai mare parte ar fi putut. Numai că n-ar fi funcționat. E ca un desen de Escher* — arată minunat pe hîrtie, dar nu poate fi făcut în viața reală. Apoi, după o clipă de reflecție, am întrebat:

— Cum se face că știi despre el? N-am pomenit nimănui niciodată despre asta.

Își drese glasul în timp ce lua o altă curbă. Luna era brăzdată de vîrfurile copacilor. Cîteva perle de rouă apărură pe parbriz.

— Ei bine, n-ai ținut secretul ascuns chiar atît de bine, răspunse. Existau schițe și grafice și notițe peste tot pe masa ta de lucru și pe planșeta de desen de fiecare dată cînd am venit la tine. Cu greu m-am abținut să nu iau notițe. Majoritatea purtau chiar eticheta „Ghostweel“. Și nimic asemănător n-a fost văzut vreodată la Grand D, așa că pur și simplu am presupus că era proiectul tău favorit și pașaportul tău pentru siguranță. Niciodată nu mi-ai dat impresia unui visător. Ești sigur că-mi spui adevărul?

— Dacă ar fi să ne așezăm aici și să construim cît poate fi construit din obiectul ăla, am răspuns cu nevinovăție, ar sta pur și simplu aici și ar arăta ciudat și n-ar face absolut nimic.

Clătină din cap.

* Escher, Maurits Cornelis (1898-1972), artist grafic olandez. Renumit pentru lucrările sale de inspirație matematică, înfățișînd structuri imposibile, explorări ale infinitului etc. (n. trad.)

— Sună pervers, zise. Nu e în stilul tău, Merle. De ce naiba ți-ai pierde tu timpul proiectînd o mașinărie care nu funcționează?

— A fost un exercițiu de teorie a proiectării, am început.

— Iartă-mă, dar asta sună ca dracu', zise. Vrei să spui că nu există nici un loc în univers în care blestemata asta de mașinărie a ta să funcționeze?

— N-am spus asta. Încercam să-ți explic că am proiectat-o ca să funcționeze în condiții ipotetic stranii.

— Oh. Cu alte cuvinte, dacă găsesc un loc ca ăla într-o altă lume, am putea face ordine?

— Uh, mda.

— Ești ciudat, Merle. Știi?

— Îhm.

— Încă un vis frînt. Oh, bine... Ascultă, există ceva neobișnuit la mașinărie care ar putea fi adaptat aici și acum?

— Nu. N-ar putea să funcționeze aici.

— Totuși, ce e atît de special în funcțiunile ei?

— O mulțime de rahat teoretic legat de spațiu și timp și cîteva teorii ale unor tipi pe nume Everett și Wheeler. E verificabilă doar printr-o explicație matematică.

— Ești sigur?

— Oricum, ce mai contează? Eu n-am nici un produs, noi n-avem companie. Îmi pare rău. Spune-i lui Martinez și asociaților că a fost o fundătură.

— Cum? Cine e Martinez?

— Unul dintre potențialii tăi investitori în „Corey and Raynard, Inc.,” am spus. Dan Martinez — vîrstă mijlocie, un pic scund, destul de distins ca înfățișare, dinți știrbi în față...

Se încruntă.

— Merle, nu știu despre cine naiba vorbești.

— A venit la mine în timp ce te așteptam în bar. Părea să știe o mulțime de lucruri despre tine. A-nceput să pună întrebări despre ceea ce acum văd că e situația potențială pe care tocmai ai descris-o. Se comporta de parcă i-ai fi propus să investească în afacere.

— Uh-uh, zise. Nu-l cunosc. Cum se face că nu mi-ai spus mai devreme?

— S-a cărat, iar tu ai spus că nu discutăm afaceri decît după cină. Oricum, nu mi s-a părut atît de important. Chiar mi-a cerut să-ți spun că a întrebat de tine.

— Mai clar, ce voia să știe?

— Dacă ai putea să-i procuri o proprietate fără probleme a computerului și să ții investitorii deoparte, asta am înțeles.

Plesni cu palma pe volan.

— N-are absolut nici un sens, rosti. Chiar n-are.

— Mie mi se pare că s-ar putea să fi fost angajat să facă o mică anchetă— sau chiar să te cointerezeze și să fii corect — de către cei cărora le-ai bătut toba să investească în afacerea asta.

— Merle, tu crezi că eu sînt chiar atît de prost încît să pierd o groază de timp scormonind după investitori, înainte de a fi sigur că există ceva în care să bag banii? N-am vorbit cu nimeni despre asta, în afară de tine, și bănuiesc că n-o s-o fac nici acum. Cine crezi că era? Ce voia?

Am clătinat din cap, dar mi-am reamintit de cuvintele rostite în Thari.

De ce nu?

— M-a întrebat, de asemenea, dacă te-am auzit vreodată pomenind de un loc numit Amber.

Cînd am rostit asta, privea în oglinda retrovizoare și trase brusc de volan ca să ia o curbă apărută din senin.

— Amber? Glumești.

— Nu.

— Ciudat. Trebuie să fie o coincidență...

— Ce?

— Am auzit cîte ceva despre un fel de tărîm de vis numit Amber, săptămîna trecută. Dar n-am spus nimănui despre asta. Era doar o sporovoială de bețivan.

— Cine? Cine a spus-o?

— Un pictor pe care-l cunoșteam. Un mare țicnit, dar un tip foarte talentat. Îl cheamă Melman. Îmi place mult opera

lui și i-am cumpărat mai multe tablouri. Ultima oară cînd am fost în oraș, am trecut pe la el să văd dacă are ceva nou. N-avea, dar am rămas pînă tîrziu la el, vorbind și bînd și fumînd ceva marfă pe care o avea. A luat-o binișor din loc după un timp și a început să vorbească despre magie. Nu despre trucruri cu cărți, vreau să zic. Chestii rituale, pricepi?

— Da.

— Ei bine, după un timp chiar a început să facă ceva în genul ăsta. Dacă n-aș fi fost și eu destul de ciupit, aș jura că a mers — că a levitat, a produs limbi de foc, a invocat și a alungat cîțiva monștri. Probabil că era ceva LSD în ce mi-a dat. Dar, la naiba! Păreau al naibii de reale.

— Îhîm.

— Oricum, continuă, a pomenit de un fel de oraș arhetipal. N-aș putea spune dacă suna mai mult ca Sodoma și Gomora sau Camelot — cu toate adjectivele pe care le-a folosit. Locului i-a zis Amber și spunea că e condus de o familie pe jumătate nebună, cu orașul populat de bastarzii lor și de locuitori ai căror strămoși fuseseră aduși acolo din alte locuri, cu secole în urmă. Umbre ale familiei și orașului se presupune că figurează în majoritatea legendelor importante, orice o fi însemnînd asta. Nu mi-am putut da seama dacă vorbește în metafore, pe care le-a folosit în exces, sau ce naiba vrea să spună. Dar așa am auzit pomenindu-se de oraș.

— Interesant, am spus. Melman e mort. Locuința lui a ars acum cîteva zile.

— Nu, nu știam. Privi iar în oglindă. L-ai cunoscut?

— L-am întîlnit — după ce ai fost tu acolo ultima oară. Kinsky mi-a spus că Julia se vedea cu el și l-am căutat pe tip ca să văd ce-mi poate spune despre ea. Vezi tu — ei bine, Julia e moartă.

— Cum s-a întîmplat? Tocmai am văzut-o săptămîna trecută.

— Într-un fel foarte bizar. A fost ucisă de o creatură ciudată.

— Doamne!

Frână brusc și ieși de pe drum într-un refugiu larg la stînga. Acesta dădea într-o rîpă plină de arbori. Deasupra acestora am putut vedea luminile slabe ale orașului, la mare distanță.

Opri motorul și farurile. Scoase o pungă de „Durham“ din buzunar și începu să-și ruleze o țigară. I-am surprins privirea în sus și înainte.

— Te-ai uitat foarte mult în oglinda aia.

— Da, răspunse. Eram aproape sigur că ne urmărește o mașină pe tot traseul de la parcare „Hilton“-ului. A fost la cîteva curbe în urma noastră multă vreme. Acum se pare că a dispărut.

Își aprinse țigara și deschise portiera.

— Hai să luăm puțin aer.

L-am urmat și am stat cîteva clipe privind peste marile întinderi, lumina Lunii fiind suficient de puternică pentru a modela umbra cîtorva copaci din apropiere. Aruncă țigara și o strivi.

— La naiba! spuse. Devine prea încîlcit! Știam că Julia se vede cu Melman, okay? Am fost s-o văd în noaptea după care-l văzusem pe el, okay? Chiar i-am dat un pachetel pe care mă rugase el să i-l duc, okay?

— Cărți de joc, am spus.

Încuviință.

Le-am scos din buzunar și le-am întins spre el. De-abia le învrednici cu o privire acolo în lumina slabă, dar încuviință iar.

— Cărțile astea, spuse. Apoi: Încă o iubeai, nu-i așa?

— Da, cred că da.

— Oh, la naiba, oftă. În regulă. Mai sînt niște lucruri pe care trebuie să ți le spun, bătrîne prieten. Nu toate frumoase. Acordă-mi doar un minut ca să le pun în ordine. Tocmai mi-ai creat o mare problemă — sau eu mi-am creat-o, pentru că tocmai am hotărît ceva.

Dădu un șut unei grămezi de pietriș și pietrele răpăiră în josul dealului.

— Okay, rosti. Mai întîi, dă-mi cărțile alea.

— De ce?

— O să le rup în bucățele.

— Pe naiba. De ce?

— Sînt periculoase.

— Deja știi asta. O să mă țin scai de ele.

— Nu înțelegi.

— Atunci explică-mi.

— Nu e atît de simplu. Trebuie să hotărăsc ce să-ți spun și ce nu.

— De ce nu-mi spui tot?

— Nu pot. Crede-mă...

M-am aruncat la pămînt în clipa în care am auzit prima împușcătură, care ricoșă pe o stîncă în dreapta noastră. Luke n-o făcu. Începu să alerge într-un fel de zig-zag către un pîlc de copaci în stînga, acolo unde se auziră încă două împușcături. Avea ceva în mînă și-l ridică.

Luke trase de trei ori. Atacatorul nostru mai trase o rafală. După cea de-a doua împușcătură a lui Luke am auzit cum cineva icnește. În clipa aceea eram deja în picioare și alergam spre el, cu o piatră în mînă. După cea de-a treia împușcătură am auzit un trup prăbușindu-se.

Am ajuns lîngă el chiar în clipa în care întorcea trupul cu fața în sus, la timp ca să văd ceea ce părea o mică pată de ceață albastră sau gri ieșind din gura bărbatului printre dinții lipsă și dispărînd.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Luke, după ce norișorul se evaporă.

— Ai văzut și tu, nu? Habar n-am.

Privi în jos spre forma flască, cu pata întunecată mărindu-se pe pieptul cămășii, cu un revolver de calibrul 38 încă ținut strîns în mîna dreaptă.

— Nu știam că ai o armă, am spus.

— Cînd ești pe drumuri așa cum sînt eu, mergi înarmat, spuse. Îmi cumpăr o armă nouă în fiecare oraș unde ajung și o vînd cînd plec. Siguranța aeroporturilor. Cred că pe ăsta n-o să-l vînd. Pe tipu' ăsta nu l-am văzut niciodată, Merle. Tu?

Am încuviințat.

— Ăsta-i Dan Martinez, tipul despre care-ți povesteam.

— Oh, Doamne, rosti. Încă o complicație blestemată. Poate că ar trebui să mă duc undeva într-o mînăstire Zen și să mă autoconving că nu contează. Eu...

Deodată, își ridică vîrfurile degetelor de la mîna stîngă la frunte.

— Oh-oh, rosti apoi. Merle, cheile sînt în contact. Du-te la mașină și întoarce-te la hotel în clipa asta. Lasă-mă aici. Grăbește-te!

— Ce se-ntîmplă? Ce...

Ridică arma, un automatic cu țeavă scurtă și-o îndreptă spre mine.

— Acum! Taci și dă-i drumul!

— Dar...

Coborî țeava și trase un glonte în pămîntul dintre picioarele mele. Apoi o îndreptă direct spre abdomenul meu.

— Merlin, fiu al lui Corwin, rosti printre dinții înțeleștați, dacă nu fugi acum, ești un om mort!

I-am urmat sfatul, ridicînd un nor de pietriș și lăsînd cîteva fișii de cauciuc în urma virajului în „U“, cînd am rotit rulota. M-am năpustit în josul dealului și am derapat în curba din dreapta. Am frînat la cea din stînga. Apoi am încetinit.

Am ieșit în stînga, la poalele unui mal abrupt, lîngă niște arbuști. Am oprit motorul și luminile și am tras frîna de mînă. Am deschis ușor portiera și n-am închis-o total după ce m-am strecurat afară. Sunetele se transmit ușor în locuri ca ăsta.

Am pornit înapoi, ținîndu-mă pe partea mai întunecată a drumului, pe mîna dreaptă. Era foarte liniște. Am depășit prima cotitură și mă îndreptam spre următoarea. Ceva zbură dintr-un copac în altul. O bufniță, cred. Mă mișcam mai lent decît voiam, grijuliu să merg în liniște, în timp ce mă apropiam de a doua cotitură.

Mi-am croit drum către cotitura ultimă din cele patru, folosindu-mă de adăpostul oferit de stînci și frunziș. Apoi m-am oprit și am cercetat zona în care ne aflaserăm. Nimic la vedere.

Am înaintat lent, precaut, gata să încremenesc, să cad, să mă scufund sau să o iau la sănătoasa dacă situația ar fi cerut-o.

Nu se mișcă nimic, cu excepția crengilor bătute de vînt. Nimeni la vedere.

M-am ghemuit și am continuat, și mai lent încă; folosindu-mă de camuflaj.

Nu acolo. Dispăruse undeva. M-am deplasat mai aproape, m-am oprit iar și am ascultat timp de cel puțin un minut. Nici un sunet nu trăda vreo prezență în mișcare.

Am traversat către locul unde se prăbușise Martinez. Cadavrul dispăruse. Am străbătut zona, dar n-am izbutit să localizez nimic care să-mi dea vreun indiciu despre ce se petrecuse după plecarea mea. N-aveam nici un motiv să strig, așa că n-am făcut-o.

M-am întors la rulotă fără nici un incident, am intrat și m-am îndreptat spre oraș. Nici măcar nu puteam face vreo speculație despre ce naiba se petrecea.

Am lăsat rulota în parcare, lîngă locul unde fusese parcată mai devreme. Apoi am intrat în hotel, m-am dus la camera lui Luke și am bătut la ușă. De fapt, nu așteptam un răspuns, dar mi s-a părut lucrul potrivit să fac pregătiri pentru spargerea ușii și pentru intrare.

Am avut grijă să distrug doar încuietoarea, lăsînd ușa și reputația intacte, deoarece domnul Brazda părea un tip de treabă. Mi-a luat ceva mai mult timp, dar nu era nimeni prin preajmă. Am întins mîna și am aprins lumina, am făcut o examinare rapidă, apoi m-am strecurat iute înăuntru. Am ascultat cîteva minute, dar n-am auzit zgomotul niciunei activități din hol.

Încordare. Valiză pe raftul de bagaje, goală. Haine agățate în dulap — nimic în buzunare cu excepția a două cutii de chhibrituri și un stilou și un creion. Cîteva alte haine și lenjerie într-un sertar, altceva nimic. Obiecte de toaletă în trusa de bărbierit ori aranjate cu grijă pe raft. Nimic neobișnuit acolo.

O copie după „*Strategia*„, lui B.H. Liddell Hart* zăcea pe noptieră, cu un semn de carte pus la vreo trei sferturi în interiorul volumului.

Salopeta fusese aruncată pe un scaun, cizmele pline de praf lângă scaun, ciorapii lângă ele. Nimic în cizme decît o pereche de bretele. Am verificat buzunarele cămășii care la început păreau goale, dar am descoperit mai apoi cu vîrful degetelor cîteva mici ghemotoace de hîrtie albă într-unul din ele. Uluit, am desfăcut cîteva. Ciudate mesaje secrete? Nu... N-are sens să devin complet paranoic, din moment ce cîteva mici fragmente cafenii pe o hîrtiuță îmi dau răspunsul. Tutun. Erau bucăți de hîrtie pentru țigări. Evident că-și punea mucurile în buzunar cînd se avînta în sălbăticie. Mi-am reamintit cîteva evadări alături de el. Nu fusese întotdeauna atît de ordonat.

Am cotrobăit prin pantaloni. Într-un buzunar ascuns se afla o bandană motolită și un pieptene în celălalt. Nimic în buzunarul din dreapta față, un încărcător în stîngul. Din reflex, am băgat încărcătorul în buzunarul meu, apoi am continuat să caut sub saltea și în dosul sertarelor. Am căutat chiar și în rezervorul w.c.-ului. Nimic. Nimic care să-i explice comportamentul straniu.

Lăsînd cheile mașinii pe noptieră, am plecat de acolo și m-am întors în camera mea. Nu-mi păsa că va afla că intrasem în camera lui. De fapt, mai degrabă îmi plăcea ideea. Mă enerva că scormonise printre hîrțiile Ghostweel-ului meu. Pe lângă asta, îmi datora o explicație a naibii de bună pentru comportamentul lui din munți.

M-am dezbrăcat, am făcut un duș, am intrat în pat și am redus lumina. I-aș fi lăsat și eu o notiță, numai că mie nu-mi place să creez probe și aveam un puternic presentiment că n-o să se mai întoarcă.

* Basil Henry, L. H. (1895-1970) — istoric militar britanic, critic, ziarist, autor al unor studii despre rolul tancurilor în strategia modernă a războiului. (n. trad.).

Era un bărbat scund, îndesat, cu un chip oarecum roșu, cu părul negru brăzdat cu alb și poate un pic rărit în creștet. Stăteam în biroul casei sale semirurale din nordul New York-ului, sorbind o bere și povestindu-i necazurile mele. Afară era o noapte răcoroasă, înstelată, iar el era un bun ascultător.

— Și spui că Luke nu s-a arătat a doua zi? roști. Ți-a trimis vreun mesaj?

— Nu.

— Ce-ai făcut mai exact în ziua aia?

— I-am verificat camera dimineata. Era la fel cum o lăsasem. M-am dus la recepție. Nimic, exact cum spuneam. Apoi am luat micul dejun și am verificat din nou. Iar nimic. Așa că am făcut o plimbare lungă prin oraș. M-am întors puțin după prânz, am luat masa și am verificat iar camera. Era neschimbată. Am împrumutat cheile mașinii și m-am dus înapoi în locul în care fusesem cu o seară înainte. Nimic neobișnuit acolo, la lumina zilei. Chiar am escaladat panta și am aruncat o privire în jur. Nici urmă de cadavru, nici un indiciu. M-am întors, am pus cheile la loc, am pierdut timpul prin jurul hotelului până la ora cinei, am mâncat, după care te-am sunat. După ce mi-ai spus să vin, am făcut o rezervare și m-am culcat devreme. Am luat avionul azi-dimineață și am zburat aici din Albuquerque.

— Și ai verificat iar azi-dimineață?

— Da. Nimic nou.

Clătină din cap și își reaprinsese pipa.

Numele lui era Bill Roth și fusese atît prietenul, cît și avocatul tatălui meu, pe vremea cînd el locuia în zona asta. Probabil că era singurul om de pe Pămînt în care crezuse Tata și eu la fel. Îl vizitasem de cîteva ori timp de opt ani — cel mai recent, din nefericire, în urmă cu un an și jumătate, la înmormîntarea soției sale, Alice. Îi spuseseam povestea tatălui meu, așa cum o auzisem din gura lui, în afara Curților Haosului, pentru că aveam impresia că Tata voia ca Bill să afle ce se petrecuse, simțind că-i dăduse un fel de explicație pentru tot ajutorul pe care i-l dăduse. Și, de fapt, Bill părea că înțelege și crede. Dar oricum îl cunoscuse pe Tata mult mai bine decît mine.

— Am remarcat înainte cît de tare semeni cu tatăl tău. Am încuviințat.

— Dincolo de asemănarea fizică, continuă. Pentru un timp, acolo avea obiceiul de a se arăta ca un pilot de război doborît în spatele liniilor inamice. N-am să uit niciodată noaptea în care a sosit călare cu spada la șold și mi-a cerut să-i găsesc o grămadă de compost care dispăruse. Chicoti. Și acum tu vii cu o poveste care mă face să cred că, din nou, cutia Pandorei a fost deschisă. De ce n-ai vrut pur și simplu o despărțire ca orice alt tînăr sensibil? Sau un testament scris sau pur și simplu adevărul? O înțelegere între parteneri? Ceva de genul ăsta? Nu, asta sună mai mult ca una dintre problemele lui Carl. Pînă și cealaltă acțiune pe care am făcut-o pentru Amber pare destul de serioasă prin comparație.

— Cealaltă acțiune? Vrei să spui Înțelegerea — atunci cînd Random a trimis-o pe Fiona cu o copie a Tratatului de Structură a Modelului cu Swayvil, Regele Haosului, ca ea s-o traducă și tu să vezi scăpările?

— Asta, da, spuse, cu toate că mi-am pierdut mințile studiindu-ți limbajul, înainte de a termina. Apoi Flora a vrut să-și refacă biblioteca — o sarcină nu tocmai ușoară — după care a apărut o veche patimă — n-am aflat niciodată dacă pentru reunire sau răzbunare. Oricum, m-a plătit în aur. Cu care mi-am cumpărat domeniul din Palm Beach. Apoi... Oh, la naiba.

Pentru un timp, m-am gândit să adaug „Avocat al Tribunalului din Amber“ pe cartea mea de vizită. Numai că genul ăsta de muncă era ușor de priceput. Fac lucruri asemănătoare la un nivel lumesc tot timpul. Al tău, totuși, are acea însușire de magie neagră și moarte-instantanee pe care, pare-se, o moștenești de la taică-tu. Mă sperie de moarte și nici măcar n-aș ști ce sfaturi să-ți dau.

— Ei bine, părțile cu magia neagră și moartea-instantanee sînt teritoriul meu, presupun, am remarcat. De fapt, s-ar putea să-mi nuanteze gândirea prea mult. Ești silit să privești lucrurile mult mai diferit decît o fac eu. Prin definiție, un punct nevralgic e ceva de care nu ești conștient. Ce-mi scapă?

Bău o gură de bere, își aprinse iar pipa.

— Okay, spuse. Prietenul tău, Luke — de unde e?

— De undeva din Midwest, cred că mi-a spus: Nebraska, Iowa, Ohio — unul din ele.

— Mm-hm. Taică-su e băgat în ceva?

— N-a pomenit niciodată.

— Are frați sau surori?

— Nu știu. N-a spus niciodată.

— Nu ți se pare cumva ciudat — că n-a pomenit niciodată de familia lui sau despre orașul natal în toți acești opt ani de cînd vă cunoșteati?

— Nu. Una peste alta, nici eu nu i-am vorbit vreodată despre ai mei.

— Nu e normal, Merle. Tu ai crescut într-un loc straniu despre care *nu puteai* să vorbești. Aveai toate motivele să schimbi subiectul, să eviți problemele. Evident și el a făcut la fel. Și apoi, cînd ai revenit, nici măcar nu erai sigur cum se comportă majoritatea oamenilor de aici. Dar nu ți-ai pus niciodată întrebări despre Luke?

— Bineînțeles. Dar el îmi respecta tăcerea. Și eu la fel. S-ar putea spune că aveam un fel de acord tacit că asemenea lucruri depășeau anumite limite.

— Cum l-ai întîlnit?

— Am fost împreună elevi în prima clasă, am avut o mulțime de materii împreună.

— Și amîndoi erați nou-veniți în oraș, fără alți prieteni. V-ați potrivit din prima...

— Nu. De-abia dacă ne vorbeam unul altuia. Credeam că e un bastard încrezut care se socoate de zece ori mai bun decît cei din jur. Nu-l plăceam de fel și el nici atît.

— De ce nu?

— La fel simțea și el.

— Deci ați ajuns treptat-treptat să constatați că amîndoi vă înșelați?

— Nu. Amîndoi aveam dreptate. Am ajuns să ne cunoaștem, încercînd să ne demascăm unul pe altul. Dacă eu făceam ceva — ieșit din comun — el încerca să mă întreacă. Și vice-versa. Am ajuns astfel să ne placă același sport, să încercăm să ne vedem cu aceleași fete, să încercăm să ne depășim reciproc notele.

— Și...?

— Undeva, pe parcurs, bănuiesc că am început să ne respectăm reciproc. Cînd am ajuns amîndoi în finala olimpică, ceva s-a rupt. Am început să ne batem reciproc pe spate și am rîs și am ieșit în oraș și am luat cina și am stat toată noaptea sporovăind și el spunea că nu dă o para chioară pe olimpiadă și am spus că nici eu. Spunea că a vrut doar să-mi demonstreze că e mai bun ca mine și că, acum, nu-i mai păsa. Hotărîse că amîndoi sîntem destul de buni, și a lăsat lucrurile exact așa. Eu simțeam exact la fel și i-am spus-o. Atunci am devenit prieteni.

— Asta pot s-o înțeleg, rosti Bill. E un fel aparte de prietenie. Sînteți prieteni în unele privințe.

Am izbucnit în rîs și am băut.

— Nu toți sînt la fel?

— La început, da. Uneori pentru totdeauna. Nu-i nimic rău în asta. Atîta doar că prietenia voastră pare mult mai aparte decît a majorității.

Am încuviințat încet.

— Poate că da.

— Așa că tot n-are sens. Doi băieți atît de apropiați ca voi n-ar trebui să aibă nimic de ascuns.

— Bănuiesc că ai dreptate. Ce înseamnă asta?

— Tu nu ești o ființă omenească obișnuită.

— Nu, nu sînt.

— Cred că și Luke e la fel.

— Atunci?

— Ăsta e departamentul tău.

Am încuviințat.

— În afară de asta, continuă Bill, mai e ceva care mă frămîntă.

— Ce?

— Acest Martinez. V-a urmărit pînă pe dealuri, s-a oprit cînd v-ați oprit voi, v-a pîndit, apoi a deschis focul. Pe cine urmărea? Pe amîndoi? Doar pe Luke? Sau doar pe tine?

— Nu știu. Nu sînt sigur cui i-a fost destinată prima împușcătură. După asta, a tras în Luke — pentru că imediat Luke l-a atacat și el se apăra.

— Exact. Dacă el a fost „S” — sau agentul lui „S” — atunci de ce s-ar mai fi ostenit să converseze cu tine în bar?

— Acum am impresia că toată treaba a fost o construcție elaborată pentru acea ultimă întrebare, dacă Luke știe ceva despre Amber.

— Și reacția ta, mai degrabă decît răspunsul, l-a făcut să creadă că da.

— Ei bine, aparent Luke știe — judecînd după felul în care mi s-a adresat acolo, în final. Tu crezi că, într-adevăr, urmărea pe cineva din Amber?

— Poate. Totuși, Luke nu e Amberit?

— N-am auzit niciodată de vreunul ca el în perioada pe care am petrecut-o aici după război. Și am citit o mulțime despre genealogie. Rudele mele sînt ca un mosor cînd vine vorba să dea de urma unor asemenea chestiuni — mult mai puțin ordonate decît sînt în Haos — nici măcar nu pot hotărî cu exactitate cine e mai bătrîn, deoarece unii dintre ei s-au

născut în cursuri diferite ale timpului — dar sînt destul de meticuloși...

— Haos! Ai dreptate! Ești plin de rude și acolo! S-ar putea să...?

Am clătinat din cap.

— Nici vorbă. Am chiar cunoștințe mult mai vaste despre familiile de acolo. Cred că îi știu aproape pe toți cei care pot manipula Umbra, care o pot traversa. Luke nu face parte din ei și...

— Stai o clipă! Există și la Curți oameni care pot merge în Umbră?

— Da. Sau pot sta într-un loc și pot să aducă lucruri din Umbră la ei. E un fel de contrariu...

— Credeam că trebuie să traversezi Modelul ca să dobîndești puterea asta?

— Ei au un fel de echivalent numit Logrus. E un fel de labirint haotic. Se mișcă încontinuu. Foarte periculos. Pentru un timp te dezechilibrează mental. Fără glumă.

— Deci tu l-ai parcurs?

— Da.

— Și ai traversat și Modelul?

— Da. Blestematul aproape că m-a ucis. Așa a crezut Suhuy, dar Fiona a fost convinsă că voi reuși cu ajutorul ei. Am fost...

— Cine e Suhuy?

— Stăpînul Logrus-ului. Și el e un unchi de-al meu. A simțit că Modelul din Amber și Logrus-ul din Haos sînt incompatibile, că nu pot să port imaginile amîndurora în mine. Random, Fiona și Gerard mă luaseră să-mi arate Modelul. Atunci am intrat în contact cu Suhuy și l-am lăsat să arunce o privire asupra lui. El a spus că par antitetice și că, fie voi fi distrus dacă încerc, fie Modelul va distruge imaginea Logrus-ului din mine, probabil prima variantă. Dar Fiona spunea că Modelul ar trebui să fie în stare să conțină orice, chiar și Logrusul, și, din cîte știa ea despre Logrus, acesta ar fi trebuit să acționeze asupra oricui, chiar și a Modelului. Așa că m-au lăsat pe mine să decid și am știut că trebuie să-l traversez. Așa am și făcut. Am reușit,

și încă port atît Logrusul, cît și Modelul. Suhuy a recunoscut că Fi avusese dreptate și a presupus că treaba asta e legată de descendența mea amestecată. Totuși, ea n-a fost de acord să...

Bill ridică mîna.

— Stai o clipă. Nu înțeleg cum l-ai dus pe unchiul tău Suhuy în beciul castelului Amber, într-o clipă.

— Oh, am un set de Atuuri atît ale Haosului cît și un set de Atuuri ale Amberului, pentru rudele mele de la Curți.

Clătină din cap.

— Toate astea sînt fascinante, dar ne îndepărtăm de subiect. Mai există cineva care poate să meargă în Umbră? Sau mai există și alte căi prin care se poate face?

— Da, există diverse căi prin care se poate. Există un număr de ființe magice, ca Unicornul de pildă, care pot călători oriunde vor. Și poți urma prin Umbră un călător sau o creatură magică, stînd în Umbră cît timp o poți urmări, indiferent cine ești. Cam cum e balada lui Thomas Rhymer. Și un călător prin Umbră poate conduce și o armată acolo. Și apoi mai sînt locuitorii diverselor regate din Umbră din vecinătatea Amberului și a Haosului. În ambele locuri sînt crescuți vrăjitori atotputernici, tocmai datorită vecinătății lor cu ambele centre de putere. Unii dintre cei buni pot deveni adepți — dar imaginile lor despre Model sau Logrus sînt imperfecte, astfel încît niciodată nu vor fi la fel de buni ca originalul. Dar la nici un capăt n-au nevoie nici măcar de o inițiere pentru a rătăci pe oriunde. Interfețele Umbrei sînt cele mai subțiri acolo. De fapt, noi chiar avem legături comerciale cu ei. Și, cu timpul, rutele stabilite devin din ce în ce mai ușor de urmat. Totuși, ieșirile sînt mai grele. Dar se pare că mari armate invadatoare au izbutit să pătrundă. Din acest motiv continuăm să menținem patrule. Julian în Arden, Gerard pe mare și așa mai departe.

— Și alte căi?

— Poate o Umbră-furtună.

— Ce-i asta?

— E un fenomen natural, dar nu prea bine înțeles. Cea mai bună comparație la care mă pot gîndi e o furtună tropicală. O teorie legată de originea lor se referă la cu frecvențele undelor

care pulsează în afară, venind din Amber și din Curți, configurînd natura umbrelor. Oricum, cînd o asemenea furtună se declanșează, poate trece printr-un mare număr de umbre înainte de a dispărea. Uneori provoacă o mulțime de stricăciuni, alteleori foarte puține. Dar adesea transportă lucruri în timpul înaintării.

— Asta include și oameni?

— Se zice că se mai întîmplă.

Își isprăvi berea. Am făcut la fel cu a mea.

— Ce știi despre Atuuri? întrebă. Cineva ar putea învăța să le folosească?

— Da.

— Cîte seturi sînt în circulație?

— Nu știu.

— Cine le face?

— Există un număr de specialiști la Curți. Acolo am aflat. Și mai sînt Fiona și Bleys în Amber — și eu cred că l-au învățat și pe Random...

— Acei vrăjitori despre care pomeneai — din regatele adiacente... Ar putea vreunul din ei să fabrice un set de Atuuri?

— Da, numai că ale lor ar fi mai puțin perfecte. Din cîte am înțeles, pentru a le fabrica cum trebuie, e necesar să fii inițiat fie în Model, fie în Logrus. Unii dintre ei pot face un fel de set pe jumătate bun, totuși, pe care riști folosindu-l — se poate să mori sau să ajungi în iad, uneori însă reușind să ajungi în locul spre care te îndreptai.

— Și setul pe care l-ai găsit acasă la Julia...?

— E original.

— Cum îți explici asta?

— Cineva care știa cum să-l facă a învățat pe altcineva care putea să învețe, și n-am auzit niciodată de el. Asta-i tot.

— Înțeleg.

— Mă tem că nimic din toate astea nu e prea eficient.

— Dar am nevoie de toate datele ca să reflectez, răspunse. Cum altfel să rezolv, fără informații? Ești pregătit pentru o altă bere?

— Stai.

Am închis ochii și am vizualizat imaginea Logrus-ului în mișcare — în perpetuă mișcare. Mi-am formulat dorința și două dintre liniile mișcătoare din interiorul apariției crescură în luminozitate și grosime. Mi-am mișcat brațele, lent, imitînd undulațiile lor, salturile lor. Într-un târziu, liniile și brațele mele parcă se contopiră și mi-am deschis palmele și am prelungit liniile în afară, în afară prin Umbră.

Bill își dresă glasul.

— Uh — ce faci, Merle?

— Caut ceva, am răspuns. Doar o clipă.

Liniile continuau să se prelungească printr-o infinitate de Umbre pînă cînd întâlneau obiectele dorinței mele — sau pînă mi-am pierdut răbdarea și concentrarea. În cele din urmă, am simțit smuciturile, ca mușcăturile pe o pereche de undițe.

— Iată-le, am spus și le-am rulat rapid înapoi.

O sticlă de bere aburindă se ivi în fiecare mînă. Le-am înșfăcat și i-am înmînat una lui Bill.

— La asta mă refeream cînd am vorbit despre contrariul unei plimbări în Umbră, am spus, respirînd adînc de cîteva ori. Am comandat în Umbră două beri. Te-am scutit de un drum la bucătărie.

Privi eticheta portocalie și ciudata inscripție verde de pe ea.

— Nu recunosc marca, spuse, ca să nu mai vorbesc de limbă. Ești sigur că e bună?

— Da, am comandat bere adevărată.

— Uh — nu ți se-ntîmplă să fi luat și un deschizător, nu-i așa?

— Oops, am zis. Iartă-mă. O să...

— E-n ordine.

Se ridică, se duse în bucătărie și reveni un pic mai târziu cu un deschizător. Cînd deschise prima bere, aceasta făcu puțină spumă și fu nevoit s-o țină deasupra coșului de gunoi pînă cînd se liniști. La fel și cealaltă.

— Lucrurile pot deveni un pic agitate atunci cînd le grăbești, așa cum am făcut eu, i-am explicat. De obicei, nu-mi iau berea în felul ăsta și am uitat să...

- E-n regulă, rosti Bill, ștergându-și mâinile pe batistă... Apoi gustă din bere.
- Cel puțin e o bere bună, remarcă. Mă-ntreb... Nu.
- Ce?
- Ai putea să comanzi și o pizza?
- Ce topping vrei deasupra? am întrebat.

A doua zi dimineata am făcut o plimbare lungă în apropierea unui pârîiaș șerpuitor, peste care am dat în dosul terenului unei ferme aparținînd unui vecin și client de-al lui. Ne-am plimbat alene, Bill cu un baston în mînă și o pipă între dinți și continuînd șirul de întrebări din noaptea trecută.

— Ai spus ceva pe care nu l-am perceput cum trebuie, rosti, pentru că eram mai interesat de alte aspecte ale problemei. Ai spus că tu și Luke reușiserăți să ajungeți în finalele olimpice și apoi ați renunțat?

- Da.
- Ce domeniu?
- Diverse probe de atletism. Eram amîndoi alergători și...
- Și timpul lui era apropiat de al tău?
- Al naibii de apropiat. Și, uneori, al meu era apropiat de al lui.
- Straniu.
- Ce?

Malul deveni mai abrupt și am traversat pe cîteva pietre în partea cealaltă unde drumul era mai larg și relativ plat, cu o potecă bine bătucită pe mijloc.

— Mi se pare mai mult decît o coincidență, spuse, că băiatul ăsta ar putea fi aproape la fel de bun cum ești tu la sport. Din cîte am auzit, voi, Amberiții, sînteți de cîteva ori mai puternici decît o ființă omenească obișnuită, cu un metabolism fantastic care vă dă o vitalitate neobișnuită și cu puteri de recuperare și regenerare la fel de neobișnuite. Cum se face că Luke e în stare să te ajungă în performanțe de înalt nivel?

— E un atlet bun și se menține în formă, am răspuns. Mai sînt și alți oameni ca el pe-aici — foarte puternici și rapizi.

Clătină din cap și o pornirăm pe potecă.

— Nu te contrazic, spuse. Numai că mi se pare prea mult pentru o coincidență. Băiatul ăsta își ascunde trecutul ca și tine și, pe urmă, se dovedește că, oricum, știe cine ești tu de fapt. Spune-mi, e chiar atât de priceput în artă?

— Cum?

— Artă. Chiar îi place atât de mult încît să o colecționeze?

— Da. Obişnuiam să mergem la vernisaje și muzee destul de regulat.

Pufni și lovi cu bastonul o pietricică rotundă, care zbură plescăind în pîrîiaș.

— Ei bine, remarcă, asta slăbește un punct, dar nu distruge tiparul.

— Nu pricep...

— Mi s-a părut ciudat că îl cunoștea și pe pictorul ăla ocult și nebun. Mai puțin ciudat, totuși, dacă zici că era talentat și că Luke într-adevăr e colecționar de artă.

— Nu era obligat să-mi spună că-l cunoștea pe Melman.

— Adevărat. Dar toate astea plus calitățile lui fizice... Eu nu fac altceva decît să elaborez un caz circumstanțial, firește, dar am senzația că băiatul e foarte ciudat.

Am aprobat.

— M-am gîndit de mai multe ori, după noaptea trecută, am spus. Dacă nu e într-adevăr de aici nu știu de unde naiba vine.

— Atunci probabil că am exagerat pe linia asta, rosti Bill, conducîndu-mă pe o cotitură și oprindu-se să privească un stol de păsări luîndu-și zborul dintr-o zonă mlăștinoasă de peste apă. Privi înapoi în direcția din care veniserăm, apoi:

— Spune-mi — total în afara subiectului — care e, îî, rangul tău? întrebă.

— Ce vrei să spui?

— Ești fiul unui Prinț din Amber. Ce înseamnă asta?

— Te referi la titluri? Sînt Duce al Granițelor de Vest și Conte de Kolvir.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că eu nu sînt un Prinț de Amber. Nimeni nu trebuie să-și facă griji că voi unelti, nu vor exista vendete legate de succesiune...

— Hm.

— Ce vrei să spui cu „Hm“?

Ridică din umeri.

— Am citit prea multă istorie. Nimeni nu e în siguranță. Am ridicat și eu din umeri.

— Conform ultimelor vești, totul era liniștit pe frontul intern.

— Ei bine, asta e o veste bună, oricum.

Cîteva alte cotituri ne purtară spre o zonă întinsă, cu pietre rotunjite și nisip, înălțîndu-se ușor pe vreo nouă metri pînă în locul unde întîlnea un taluz abrupt de vreo doi metri și jumătate înălțime. Puteam vedea apoi la înălțime și cîteva rădăcini la vedere ale copacilor care creșteau pe culme. Bill se așază pe o proeminență situată în umbra lor și își reaprinsese pipa. M-am așezat și eu în apropiere, în stînga lui. Apa plescăia și susura pe un ton liniștitor și am urmărit-o scînteind un timp.

— Frumos, am spus, un pic mai tîrziu. Plăcut loc.

— Uh-uh.

L-am privit. Bill privea înapoi pe drumul pe care veniserăm. Am coborît glasul.

— E ceva acolo?

— Puțin mai devreme, șopti, am zărit pe cineva venind în direcția asta — la oarecare distanță în spatele nostru. L-am pierdut din vedere cu toate cotiturile pe care le-am parcurs.

— Poate că ar trebui să mă întorc.

— Probabil nu e nimic. E o zi frumoasă. Multora le place să rătăcească pe aici. Mă gîndeam doar că dacă am aștepta cîteva minute, ori își face apariția, ori vom afla că s-a dus în altă parte.

— Poți să-l descrii?

— Nu. L-am zărit fugitiv. Nu cred că e ceva pentru care să ne facem griji. Atîta doar că povesta ta m-a făcut un pic prudent — sau paranoic. Nu sînt sigur care dintre astea.

Mi-am găsit pipa și am umplut-o și am aprins-o și am așteptat. Am așteptat cam cincisprezece minute. Dar nu se arată nimeni.

Într-un târziu, Bill se ridică și își întinse oasele.

— Alarmă falsă, spuse.

— Presupun.

Începu să meargă și am mers alături de el, cu același pas.

— Pe urmă, această doamnă Jasra mă neliniștește, spuse. Zici că a apărut prin Atu — și avea în gură dintele ăla care te-a scos din minți?

— Exact.

— Ai mai întâlnit vreuna ca ea înainte?

— Nu.

— Vreo bănuială?

Am clătinat din cap.

— Și de ce chestia asta cu Noaptea Walpurgiei? Îmi pot imagina o dată anume care să semnifice ceva pentru un psihopat, și îmi pot imagina oameni de diverse religii primitive dând mare importanță schimbării anotimpurilor. Numai că „Ș” pare prea bine organizat pentru a fi un caz mental. Cît despre celălalt...

— Melman îl socotea important.

— Da, dar era și el implicat. Aș fi surprins dacă n-ar veni cu o asemenea coincidență, voită sau nu. A recunoscut că stăpînul lui nu i-a spus niciodată că e cazul să acționeze. A fost ideea lui. Dar tu ești cel priceput în domeniu. Există cumva vreo semnificație anume sau vreo putere reală care ar putea fi dobîndite ucigînd pe cineva din neamul tău, în perioada asta specială a anului?

— Nimic de care să fi auzit vreodată. Dar, firește, există o multime de lucruri despre care n-am habar. Sînt foarte tînăr în comparație cu majoritatea adeptilor. Dar pe ce cale încerci să mergi mai departe cu asta? Spui că nu crezi că e un prost, dar nu ești de acord nici cu Walpurgia.

— Nu știu. Pur și simplu gîndeam cu voce tare. Amîndouă variantele mi se par șubrede, asta-i tot. De pildă, Legiunea

Străină Franceză îi lasă pe toți să se îmbete pe 30 aprilie și încă două zile după aia ca să se trezească. E aniversarea bătăliei de la Camerone, unul dintre triumfurile lor. Dar mă-ndoiesc că se potrivește aici.

— Și de ce Sfînxul? rosti brusc. De ce un Atu care te teleportează într-un loc în care să faci schimb de ghicitori protesti sau să-ți pierzi capul?

— Am senzația că s-a vrut mai mult ultima variantă.

— Într-un fel și eu gîndesc așa. Dar cu siguranță e bizar. Știi ceva? Pariez că toate astea sînt un fel de capcane.

— S-ar putea.

Am băgat mîna în buzunar, căutînd Atuurile.

— Lasă-le, spuse. Hai să n-o căutăm cu lumînarea. Poate ar trebui să te descotorosești de ele, cel puțin o vreme. Le-aș putea pune în seiful meu, la birou.

Am izbucnit în rîs.

— Seifurile nu sînt toate sigure. Nu, mulțumesc. Vreau să le am asupra mea. Trebuie să existe o cale de a le verifica fără nici un risc.

— Tu ești expertul. Dar spune-mi, e posibil să se strecoare ceva din peisajul de pe carte, fără ca tu să...

— Nu. Nu așa funcționează. E nevoie de intervenția ta pentru a acționa. Mai mult decît crezi.

— Oricum, asta e ceva. Eu...

Privi din nou înapoi. Sosea cineva. Mi-am îndoit degetele, involuntar.

Apoi l-am auzit răsuflînd ușurat.

— E-n regulă, spuse. Îl cunosc. E George Hansen. E fiul proprietarului fermei în spatele căreia ne aflăm. Salut, George!

Silueta care se apropia făcu un semn cu mîna. Era de înălțime medie și îndesat. Părul de culoarea nisipului. Purta o pereche de Levi's și un tricou cu Grateful Dead*, cu un pachet

* Trupă rock americană, înființată în 1965 la San Francisco. Renumită pentru stilul unic și eclectic, amestecînd elemente de folk, rock, bluegrass, country și pentru improvizațiile lungi din concertele live (n. trad.)

de țigări mototolit în mîneca stîngă. Arăta de vreo douăzeci de ani.

— Salut, răspunse, venind mai aproape. Superbă zi, nu?

— Firește, răspunse Bill. De-aia am ieșit să ne plimbăm, în loc să stăm în casă.

Privirea lui George se deplasă spre mine.

— Și eu la fel, spuse, mușcîndu-și buza de jos cu dinții. Într-adevăr o zi bună.

— El e Merle Corey. E în vizită la mine.

— Merle Corey, repetă George și întinse mîna. Salut, Merle. Am luat-o și am strîns-o. Era un pic lipicioasă.

— Recunoști numele?

— Uh, Merle Corey, repetă.

— L-ai cunoscut pe tatăl lui.

— Mda? Oh, sigur!

— Sam Corey, preciză Bill și îmi aruncă o privire peste umărul lui George.

— Sam Corey, repetă George. Păcătosul! Îmi pare bine să te cunosc. Stai mult aici?

— Cîteva zile, cred, i-am răspuns. N-aș fi crezut că l-ai cunoscut pe tatăl meu.

— Drăguț om, spuse. De unde ești?

— Din California, dar e momentul unei schimbări.

— Încotro te îndrepti?

— Afară din țară, de fapt.

— Europa?

— Mai departe.

— Sună bine. Și mie mi-ar plăcea să călătoresc cîndva.

— Poate vei reuși.

— Poate. Ei bine, eu o iau din loc. Vă las să vă bucurați de plimbare. Mi-a părut bine, Merle.

— Plăcerea mea.

Se retrase, flutură mîna, se răsuci și plecă.

L-am privit pe Bill și am observat că tremura.

— Ce s-a-ntîmplat? am șoptit.

— Îl știu de mic pe băiatul ăsta, spuse. Crezi că e drogat?

— Nu e genul care-și bagă în venă. N-am văzut nici o urmă. Și nu mi s-a părut deosebit de aerian.

— Mda, numai că tu nu-l cunoști cum îl cunosc eu. Părea foarte schimbat. Doar sub imboldul momentului am folosit numele Sam pentru tatăl tău, pentru că mi s-a părut că ceva nu e în ordine. Felul lui de a vorbi s-a schimbat, ținuta, mersul. Imperceptibil. Mă așteptam să mă corecteze și să pot face o glumă despre senilitatea precoce. Dar n-a făcut-o. În loc de asta, a mers mai departe. Merle, e înfricoșător! L-a cunoscut foarte bine pe tatăl tău — Carl Corey. Tatălui tău îi plăcea să-și țină casa curată, dar nu se dădea în vînt după scosul buruienilor și tuns iarba sau greblatul frunzelor. Ani de zile George îi făcea treburile gospodărești în curte, în timp ce era în școală. Știe că nu-l cheamă Sam.

— Nu înțeleg.

— Nici eu, spuse, și asta nu-mi place.

— Deci, se comportă ciudat — și tu crezi că ne-a urmărit?

— Acum, da. E prea mult ca să fie doar o coincidență, avînd în vedere sosirea ta aici.

M-am răsucit.

— Mă duc după el, am spus. O să aflu.

— Nu. Nu te duce.

— N-o să-i fac rău. Sînt și alte căi.

— Ar fi mai bine să-l lăsăm să creadă că ne-a păcălit. S-ar putea să-l determine să facă sau să spună ceva care, mai târziu, s-ar putea dovedi de folos. Pe de altă parte, orice ai face — chiar ceva subtil sau magic — l-ar putea face să afle că sîntem pe urmele lui. Lasă-l să plece, fii recunoscător că ai fost avertizat și fii prudent.

— Aici ai dreptate, am aprobat. Okay.

— Hai să ne-ntoarcem și să mergem în oraș pentru prînz. Vreau să mă opresc la birou să iau cîteva hîrtii și să dau niște telefoane. Apoi trebuie să mă întîlnesc cu un client la ora două. Tu poți să iei mașina și să te plimbi în timp ce fac eu toate astea.

— Bun.

Pe drumul de întoarcere mi-am pus cîteva întrebări. Erau cîteva lucruri pe care nu i le spuseseam lui Bill. De pildă, nu exista nici un motiv să-i spun că port un laț de sugrumat invizibil, care deține unele însușiri destul de neobișnuite, înfășurat pe încheietura mîinii stîngi. Una dintre aceste însușiri este că, în general, mă avertizează asupra intențiilor rele îndreptate în direcția mea, așa cum făcuse în prezența lui Luke timp de aproape doi ani, înainte de a deveni prieteni. Oricare ar fi fost motivul comportamentului ciudat al lui George Hansen, Frakir nu-mi dăduse nici un semn că ar fi vrut să-mi facă rău.

Ciudat, totuși... era ceva în felul în care vorbea, în felul care rostea cuvintele...

Am plecat cu mașina după prînz, în timp ce Bill se ocupa de afacerile lui. M-am îndreptat spre locul în care trăise tatăl meu cu ani în urmă. Mai fusesem de cîteva ori înainte, dar nu intrasem acolo niciodată. Oricum, cred, fără un motiv anume. Am parcat în susul drumului pe o ridicătură și am privit casa. Acum locuia acolo o tînără pereche, îmi spusese Bill, cu mai mulți copii — lucru pe care l-am observat și eu după cele cîteva jucării răspîndite undeva, într-o parte a curții. M-am întrebat cum ar fi fost să crești într-un loc ca ăsta. Presupun că aș fi putut. Casa părea bine întreținută, chiar viaie. Mi-am imaginat că oamenii erau fericiți acolo.

M-am întrebat unde era el — dacă se mai număra printre cei vii. Nu, nu se putea ajunge la el decît prin intermediul Atuului său, deși asta n-ar fi dovedit nimic. Există o varietate de moduri prin care un Atu poate fi blocat. De fapt, se spune că așa se procedează într-o situație de genul ăsta, deși nu-mi plăcea să mă gîndesc la așa ceva.

Un zvon spunea că Tata își pierduse mințile în Curțile Haosului, datorită unui blestem aruncat asupra lui de mama mea și că acum rătăcea fără țintă prin Umbră. Ea chiar a refuzat să comenteze povestea asta. Un altul spunea că intrase în universul creat de el și nu revenise niciodată, ceea ce părea posibil pentru că ieșise din raza de acțiune a Atuurilor. Un altul glăsuia pur și simplu că pierise undeva după plecarea

lui de la Curți — și cîteva rude de-ale mele de-acolo mă asiguraseră că-l văzuseră plecînd după ce rămăsese acolo un timp. Deci, dacă zvonurile despre moartea lui erau corecte, aceasta nu se întîmplase în Curțile Haosului. Și mai erau unii care susțineau că-l văzuseră după aceea în locuri situate la foarte mari distanțe, întîlniri implicînd invariabil un comportament ciudat din partea lui. Cineva îmi spusese că Tata călătorea în tovărășia unei dansatoare mute — o doamnă fragilă, frumoasă, cu care comunica prin limbajul semnelor — și că nici el nu vorbea prea mult. Altcineva îl văzuse beat și violent într-un birt jegos, din care pînă la urmă îi gonise pe toți ceilalți clienți ca să se bucure de muzica orchestrei fără a fi deranjat. Nu puteam garanta pentru autenticitatea niciunei declarații. Cercetările îmi luaseră o groază de timp ca să mă aleg cu această grămadă de zvonuri. Nu l-am putut localiza nici prin invocarea Logrusului, deși am încercat de mai multe ori. Dar firește că dacă se afla destul de departe, puterile mele de concentrare pur și simplu erau insuficiente.

Cu alte cuvinte, nu știam unde naiba se afla tatăl meu, Corwin din Amber, și se pare că nimeni altcineva nu știa. Regret profund asta, pentru că unica mea întîlnire mai lungă cu el a fost cînd i-am ascultat povestea interminabilă dincolo de Curțile Haosului în ziua bătăliei pentru Model. Asta îmi schimbase viața. Îmi oferise soluția plecării de la Curți, cu hotărîrea de a căuta experiență și învățătură în lumea umbrei în care sălășluise el atîta vreme. Simțeam nevoia de a înțelege dacă l-aș fi înțeles și pe el mai bine. Eram convins că acum dobîndisem cîte ceva din asta și chiar ceva în plus. Numai că el nu mai era disponibil să ne continuăm conversația.

Credeam că sînt pregătit să încerc noi căi de a-l localiza — acum că proiectul „Ghostweel“ era aproape gata — cînd cea mai recentă rachetă cu fecale a dat peste ventilator. Urmîndu-mi călătoria, programîndu-mi să ajung la locuința lui Bill într-o lună sau două, eram pe punctul de a aplană o anomalie personală a unui loc și de a începe munca.

Acum... interveniseră alte lucruri. Trebuia să rezolv problemele stringente înainte de a continua căutarea.

Am trecut încet pe lângă casă: auzeam sunetele muzicii stereo prin ferestrele deschise. Mai bine să nu aflu exact cum e înăuntru. Uneori, puțin mister face bine.

În noaptea aceea, după cină, am stat pe verandă cu Bill, încercînd să mă gîndesc la ce alte lucruri ar fi trebuit să aflu din mintea lui. În timp ce continuam să nimeresc în gol, el a fost primul care a reluat conversația noastră curentă:

— Încă ceva, spuse.

— Da?

— Dan Martinez și-a început conversația cu tine făcînd aluzie la tentativele lui Luke de a găsi investitori pentru un fel de companie de computere. Mai tîrziu tu ai simțit că se prea poate ca toată treaba să fie un complot ca să te facă să lași garda jos, pentru ca mai apoi să te izbească cu întrebarea despre Amber și Haos.

— Corect.

— Numai că Luke chiar ridicase problema de a face ceva conform celor spuse de Martinez. A precizat, totuși, că nu luase contact cu potențiali investitori și că nu auzise vreodată de Dan Martinez. Cînd mai tîrziu l-a văzut mort, a continuat să susțină că nu-l întîlnise niciodată.

Am încuviințat.

— Atunci, ori Luke mințea, ori Martinez aflase cumva de planurile lui.

— Nu cred că Luke mințea, am spus. De fapt, m-am gîndit mai bine la toată afacerea. Cunoscîndu-l bine, nu cred că Luke și-ar fi pierdut timpul căutînd investitori, pînă cînd n-ar fi fost sigur că există ceva în care să investească banii. Cred că și aici spunea adevărul. Mie mi se pare mai degrabă că asta a fost singura coincidență reală în tot ce s-a întîmplat pînă acum. Am senzația că Martinez știa o mulțime de lucruri despre Luke și că voia doar o ultimă informație — dacă știa ceva despre Amber și Curți. Cred că era foarte viclean și, pe baza a ceea ce știa deja, a reușit să născocască ceva care să mi se pară

plauzibil, știind că și eu am lucrat la aceeași companie ca și Luke.

— Bănuiesc că e posibil, spuse. Numai că atunci când Luke a...

— Încep să cred, l-am întrerupt, că și povestea lui Luke a fost falsă.

— Nu pricep.

— Cred că a conceput-o la fel cum a făcut Martinez și, din motive similare, a făcut-o să sune plauzibil pentru mine astfel încât să obțină informația pe care o dorea.

— M-ai băgat în ceață. Ce informație?

— Despre Ghostweel-ul meu. Voia să afle ce e.

— Și a fost dezamăgit să afle că era doar un exercițiu de proiectare exotică, pentru alte rațiuni decît a iniția o companie?

Bill îmi surprinse zîmbetul când am încuviințat.

— Mai e ceva? spuse. Apoi: Stai. Nu-mi spune. Și tu ai mințit. E ceva real?

— Da.

— Probabil că nici măcar n-ar fi trebuit să întreb — doar dacă tu crezi că e ceva concret și vrei să-mi spui. Dacă e ceva mare și foarte important, ar putea fi smuls de la mine, știi bine. Nu suport durerea. Gîndește-te la asta.

Am făcut-o. Am stat acolo un timp, meditănd.

— Bănuiesc că ar putea fi, am spus într-un tîrziu, dar într-un fel adiacent, la care sînt sigur că nu te referi. Numai că nu văd cum ar putea fi — cum spui tu — concret. Nici pentru Luke ori pentru oricine altcineva — pentru că, în afară de mine, nimeni nu știe ce e. Nu. Nu văd cum intră în ecuație, dincolo de curiozitatea lui Luke. Cred că voi urma sugestia ta și voi păstra tăcerea.

— Mie îmi convine, spuse. Apoi mai e chestiunea dispariției lui Luke...

În casă sună un telefon.

— Scuză-mă, spuse Bill.

Se ridică și intră în bucătărie.

După cîteva clipe, l-am auzit strigînd:

— Merle, e pentru tine!

M-am ridicat și am intrat în casă. L-am întrebat din ochi când am intrat și el dădu din umeri și clătină din cap. M-am gândit rapid și mi-am reamintit poziția celorlaltor două telefoane din casă. Am făcut un semn spre Bill, spre direcția biroului lui și am făcut un gest de pantomimă sugerînd mișcarea de ridicare a unui receptor și de a-l ține la ureche. Zîmbi ușor și încuviință. Am luat receptorul și am așteptat un pic, pînă când am auzit declicul, începînd abia atunci să vorbesc, sperînd ca cel care sunase să creadă că ridicasem un telefon în derivație ca să răspund.

— Alo, am spus.

— Merle Corey?

— Eu sînt.

— Am nevoie de o informație pe care cred că s-ar putea s-o ai.

Era o voce de bărbat, cumva familiară și nu prea.

— Cu cine vorbesc? am întrebat.

— Îmi pare rău. Nu-ți pot spune.

— Atunci probabil că și răspunsul meu la întrebarea ta va fi tot așa.

— Măcar mă lași să te-ntreb?

— Dă-i drumul, am spus.

— Okay. Tu și Luke Raynard sînteți prieteni.

Se opri.

— S-ar putea spune și așa, am spus ca să umplu golul.

— L-ai auzit vorbind despre niște locuri numite Amber și Curțile Haosului?

Din nou, mai degrabă o afirmație decît o întrebare.

— Poate, am spus.

— Tu știi ceva despre locurile astea?

În sfîrșit, o întrebare.

— Poate, am spus iar.

— Te rog. E ceva serios. Am nevoie de ceva mai mult decît de „poate“.

— Îmi pare rău. „Poate“ e tot ce vei obține, doar dacă nu-mi spui cine ești și de ce vrei să știi.

— Ți-aș putea fi de mare folos dacă ești cinstit cu mine.

Mi-am reținut la timp o replică și am simțit cum mi se accelerează pulsul. Ultima frază fusese rostită în Thari. Am continuat să tac.

Apoi:

— Ei bine, asta n-a ținut și încă nu știu cu adevărat.

— Ce? Ce nu știi? am spus.

— Dacă el vine dintr-unul din locurile alea sau tu.

— Ca s-o iau cât se poate de direct, ce-ți pasă? l-am întrebat.

— Pentru că unul dintre voi poate fi în mare pericol.

— Cel care vine dintr-un asemenea loc sau cel care nu? am întrebat.

— Asta nu-ți pot spune. Nu-mi pot permite încă o greșeală.

— Ce vrei să spui? Care a fost cealaltă?

— N-o să-mi spui — nici pentru autoapărare, nici ca să ajuți un prieten?

— Ți-aș spune, dacă aș ști că ar fi într-adevăr cazul. Dar după câte știu, s-ar putea ca tu să fii cel în pericol.

— Te asigur că încerc doar să ajut persoana potrivită.

— Vorbe, vorbe, vorbe, am spus. Presupunând că amîndoi am veni din asemenea locuri?

— Oh, Doamne! spuse. Nu. Nu se poate.

— De ce nu?

— Nu contează. Ce trebuie să fac ca să te conving?

— Mm. Stai o clipă. Lasă-mă să gîndesc, am răspuns. În regulă. Ce zici de asta? Ne întîlnim undeva. Tu hotărăști unde. Mă uit bine la tine și schimbăm informații, una cîte una, pînă cînd toate cărțile sînt pe masă.

O pauză.

Apoi:

— Numai așa accepți?

— Da.

— Lasă-mă să mă gîndesc. O să te contactez curînd.

— Încă un lucru...

— Ce?

— Dacă e vorba de mine, sînt în pericol în clipa asta?

— Aşa cred. Da, probabil că eşti. La revedere.

Închise.

Am reuşit să oftez şi să transpir în acelaşi timp în care puneam receptorul în furcă. Oamenii care ştiu despre noi par să răsără ca ciupercile.

Bill veni în bucătărie, cu o expresie foarte uluită pe chip.

— Cum se face că cine-dracu-o-fi-ăsta ştie pînă şi că eşti aici? au fost primele lui cuvinte.

— Asta era întrebarea mea, am spus. Gîndeşte-te la alta.

— Mă gîndesc. Dacă vrea să pună ceva la cale, chiar te duci?

— Să fii sigur. Am sugerat asta pentru că vreau să mă întîlnesc cu tipu' ăsta.

— Aşa cum ai subliniat, el ar putea fi pericolul.

— Pentru mine e-n regulă. Dar şi el va fi în mare pericol.

— Nu-mi place treaba asta.

— Nici eu nu sînt tocmai fericit. Dar e cea mai bună ofertă de pînă acum.

— Mă rog, e decizia ta. Păcat că nu e nici o cale de a-l localiza dinainte.

— La asta mă gîndeam şi eu.

— Ascultă, de ce să nu-l aţîţăm un pic?

— Cum?

— Părea un pic agitat şi nu cred că i-a plăcut sugestia ta mai mult decît mie. Hai să nu fim aici cînd revine cu telefonul. Nu-l lăsa să creadă că stai şi aştepţi să sune. Fă-l să aştepte un pic. Du-te şi pregăteşte-ţi rapid cîteva haine noi şi mergem la un country club pentru cîteva ore. Mai bine decît drumurile la frigider.

— Bună idee, am spus. Cîndva, asta ar fi trebuit să fie o vacanţă. Probabil, ziua de azi e cea mai aproape de aşa ceva. Sună bine.

Mi-am reînnoit garderoba din Umbră, mi-am aranjat barba, am făcut duş şi m-am îmbrăcat. Am condus la club şi am luat

o masă liniștită pe terasă. Era o seară potrivită pentru așa ceva, înmiresmată și înstelată, însoțită de o Lună ca laptele. Printr-o înțelegere tacită, ne-am abținut să mai discutăm problemele mele. Bill părea că se cunoaște cu toți cei de-acolo, așa că mi s-a părut un loc prietenos. Era cea mai relaxată seară pe care o petreceam după multă vreme. După aceea, ne-am oprit să bem ceva în barul clubului, despre care am aflat că fusese unul dintre locurile favorite de băut ale tatei, fragmente de muzică de dans auzindu-se din încăperea alăturată.

— Mda, a fost o idee bună, am spus. Mulțumesc.

— De nada*, rosti. Am petrecut o mulțime de seri frumoase aici cu tatăl tău. Nu cumva, din întâmplare, ai...?

— Nu, nici o veste de la el.

— Îmi pare rău.

— O să te înștiințez când apare.

— Sigur. Îmi pare rău.

Întoarcerea s-a desfășurat fără evenimente și nu ne-a urmărit nimeni. Am ajuns puțin după miezul nopții, ne-am urât noapte bună și am mers direct în camera mea. Am ieșit din vesta mea cea nouă și am agățat-o în dulap, mi-am scos pantofii cei noi și i-am pus și pe ei acolo. Când am revenit în cameră, am observat dreptunghiul alb pe perna patului meu.

Am traversat încăperea din doi pași mari și l-am înșfăcat.

„ÎMI PARE RĂU. NU ERAȚI ACASĂ CÎND AM REVENIT, scria cu majuscule. DAR TE-AM VĂZUT LA CLUB ȘI AM ÎNȚELES CĂ-ȚI DOREAI SĂ IESI ÎN ORAȘ. ASTA MI-A DAT O IDEE. HAI SĂ NE ÎNTÎLNIM ÎN BARUL DE ACOLO, MÎINE SEARĂ, LA ZECE. M-AȘ SIMȚI MAI BINE CU MULȚI OAMENI ÎN JUR, DAR NICIUNUL SĂ N-ASCULTE CE VORBIM.“

La naiba. Primul meu impuls a fost să merg și să-i spun lui Bill. Primul meu gând urmînd impulsului, totuși, a fost că el n-ar fi putut face nimic altceva decît să piardă un pic de somn, lucru de care, probabil, avea mult mai multă nevoie decît

* Pentru nimic — în lb. spaniolă în original (n. trad.)

mine. Așa că am împăturit biletul și l-am îndesat în buzunarul cămășii, apoi am atârnat-o pe umeraș.

Nici măcar un coșmar nu mi-a însuflețit picoteala. Am dormit adînc și bine, știind că Frakir mă va trezi în eventualitatea unui pericol. De fapt, am dormit peste măsură și mă simțeam bine. Dimineța era însorită și păsările ciripeau.

Am coborît în bucătărie după ce m-am bălăcit și m-am pieptănat ca să fiu în formă și am apelat la Umbră pentru băuturi proaspete și o cămașă. Pe masa din bucătărie se afla un bilet. Mă săturasem să tot parcurg bilețele, dar acesta era de la Bill, spunînd că trebuise să ajungă în oraș la biroul lui pentru un timp și eu să-mi văd de treburi și să iau tot ce arată îmbietor pentru micul dejun. Se va întoarce mai tîrziu.

Am verificat frigiderul și am luat niște briose englezești, o felie de pepene și un pahar cu suc de portocale. Cafeaua pe care o pusesem la fiert înainte de toate a fost gata puțin după ce am terminat de mîncat și am luat o ceașcă afară pe verandă.

Stînd acolo, am început să mă gîndesc că ar fi trebuit să-i las și eu un bilet și s-o iau din loc. Misteriosul meu corespondent — de presupus „S” — telefonase aici o dată și pătrunsese în casă o dată. Cum știuse „S” că eram aici e neimportant. Era casa unui prieten și, deși nu mă deranja să destăinui unele probleme prietenilor, nu-mi plăcea ideea de a-i expune pericolului. Numai că acum era zi, iar întîlnirea era stabilită pentru seara asta. Nu mai era mult pînă cînd va apărea un fel de rezolvare. Ar fi fost o prostie să plec în clipa asta. De fapt, probabil că era mai bine să rămîn prin preajmă pînă atunci. Puteam supraveghea lucrurile, puteam să-l protejez pe Bill dacă se-ntîmpla ceva azi...

Deodată, am avut viziunea cuiva forțîndu-l pe Bill să scrie biletul, cu pistolul la tîmplă, apoi luîndu-l ostatic ca să mă silească să-i răspund la întrebări.

M-am repezit în bucătărie și am sunat la biroul lui. Horace Crayper, secretarul lui, răspunse după al doilea apel.

— Salut, sînt Merle Corey, am spus. Domnul Roth e acolo?

— Da, răspunse, dar în clipa asta e cu un client. Să-i spun să vă sune?

— Nu, nu e chiar atît de important, am spus, și o să ne vedem mai tîrziu. Nu-l deranjați. Mulțumesc.

Mi-am turnat încă o ceașcă de cafea și am revenit pe verandă. Toate astea erau rele pentru nervi. Am hotărît că dacă lucrurile nu se pun în ordine în seara asta, va trebui să plec.

O siluetă se ivi după colțul casei.

— Salut, Merle.

Era George Hansen. Frakir îmi dădu cea mai slabă pulsație, ca și cum ar fi declanșat o avertizare și apoi ar fi renunțat. Ambiguu. Neobișnuit.

— Salut, George. Cum merge?

— Destul de bine. Domnul Roth e acasă?

— Mă tem că nu. A trebuit să meargă puțin în oraș. Cred că se întoarce în jurul prînzului sau puțin după.

— Oh. Acum cîteva zile mi-a zis să trec pe aici cînd am timp, spunea că e ceva de făcut.

Veni mai aproape, puse piciorul pe treaptă. Am clătinat din cap.

— Nu te pot ajuta. Mie nu mi-a spus așa ceva. Va trebui să vii mai tîrziu.

Încuviință, își desfăcu pachetul de țigări, scoase una și o aprinse, apoi puse pachetul la loc în mîneacă. Tricoul ăsta era cu Pink Floyd.

— Cum vă place aici? întrebă.

— Foarte bine. Vrei o ceașcă de cafea?

— Nu mi-ar dispăcea.

M-am ridicat și am intrat în casă.

— Cu un pic de frișcă și zahăr, strigă după mine.

I-am preparat cafeaua și cînd am revenit cu ea se așezase în celălalt scaun de pe verandă.

— Mulțumesc.

După ce o gustă, rosti:

— Știu că pe tatăl dumneavoastră îl cheamă Carl, chiar dacă domnul Roth a spus Sam. Probabil că îl lasă memoria.

— Sau limba, am spus.

Zîmbi.

Ce era cu felul lui de a vorbi? Putea fi foarte bine vocea pe care o auzisem la telefon noaptea trecută, deși fusese foarte controlată și târăgănată tocmai pentru a distruge orice fel de indiciu. Nu comparația asta mă neliniștea.

— Era ofițer de carieră pensionat, nu-i așa? Și un fel de consultant guvernamental?

— Da.

— Unde e acum?

— Face o mulțime de călătorii — peste hotare.

— În drumurile dumneavoastră, o să-l vedeți?

— Sper.

— Ar fi frumos, spuse, trăgînd din țigară și luînd o nouă gură de cafea. Ah! Ce bun!

— Nu-mi amintesc să vă fi văzut pe-aici, spuse deodată. N-ați locuit cu tatăl dumneavoastră, nu?

— Nu, am crescut cu mama și cu alte rude.

— Destul de departe de-aici, nu?

Am încuviințat.

— Peste hotare.

— Cum o chema?

Aproape că i-am spus. Nu știu de ce, dar am schimbat numele în „Dorothy“, înainte de a-l rosti.

L-am privit la timp ca să-l văd cum își încrețește buzele. Îmi examina chipul în timp ce vorbeam.

— De ce întrebi? am spus.

— Fără vreun motiv anume. Sau curiozitate genetică, dacă vrei. Mama *mea* era clevetitoarea orașului.

Rîse și înghiți lacom cafeaua.

— Mai rămîneți mult? întrebă apoi.

— Greu de spus. Totuși, nu prea mult.

— Ei bine, sper să vă priască. Își isprăvi cafeaua și puse ceașca pe balustradă. Apoi se ridică, se întinse și adăugă:

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră.

La jumătatea scărilor se opri și se răsuci.

— Am senzația că veți pleca departe, îmi spuse. Noroc.

— S-ar putea să faci la fel, am spus. Ai un fel aparte de a mînuî cuvintele.

— Mulțumesc pentru cafea. Ne mai vedem.

— Da.

Coti după colț și dispăru. Pur și simplu nu știam ce să fac cu el și, după mai multe încercări, am renunțat. Cînd inspirația e tăcută, rațiunea obosește repede.

Tocmai îmi făceam un sandwich cînd reveni Bill, așa că am făcut două. În timp ce făceam asta, se duse să-și schimbe hainele.

— Credeam că luna asta o s-o iau mai ușor, spuse în timp ce mîncam, dar a fost un vechi client cu o afacere presantă, așa că a trebuit să merg acolo. Ce-ai zice să urmărim cealaltă direcție a râului în după-amiaza asta?

— Sigur.

În timp ce traversam cîmpul i-am spus despre vizita lui George.

— Nu, rosti, nu i-am spus că am ceva de lucru pentru el.

— Cu alte cuvinte...

— Bănuiesc că a venit aici ca să te vadă. De la el din casă i-a fost ușor să mă vadă cînd am plecat.

— Mi-aș dori să știu ce voia.

— Dacă e destul de important, probabil că te va întreba, în timp.

— Dar timpul aleargă, am spus. M-am hotărît să plec mîine dimineată, poate chiar la noapte.

— De ce?

În timp ce croiam drum în josul râului, i-am spus despre biletul de azi-noapte și de întîlnirea de diseară. I-am spus, de asemenea, despre sentimentele mele în legătură cu expunerea lui la lovituri răzlețe sau intenționate.

— Nu poate fi chiar atît de serios, încep.

— Eu m-am hotărît, Bill. Nu-mi place să te jignesc, mai ales că nu te-am văzut de atîta vreme, dar nu m-am așteptat

la atâtea necazuri. Și dacă plec eu, știi că și necazurile vor dispărea.

— Probabil că da, dar...

Am continuat pe tema asta un timp, urmînd cursul apei. Apoi am considerat chestiunea încheiată și am revenit la o prezentare în formă nouă, dar fără rezultat, a problemelor mele. Din cînd în cînd priveam înapoi, dar n-am văzut pe nimeni. Am auzit cîteva zgomote în tufișurile de pe malul celălalt, la intervale neregulate, dar puteau fi lesne ale unui animal deranjat de glasurile noastre.

Mergeam de peste o oră cînd am avut senzația premonitoare că cineva acționa asupra Atuului meu. Am înghețat.

Bill se opri și se întoarse spre mine.

— Ce...

Am ridicat mîna.

— Convorbire interurbană, am spus.

O clipă mai tîrziu, am simțit prima mișcare a contactului. Am auzit din nou și zgomotul în tufișurile de peste apă.

— Merlin.

Era vocea lui Random, strigîndu-mă. Cîteva secunde mai tîrziu l-am văzut, așezat la un birou în biblioteca din Amber.

— Da? am răspuns.

Imaginea se clarifică, căpătă realism adevărat, ca și cum aș fi privit printr-o arcadă într-o încăpere alăturată. În același timp, încă posedam viziunea tuturor împrejurimilor, deși devenea din ce în ce mai periferică. De pildă, l-am văzut pe George Hansen sărind dintre tufișurile de vizavi, privindu-mă.

— Vreau să revii în Amber chiar acum, rosti apăsător Random.

George începu să avanseze, plonjînd în apă.

Random ridică mîna, o întinse.

— Vino, spuse.

Deja conturul meu începuse să pîlpîie și l-am auzit pe George strigînd:

— Stai! Așteaptă! Trebuie să vin cu...!

Am întins mîna și l-am apucat pe Bill de umăr.

— Nu te pot lăsa cu idiotul ăsta, am spus. Hai! Cu cealaltă mână am înșfăcat mâna lui Random.

— Okay, am rostit, pășind înainte.

— Stați! urlă George.

— Naiba să te ia! am răspuns și l-am lăsat să înhațe un curcubeu.

Random păru înspăimîntat cînd am pătruns amîndoi în bibliotecă. Se ridică în picioare, ceea ce oricum îl făcea și mai scund decît oricare dintre noi, și își îndreptă atenția spre Bill.

— Merlin, cine-i ăsta? întrebă.

— Avocatul tău, Bill Roth, am spus. Cu el ai tratat întotdeauna prin agenți, în trecut. Credeam că ți-ar plăcea să...

Bill începu să ingenuncheze, cu „Maiestatea Voastră“ pe buze, dar Random îl prinse de umeri.

— Lasă prostiile, rosti. Nu sîntem la Curte. Îi luă mîna, apoi spuse: Spune-mi Random. Mereu am intenționat să-ți mulțumesc personal pentru munca depusă cu acel tratat. Totuși, niciodată nu l-am folosit. Mă bucur să te cunosc.

Nu-l văzusem niciodată pe Bill rămas fără cuvinte, dar acum pur și simplu se holba, la Random, la încăpere, afară pe fereastră spre un turn îndepărtat.

Într-un târziu:

— E de-adevăratelea... l-am auzit șoptind mai apoi.

— Nu cumva am văzut pe cineva repezindu-se spre tine? mi se adresă Random, trecîndu-și o mîină prin părul castaniu în dezordine. Și precis ultimele tale cuvinte nu-mi erau adresate?

— Am avut o mică problemă, am răspuns. Țasta-i adevăratul motiv pentru care l-am adus pe Bill. Vezi tu, cineva a încercat să mă ucidă și...

Random ridică mîna.

— Scutește-mă de amănunte pentru moment. O să am nevoie de ele mai târziu, dar — dar să fie mai târziu. Sînt mai

multe pericole decît de obicei în clipa asta, și necazurile tale pot foarte bine să fie o parte din asta. Dar trebuie să respir și eu un pic.

De-abia atunci am remarcat cîteva riduri care se adînciseră pe chipul lui tineresc și am început să constat că e tensionat.

— Ce s-a întîmplat? am întrebat.

— Caine e mort. Asasinat, răspunse. Azi dimineată.

— Cum s-a-ntîmplat?

— Se afla în Umbra Deiga — un port îndepărtat cu care facem noi comerț. Era cu Gérard, ca să renegocieze un vechi acord comercial. A fost lovit direct în inimă. A murit pe loc.

— L-au prins pe arcaș?

— Arcaș, pe naiba! A fost un pușcaș pe un acoperiș. Și a dispărut.

— Credeam că praful de pușcă nu funcționează aici.

Făcu un gest rapid cu palmele în sus.

— Deiga e probabil destul de departe în Umbră ca să funcționeze. Nimeni nu-și poate aminti dacă a fost vreodată testat acolo. Totuși, tatăl tău a adus cîndva un compus care funcționa aici.

— Adevărat. Aproape că uitasem.

— Oricum, înmormîntarea e mîine...

— Bill! Merlin!

Mătușa mea Flora — care declinase toate ofertele lui Rossetti*, una dintre ele fiind să-i servească drept model — intrase în încăpere. Înaltă, slabă și strălucitoare, se repezi și-l sărută pe Bill pe obraz. Nu-l văzusem niciodată roșind. Repetă același gest și cu mine, dar eu am fost mai puțin mișcat, amintindu-mi că fusese cîndva temnicerul tatălui meu.

— Cînd ai venit? Și vocea ei era drăgălașă.

— Chiar acum, am spus.

Imediat ne apucă pe amîndoi de braț și încercă să ne conducă.

* ROSSETTI, Dante Gabriel (1828-1882), poet și pictor englez, fondator al pre-rafaeliților (n. trad.)

— Avem atît de multe de vorbit, începu.

— Flora! Asta veni de la Random.

— Da, frate?

— Poți să faci turul complet cu domnul Roth, dar pentru un timp am nevoie de prezența lui Merlin.

Se bosumflă ușor pentru o clipă, apoi îmi eliberă brațul.

— Acum știi ce înseamnă o monarhie absolută, îi explică lui Bill. Poți vedea cu ochii tăi cum puterea corupe.

— Eram corupt înainte de a avea puterea, spuse Random, și a fi bogat e mai bine. Ai permisiunea mea de a te retrage, surioară.

Pufni și-l conduse afară pe Bill.

— Întotdeauna e mai liniște aici atunci cînd ea își găsește un prieten undeva în Umbră, remarcă Random. Din nefericire, de data asta a stat acasă cea mai mare parte a anului.

Am scos un sunet de genul „tît”.

Arată spre un scaun și m-am așezat. Traversă spre un bufet.

— Vin? întrebă.

— Nu m-ar deranja.

Turnă două pahare, îmi dădu unul și se așeză pe un scaun în stînga mea, o mescioară între noi.

— Cineva a tras și în Bleys, spuse, azi după-amiază, într-o altă umbră. L-a nimerit, dar nu grav. Trăgătorul a dispărut. Bleys tocmai se afla într-o misiune diplomatică într-un regat prieten.

— Aceeși persoană, crezi?

— Sigur. Niciodată n-am avut lunetiști prin vecinătate. Și dintr-o dată doi? Trebuie să fie aceeași persoană. Sau aceeași conspirație.

— Vreun indicu?

Clătină din cap și gustă vinul.

— Voiam să-ți vorbesc între patru ochi, rosti apoi, înainte să dea buzna ceilalți. Aș vrea să știi două lucruri.

Am sorbit din vin și am așteptat.

— Primul este că treaba asta chiar mă înspăimîntă. Odată cu tentativa asupra lui Bleys, nu mai pare a fi o simplă chesti-

une personală împotriva lui Caine. Se pare că cineva are ceva cu noi — sau măcar cu unii dintre noi. Și-acum tu spui că și pe tine te urmărește cineva.

— Nu cred că există vreo legătură...

— Ei bine, nici eu. Numai că nu-mi place posibilul tipar pe care-l văd dezvoltându-se. Cea mai gravă temere a mea e că în spatele chestiunii poate fi unul sau mai mulți de-ai noștri.

— De ce?

Privi încruntat în pocal.

— De secole întregi, vendeta personală a fost modalitatea noastră de a rezolva neînțelegerile, nu neapărat ducând inevitabil la moarte — deși asta a fost întotdeauna o posibilitate — dar, cu siguranță, caracterizează prin intrigi, cu scopul de a-l stînji, a-l prejudicia, a-l mutila sau a-l exila pe celălalt și de a-și întări propria poziție. Asta a atins apogeul în lupta pentru succesiune. Am crezut că totul era destul de stabil, totuși, cînd am acceptat slujba, pe care cu siguranță nu mi-o doream. Nu doream să dezgrop securea războiului și am încercat să fiu corect. Știu cît sînt de sensibili cei de-aici. Totuși, nu cred că e vorba de mine și nici despre succesiune. N-am avut vibrații rele din partea niciunuia. Am trăit cu impresia că ei hotărîseră că eu eram cel mai mic dintre toate relele posibile și, de fapt, cooperau ca să funcționeze sistemul. Nu, nu cred că vreunul dinte ei e într-atît de nesăbuit încît să-mi vrea coroana. De fapt, după ce succesiunea a fost stabilită, a fost amicitie, înțelegere. Numai că acum mă-ntreb dacă nu cumva se va repeta vechiul tipar — dacă unii nu vor declanșa vechiul joc pentru a-și îndeplini dorințele personale. Chiar n-aș vrea să văd întîmplîndu-se asta — toate suspiciunile, precauțiile, insinuările, neîncrederea, jocurile duble. Astea ne slăbesc și există întotdeauna o posibilă amenințare sau altă, împotriva căreia trebuie să ne dovedim puternici. Acum, am vorbit cu fiecare în particular și, firește, toți au negat că ar ști ceva despre vreo uneltire, cabală și vendeta, dar am observat că sînt suspicioși unul cu altul. A devenit o obișnuință a gîndirii. Și n-a fost deloc dificil pentru ei să scormonească rîca pe care o are fiecare împotriva lui Caine, în ciuda faptului că el ne-a

salvat fundurile, eliminându-l pe Brand. Și la fel cu Bleys — fiecare poate găsi motivații pentru oricare altul.

— Deci, vrei să punem rapid mîna pe ucigaș, pentru că a distrus moralitatea?

— Cu siguranță. N-am nevoie de toate calomniile și ranchiunele astea. Totul stă să dea în clocot, astfel că sîntem pe punctul de a avea cabale reale, intrigi și vendete nu peste mult timp, dacă nu cumva le avem deja și unele mici neînțelegeri ar putea duce din nou la violență.

— Crezi că e unul dintre ceilalți?

— Rahat! Sînt și eu la fel ca ei. Devin suspicios din reflex. S-ar putea, dar n-am văzut cu adevărat vreo dovadă cît de mică.

— Cine altcineva ar putea fi?

Își descrucișă și încrucișă picioarele. Mai luă o gură de vin.

— La naiba! Inamicii noștri sînt mulți. Dar majoritatea n-au curaj. Știu cu toții la ce represalii să se aștepte dacă îi dăm în vileag.

Își încrucișă mîinile la ceafă și privi rafturile cu cărți.

— Nu știu cum să spun asta, încep după un timp, dar trebuie s-o fac.

Am așteptat iar. Apoi rosti brusc:

— Se zice că ar fi Corwin, dar eu nu cred.

— Nu, am rostit moale.

— Ți-am spus că nu cred. Tatăl tău înseamnă mult pentru mine.

— De ce ar crede asta altcineva?

— Umblă vorba că și-ar fi pierdut mințile. Ai auzit și tu. Dacă a revenit la o stare din trecut a minții, în zilele cînd relațiile lui cu Caine și Bleys erau mai puțin decît cordiale — sau cu unii dintre noi, de pildă? Așa se spune.

— Nu cred.

— Nu voiam decît să fii la curent cu ce se-aude.

— Nimeni nu știe mai bine ca mine.

Oftă.

— Nu începe. Te rog. Sînt neliniștiți. Nu căuta scandal. Am luat o gură de vin.

— Da, ai dreptate, am spus.

— Acum, trebuie să-ți ascult povestea. Dă-i drumul, complică-mi viața și mai mult.

— Okay. Cel puțin, povestea mea e proaspătă, i-am zis.

Așa că am trecut încă o dată prin ea. Mi-a luat mult timp și, când am isprăvit, se întunecase. Mă întrerupsese doar pentru clarificări ocazionale și nu făcuse abuz de explorarea întâmplărilor așa cum făcuse Bill când o auzise.

Când am terminat, se ridică și aprinse câteva lămpi cu ulei. Aproape că-l auzeam cum gîndește.

În cele din urmă, spuse:

— Nu, mi-a atras atenția Luke. Nu face deloc o bună impresie. Doamna cu mușcătura mă neliniștește, totuși, un pic. Parcă am auzit ceva despre asemenea creaturi, dar nu-mi amintesc împrejurările. O să-mi revină în minte. Vreau să aflui mai multe despre acest proiect al tău „Ghostwheel“, totuși. Ceva legat de el mă neliniștește.

— Sigur, am spus. Dar mai e ceva pe care țin să ți-l spun mai întâi.

— Ce anume?

— Ți-am ascuns destul de multe, așa cum am făcut și atunci când am vorbit cu Bill. De fapt, trecînd din nou prin poveste, asta m-a făcut să o folosesc ca un fel de repetiție. Dar a fost ceva ce nu i-am menționat lui Bill, deoarece nu mi s-a părut important la vremea respectivă. Se prea poate să fi uitat total, avînd în vedere evenimentele recente, pînă când a apărut chestiunea cu lunetistul — și atunci mi-ai reamintit că, demult, Corwin a inventat un înlocuitor al prafului de pușcă care să funcționeze aici.

— Toată lumea și-a amintit de asta, crede-mă.

— Am uitat de cele două încărcătoare pe care le am în buzunar, provenind dintre ruinele depozitului unde-și avea Melman studioul.

— Deci?

— Nu conțin praf de pușcă. E un fel de praf roz în ele — și nici măcar nu arde. Cel puțin pe umbra Pămînt...

Am dat la iveală unul.

— Pare un 30-30, spuse.

— Așa cred.

Random se ridică și trase de un cordon împletit care atârna lîngă un raft de cărți.

Cînd reveni la loc, se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, strigă.

Un servitor în livrea apăru, un tînăr blond.

— Ce repede, spuse Random.

Băiatul făcu ochii mari.

— Majestatea Voastră, nu înțeleg...

— Ce e de înțeles? Am sunat. Ai venit.

— Sire, nu eu eram de serviciu. Am fost trimis să vă spun că e gata cina, așteptînd semnalul dumneavoastră, cînd veți binevoi.

— Oh. Spune-le că vin imediat. De îndată ce voi vorbi cu persoana pe care am chemat-o.

— Prea bine, Sire.

Băiatul se retrase cu o scurtă plecăciune.

— Mi-am zis că e prea frumos ca să fie adevărat, mormăi Random.

Ceva mai tîrziu apăru un alt ins, mai în vîrstă și mai puțin elegant îmbrăcat.

— Rolf, vrei să te duci pînă la arsenal și să vorbești cu cine e de serviciu? spuse Random. Roagă-l să controleze colecția de puști pe care o avem de pe vremea cînd a venit Corwin în Kolvir cu ele, în ziua în care a murit Eric. Vezi dacă poate găsi un 30-30 pentru mine, în stare bună. Roagă-l s-o curețe și s-o trimită aici. Acum, noi coborîm la cină. Poți să lași arma acolo, în colț.

— 30-30, Sire?

— Exact.

Rolf plecă, Random se ridică și își întinse oasele. Puse în buzunar încărcătorul pe care i-l dădusem și arătă spre ușă.

— Hai să mîncăm.

— Bună idee.

Eram opt la cină: Random, Gerard, Flora, Bill, Martin — care fusese chemat mai devreme în cursul zilei, Julian — care

tocmai sosise din Arden, Fiona — care tocmai intrase, venind dintr-un loc mai îndepărtat, și eu. Benedict urma să sosească dimineața și Llewella mai târziu în seara asta.

M-am așezat în stînga lui Random, Martin în dreapta. Nu-l văzusem de mult pe Martin și eram curios ce face. Dar o atmosferă țeapănă nu e favorabilă conversației. De îndată ce vorbea cineva, ceilalți demonstrau o atenție neobișnuit de acută — mult dincolo de regulile simplei politetii. Mi s-a părut destul de lipsită de vlagă și bănuiesc că și Random simțea la fel, pentru că a trimis după Droppa MaPantz, bufonul curții, ca să umple tăcerile apăsătoare.

La început, Droppa a trecut prin clipe grele. Începu prin a face jonglerii cu mîncarea, înghițind-o în timp ce se mișca, pînă o isprăvi, se șterse la gură cu un șervetel de împrumut, apoi ne batjocori pe fiecare la rînd. După asta, începu un număr de stand-up comedy, pe care eu îl găseam foarte amuzant.

Bill, care era în stînga mea, comentă în șoaptă: Știu destul dialect Thari ca să prind majoritatea poantelor și e textul lui George Carlin*! Cum...

— Oh, de fiecare dată cînd numerele lui Droppa încep să fie răsuflete, Random îl trimite în diverse cluburi din Umbră, i-am explicat, ca să vină cu materiale noi. Înțeleg că e un obișnuit al locului în Vegas. Uneori îl însoțește și Random, ca să joace cărți.

Reuși să stîrnească niște rîsete după un timp, ceea ce mai destinse un pic atmosfera. Cînd ceru ceva de băut, deveni posibil să vorbim fără a deveni centrul atenției, întrucît se declanșară conversații separate. De îndată ce se petrecu asta, un braț masiv trecu prin spatele lui Bill și căzu pe umărul meu. Gerard se lăsase pe spate în scaunul lui și într-o parte, către mine.

— Merlin, rosti, mă bucur că te văd iar. Ascultă, cînd ai timp, aș vrea să am o vorbă cu tine între patru ochi.

* Actor, autor și interpret de stand-up comedy, născut în 1937 la New York, renumit pentru umorul sau negru, cu tenta politică și pentru jocurile de cuvinte. Laureat al premiilor Grammy. (n. trad.).

— Sigur, am spus, dar Random și cu mine trebuie să ne ocupăm de ceva, după cină.

— Când ai timp, repetă.

Am încuviințat.

Cîteva clipe mai tîrziu am avut senzația că cineva încearcă să mă contacteze prin Atuul meu.

— *Merlin!*

Era Fiona. Numai că ea stătea în celălalt capăt al mesei...

Totuși, imaginea ei deveni limpede și i-am răspuns, „Da?“, după care am aruncat o privire spre masă și am văzut-o cum se uită în batistă. Ridică privirea, zîmbi și încuviință.

Încă păstram în memorie imaginea ei mentală, simultan, și am auzit-o rostind: „*Nu-mi place să ridic vocea, din mai multe motive. Sînt sigură că o să te grăbești după cină și voiam doar să știi că ar trebui să facem o plimbare împreună, sau să vîslim pe un heleșteu, sau să plecăm prin Atu în Cabra sau să privim împreună Modelul cît de curînd. Înțelegeți?,*”

— Înțeleg, am spus. Ținem legătura.

— *Excelent.*

Apoi contactul se întrerupse și cînd am privit-o iar, își împăturea batista și se uita în farfurie.

Random nu mai zăbovi, ci se ridică brusc după ce-și isprăvi desertul, urîndu-le celorlalți noapte bună și făcînd un gest către mine și Martin să-l însoțim la plecare.

Julian trecu pe lîngă mine, încercînd să arate mai puțin sinistru și aproape reușind.

— Trebuie să mergem împreună în Arden, spuse, curînd.

— Bună idee, i-am spus. Ținem legătura.

Am părăsit sufrageria. Flora mă ajunsese din urmă în hol. Încă îl trăgea după ea pe Bill.

— Oprește-te în camera mea pentru un pahar înainte de culcare, spuse, înainte să te retragi. Sau vino la un ceai mîine.

— Mulțumesc, am spus. Ne vedem. Totul depinde de cum merg lucrurile, și, mai ales, cînd.

Încuviință și mă învrednici cu zîmbetul care provocase nenumărate dueluri și crize în Balcani în trecut. Apoi plecă și noi făcurăm la fel.

În timp ce urcam scara spre bibliotecă, Random întreabă:

— Absolut toți?

— Ce vrei să spui?

— Și-au stabilit toți întâlnire cu tine deja?

— Ei bine, toate sînt în stadiul de tentativă, dar da.

Izbucni în rîs.

— Eram convins că n-or să piardă timpul. În felul ăsta o să le trezești tuturor suspiciuni. Ar trebui totuși să le aduni la un loc. Unele ți-ar putea fi de folos mai târziu. Probabil că toți caută aliați — iar tu pari a fi o alegere destul de bună.

— Îmi doresc să-i vizitez pe toți. Numai că e păcat că trebuie s-o fac în felul ăsta.

Făcu un gest cînd am ajuns în capul scărilor. Am depășit coridorul și ne-am îndreptat spre bibliotecă.

— Unde mergem? întreabă Martin.

Deși semăna cu Random, Martin părea mai puțin ticălos și era mai înalt. Totuși, nu era chiar un uriaș.

— Să luăm o pușcă, spuse Random.

— Oh? De ce?

— Vreau să testez niște muniție pe care mi-a adus-o Merlin. Dacă va lua foc, viețile noastre tocmai s-au ales cu o complicație în plus.

Am intrat în bibliotecă. Lămpile cu ulei ardeau încă.

Pușca se afla într-un colț. Random se îndreptă într-acolo, scoase glonte din buzunar și încarcă pușca.

— Okay. Pe ce s-o încercăm? medită.

Păși înapoi în hol și privi în jur.

— Ah! Exact ce ne trebuie!

Duse arma la umăr, ținti spre o armură din capătul holului și apăsă pe trăgaci. Urmă o detunătură puternică și zgomotul metalului. Armura se clătină.

— La naiba! spuse Random. A mers! De ce eu, Unicornule? Îmi doream un regat liniștit.

— Pot să încerc și eu, tată? întreabă Martin. Întotdeauna mi-am dorit asta.

— De ce nu? spuse Random. Mai ai celălalt glonte, Merlin?

— Da, am spus și am scormonit în buzunar și am scos două. I le-am dat lui Random.

— Oricum, unul din astea ar trebui să funcționeze, am spus. S-a amestecat cu celelalte două.

— În regulă.

Random le luă pe amîndouă, încarcă unul. Îi trecu arma lui Martin apoi și începu să-i explice cum funcționează. În depărtare am auzit zgomotul alarmei.

— Sîntem pe punctul de a fi atacați de toată garda palatului, am remarcat.

— Bun, răspunse Random, în timp ce Martin ridică arma la umăr. Din cînd în cînd nu strică o simulare un pic realistă.

Pușca bubui și armura sună a doua oară. Martin păru înspăimîntat și îi înapoie rapid arma lui Random. Random privi spre cartușul din mîna sa, rosti: Ce naiba!, îl încarcă pe ultimul și trase fără să țintească.

Răsună a treia detunătură, urmată de zgomotul unui ricoșeu, chiar în clipa în care gărzile ajunseră în vîrfurile scărilor.

— Mi se pare că nu trăiesc cum trebuie, remarcă Random.

După ce le mulțumi gărzilor pentru reacția promptă la exercițiul de antrenament și eu am auzit un murmur despre îndoiala că regele ar fi în toate mințile, am revenit în bibliotecă și Random îmi puse întrebarea.

— L-am găsit pe cel de-al treilea în buzunarul vestei de vînătoare a lui Luke, am răspuns și am început să-i explic împrejurările.

— Nu-mi mai pot permite să *nu aflu* ce e cu Luke Raynard, rosti în cele din urmă. Spune-mi cum interpretezi ceea ce tocmai s-a petrecut.

— Clădirea care a ars, am început. La etaj era Melman care voia să mă sacrifice. Jos era compania „Brutus Storage”. Aparent, „Brutus” depozita muniție de acest fel. Luke a recunoscut că-l cunoștea pe Melman. Habar n-am dacă există vreo legătură cu Brutus și cu muniția. Totuși, faptul că au fost localizați în aceeași clădire e prea mult.

— Dacă îl fabrică în asemenea cantități încît e nevoie de depozitare, atunci sîntem într-o mare belea, rosti Random. Aș vrea să știu cine era proprietarul clădirii — și cine al companiei, dacă e o persoană diferită.

— N-ar trebui să fie greu de verificat.

— Pe cine ar trebui să trimit s-o facă? medită el. Apoi pocni din degete și zîmbi. Flora e pe cale de a întreprinde o misiune importantă pentru Coroană.

— Inspirat, am zis.

Martin zîmbi la această replică, după care clătină din cap.

— Mă tem că nu înțeleg ce se întîmplă, ne spuse, și tare aș vrea.

— Îți spun eu cum facem, spuse Random. Tu îi explici în timp ce eu mă duc la Flora să-i dau sarcinile. Poate pleca imediat după înmormîntare.

— Da, am rostit în timp ce pleca și am început să-i spun povestea mea încă o dată, tăind cîte ceva pentru concizie.

Martin nu avea nici date și nici informații noi, nu că m-aș fi așteptat la ceva din partea lui. Își petrecuse ultimii ani într-un decor mai pastoral, aflasem. Am avut senzația că îi plăcea mai mult la țară decît la oraș.

— Merlin, rosti. Ar fi trebuit să aduci toată harababura asta mai devreme în Amber. Sîntem toți afectați.

Și cum rămîne cu Curțile Haosului? m-am întregat. Oare acolo ar fi funcționat pușca? Totuși, țintele fuseseră Caine și Bleys. Nimeni nu mă chemase înapoi la Curți ca să mă înștiințeze de vreun incident. Oricum... poate că trebuia să le pun și pe rudele mele la curent pînă la un punct.

— Dar pînă acum cîteva zile chestiunile erau mult mai simple, i-am spus lui Martin, și cînd lucrurile au luat-o razna rapid, am fost prea implicat în ele.

— Dar toți acești ani... atentatele acelea la viața ta...

— Nu sun acasă de fiecare dată cînd îmi scrîntesc un deget de la picior. Nimeni nu face asta. În tot acest timp, nu mi-am dat seama de nici o legătură.

Numai că știam că el are dreptate și eu nu. Din fericire, Random se întoarse chiar atunci.

— Aproape că n-am putut s-o conving că e o onoare, spuse, dar o va face.

Apoi am vorbit un timp despre alte chestiuni generale, în special despre ce făcusem în ultimii ani. Mi-am amintit de curiozitatea lui Random în legătură cu Ghostwheel și i-am prezentat proiectul. A schimbat imediat subiectul, dându-mi senzația că vrea să-l păstreze pentru o conversație total privată. După un timp, Martin începu să caște și căscatul deveni contagios. Random hotărî să ne ureze noapte bună și sună după un servitor care să-mi arate camera mea.

I-am cerut lui Dik, care mă condusese spre apartamentele mele, să-mi găsească niște materiale pentru desen. I-a luat cam zece minute să-mi aducă ce îi cerusem.

Fusese o revenire lungă, dificilă și eram obosit. Așa că m-am așezat lângă o masă și am început elaborarea unui Atu pentru barul country clubului unde mă dusesese Bill noaptea trecută. Am lucrat cam douăzeci de minute înainte de a mă declara satisfăcut.

Acum era doar o chestiune de diferență de timp, un lucru care putea să varieze, rata de 2,5-1 fiind doar o regulă empirică între Amber și umbra în care locuisem de curînd. Era destul de posibil să fi ratat întâlnirea mea cu spărgătorul de case anonim.

Am făcut abstracție de toate, cu excepția Atuului. M-am ridicat în picioare.

Se auzi o bătaie în ușă. Eram tentat să nu răspund, dar curiozitatea învinse. Am traversat încăperea, am descuiat ușa și am deschis-o.

Fiona stătea în prag, cu părul despletit în vederea unei schimbări de coafură. Purta o atractivă rochie verde de seară și un mic ac de păr cu giuvaeruri care i se potrivea perfect cu părul.

— Salut, Fi, am spus. Ce vînt te-aduce pe aici?

— Am simțit că lucrezi cu anumite forțe, răspunse, și nu voiam să ți se-ntîmple ceva înainte de a purta discuția noastră. Pot să intru?

— Bineînțeles, am spus, dîndu-mă la o parte. Numai că mă grăbesc.

— Știu, dar poate îți pot fi de ajutor.

— Cum? am întrebat, închizînd ușa.

Privi prin încăpere și se opri asupra Atuului pe care tocmai îl terminasem. Trase zăvorul la ușă și se îndreptă spre masă.

— Foarte frumos, remarcă, examinîndu-mi opera. Deci, într-acolo te-ndrepti? Unde e?

— Barul country clubului din locul de unde tocmai am venit, am răspuns. Trebuia să mă întîlnesc cu un necunoscut acolo, la zece, ora locală. Sper să obțin informația despre cel care a încercat să mă ucidă și de ce și poate chiar să aflu cîte ceva despre celelalte chestiuni care mi-au provocat necazuri.

— Du-te, spuse ea, și lasă Atuul aici. În felul ăsta, îl pot folosi să spionez și, dacă ai nevoie de ajutor, voi fi în postura de a ți-l acorda.

Am întins mîna și am strîns-o pe a ei. Apoi m-am așezat lîngă masă și mi-am concentrat atenția.

După cîteva momente, peisajul căpătă adîncime și culoare. M-am scufundat în texturile care se nășteau și totul înaintă spre mine, devenind mai întins, umplînd ambianța din apropiere. Am căutat cu privirea ceasul de perete pe care mi-l aminteam; în dreapta barului...

9:48. Nici că se putea mai bine.

Acum puteam să văd clienții, auzeam sunetele glasurilor lor. Am căutat cel mai bun punct de sosire. De fapt, nu era nimeni în capătul din dreapta al barului, lîngă ceas... Okay...

Eram acolo. Încercînd să par ca și cum aș fi fost acolo tot timpul. Trei clienți aruncară priviri înspre mine. Am zîmbit și am dat din cap. Bill mă prezentase unuia dintre ei seara trecută. Pe celălalt îl văzusem, dar nu vorbisem cu el. Amîndoi dădură din cap, ceea ce păru a-l convinge pe cel de-al treilea că sînt real, întrucît se întoarse deîndată spre femeia care-l însoțea.

Curînd, barmanul veni la mine. Mă ținea și el minte de noaptea trecută, pentru că întrebă dacă era și Bill prin preajmă.

I-am comandat o bere și m-am retras la cea mai izolată masă, unde m-am așezat și am băut-o tacticos, cu spatele lipit de perete, privind din cînd în cînd ceasul, supraveghind în răstimpuri cele două intrări. Dacă aș fi încercat, aș fi simțit prezența Fionei.

Ora zece veni și trecu. La fel și cîțiva clienți, noi și vechi. Niciunul nu părea în mod deosebit interesat de persoana mea, deși toată atenția mi-era îndreptată spre o tînără doamnă neînsotită, cu păr blond și profil de camee, unde dealtfel se și sfîrșea asemănarea, deoarece cameele nu prea zîmbesc, ceea ce ea făcu a doua oară cînd mă privi, chiar înainte de a-și întoarce privirea. La naiba, mi-am zis, de ce trebuie să fiu băgat într-o chestiune de-viață-și-de-moarte? În orice alte împrejurări aș fi isprăvit berea, aș fi cerut alta, aș fi rostit cîteva politețuri, apoi aș fi întrebat-o dacă n-o deranjează să mi se alătore. De fapt...

Am privit ceasul.

10:20.

Cît timp să-i mai acord misterioasei voci? Să presupunem că fusese George Hansen și că renunțase la întîlnire cînd mă văzuse dispărînd? Și cît mai rămînea pe-aici doamna?

Am mormăit ușor. Să-mi vād de treabă. I-am studiat finețea încheieturii, perfecțiunea șoldurilor, elasticitatea umerilor...

10:25.

Am observat că halba e goală. Am dus-o să mi-o umple iar. Răbdător, am urmărit cum se umple.

— Te-am văzut stînd acolo, am auzit-o spunînd. Aștepți pe cineva?

Mirosea puternic a parfum straniu.

— Da, am spus. Dar încep să cred că e prea tîrziu.

— Și eu am o problemă asemănătoare, rosti, și m-am răsucit spre ea. Zîmbea din nou. Am putea aștepta împreună, trase concluzia.

— Te rog, vino lîngă mine, am spus. Aș prefera să-mi treacă timpul cu tine.

Își luă paharul și mă urmă la masă.

— Numele meu e Merle Corey, i-am spus, de îndată ce ne-am așezat.

— Eu sînt Meg Devlin. Nu te-am mai văzut pe aici.

— Sînt doar în trecere. Tu nu?

Clătină ușor din cap.

— Mă tem că nu. Locuiesc într-un complex nou de apartamente la două mile, în susul drumului.

Am dat din cap ca și cum aș fi știut unde e.

— De unde ești? vru să știe.

— Din centrul universului, am spus, după care am adăugat în grabă, San Francisco.

— Oh, am petrecut mult timp acolo. Cu ce te ocupi?

Am rezistat unui brusc impuls de a-i spune că sînt un vrăjitor și, în loc de asta, i-am descris slujba recentă de la „Grand Design“. Ea, am aflat la rîndul meu, fusese manechin, agent pentru un mare magazin și, mai tîrziu, manager al unui butic.

M-am uitat la ceas. Era 10:45. Ea îmi prinse privirea.

— Cred că amîndoi am luat țeapă, rosti.

— Probabil, am aprobat, dar ar trebui să-i așteptăm pînă la unsprezece, ca să fim corecți.

— Bănuiesc.

— Ai mîncat?

— Mai devreme.

— Ți-e foame?

— Un pic. Da. Ție?

— Îhm și am observat că unii au mîncat aici mai devreme. O să verific.

Am aflat că putem primi sandvișuri, așa că am comandat două, cu o salată alături.

— Sper că întîlnirea ta nu includea și o cină romantică, am rostit brusc.

— Nu s-a precizat și nu-mi pasă, răspunse, luînd o îmbucătură.

Ora unsprezece sosi și plecă. Mi-am terminat băutura și mîncarea și chiar nu mai voiam alta.

— Măcar seara n-a fost total ratată, spuse, mototolind servetelul și punându-l deoparte.

I-am privit genele, pentru că era un lucru plăcut de făcut. Avea un machiaj foarte fin sau foarte palid. Nu conta deloc. Eram pe punctul de a întinde mîna și a i-o acoperi pe a ei, dar mi-o luă înainte.

— Ce voiai să faci în seara asta? am întrebat-o.

— Oh, să dansez un pic, să beau ceva, poate chiar să mă plimb la lumina lunii. Prostioare de-astea.

— Aud muzică alături. Am putea merge acolo.

— Da, am putea, rosti. De ce nu?

În timp ce părăseam barul, am auzit-o pe Fiona, ca o șoaptă: „*Merlin! Dacă părăsești cadrul Atuului vei fi în afara razei mele de acțiune*“.

— Stai o clipă, am răspuns.

— Ce? mă întrebă Meg.

— Uh — aș vrea să fac o vizită la toaletă mai întîi, am spus.

— Bună idee. Voi face la fel. Ne întîlnim aici în hol în două minute.

Locul era gol, dar am intrat într-o cabină în caz că ar fi venit cineva. Am localizat Atuul Fionei în pachet. Cîteva clipe mai tîrziu, am contactat-o.

— Ascultă, Fi, am spus. Evident, nu va veni nimeni. Dar restul serii promite să se contureze plăcut și ar trebui să mă distrez și eu puțin dacă tot sînt aici. Așa că îți mulțumesc pentru ajutor. O să mă întorc mai tîrziu.

— *Nu știi*, spuse. *Nu-mi place să mergi cu o străină, date fiind împrejurările. Undeva, acolo, încă ești în pericol.*

— Nu sînt, am răspuns. Am o modalitate de a afla și, în cazul ei, nu reacționează. În afară de asta, sînt sigur că era un ins pe care l-am întîlnit aici și care a renunțat cînd m-am teleportat. Voi fi în regulă.

— *Nu-mi place*, spuse.

— Sînt băiat mare. Pot să-mi port singur de grijă.

— *Sper. Contactează-mă imediat dacă e vreo problemă.*

— Nu va fi. Poți să mergi și tu la culcare.

— *Si anuntă-mă cînd ești pregătit să revii. Nu-ți fă probleme că mă trezești. Vreau să te aduc eu însămi acasă.*

— *Okay, așa o să fac. Noapte bună.*

— *Fii atent.*

— *Întotdeauna sînt.*

— *Atunci, noapte bună.*

Întrerupse contactul.

Cîteva minute mai tîrziu, ne aflam pe podiumul de dans, rotindu-ne și ascultînd și atingîndu-ne. Meg avea o pronunțată tendință de a conduce. Dar, la naiba, eu pot fi condus. Am încercat chiar să fiu precaut din cînd în cînd, dar nu era nimic mai amenințător decît muzica la maximum și rîsetele din senin.

La unsprezece treizeci am verificat barul. Acolo se aflau mai multe cupluri dar prietenul ei nu. Și nimeni nu m-a salutat. Am revenit la muzică.

După miezul nopții am mai aruncat încă o privire, dar cu același rezultat. Atunci ne-am așezat și am comandat un ultim pahar.

— Ei bine, a fost distractiv, rosti ea, lăsîndu-și mîna ca să i-o pot cuprinde cu a mea. Așa am și făcut.

— Da, am răspuns. Aș dori s-o fi putut face mai des. Numai că mîine plec.

— Încotro te îndrepti?

— Înapoi în centrul universului.

— Păcat, spuse. Te las undeva?

Am încuviințat.

— Oriunde mergi tu.

Zîmbi și-mi strînse mîna.

— În regulă, aprobă. Hai la mine și-ți dau o ceașcă de cafea.

Ne-am isprăvit băuturile și ne-am îndreptat spre parcare, oprindu-ne de cîteva ori pe drum ca să ne sărutăm. Am încercat chiar să fiu din nou prudent, dar se pare că eram singurii din parcare. Mașina ei era un mic și grațios Porsche decapotabil cu prelata trasă.

— Am ajuns. Vrei să conduci tu? întrebă.

— Nu, condu tu și eu o să mă uit după călăreții fără cap.

— Ce?

— E o noapte superbă și mi-am dorit mereu un șofer care să arate exact ca tine.

Am intrat în mașină și ea a condus. Cu viteză, bineînțeles. I se potrivea. Drumurile erau pustii și mă cuprinsese o senzație de bună dispoziție. Am ridicat o mână și am comandat un trabuc aprins din Umbră. Am pufăit de câteva ori și l-am aruncat când am trecut în trombă peste un pod. Am privit constelațiile, care-mi deveniseră familiare în ultimii opt ani. Am inspirat adânc și am expirat lent. Am încercat să-mi analizez sentimentele și am constatat că sînt fericit. Nu mă simțisem demult astfel.

O aglomerare de lumini apărură după un pîlc de copaci în față. Un minut mai tîrziu am depășit o curbă și am văzut că lumina provenea de la un mic complex de apartamente din dreapta. Încetini și întoarse acolo, când am ajuns.

Parcă bolidul într-o despărțitură numerotată, de unde ne-am croit drum de-a lungul unei alei mărginite de arbuști spre intrarea în clădire. Deschise și am traversat lobby-ul către lifturi. Ascensiunea a durat prea puțin și, în clipa în care am ajuns la apartamentul ei, chiar mi-a făcut o cafea.

Ceea ce îmi convenea de minune. Era o cafea bună și ne-am așezat împreună și am sorbit-o. Multă vreme...

Un lucru duce, în cele din urmă, la un altul. Ne-am trezit în dormitor puțin mai tîrziu, cu hainele noastre pe un scaun din apropiere și mă felicitam că întîlnirea pentru care revenisem nu avusese loc. Meg era netedă și moale și caldă, și era ea însăși în toate privințele. O menghină de catifea, cu miere... aroma parfumului ei...

Am zăcut acolo, mult mai tîrziu, în starea aceea de liniște și oboseală temporară, pentru care nu voi risipi metafore. Îi mîngîiam părul când se încordă, întoarse ușor capul și mă privi printre ochii pe jumătate închiși.

— Spune-mi un lucru, zise.

— Firește.

— Cum o chema pe mama ta?

M-am simțit ca și cum ceva cu ghimpi mi se rostogolește pe toată șira spinării. Dar voiam să văd unde duce asta.

— Dara, i-am spus.

— Și pe tatăl tău?

— Corwin.

Zîmbi.

— Așa credeam și eu, spuse, dar trebuia să fiu sigură.

— Acum, pot să pun și eu unele întrebări? Sau numai unul are dreptul?

— Nu te mai osteni. Vrei să afli de ce te-am întrebat.

— Mînea e la tine.

— Iartă-mă, spuse, mișcîndu-și piciorul.

— Să înțeleg că numele lor înseamnă ceva pentru tine?

— Tu ești Merlin, spuse, Duce de Kolvir și Prinț al Haosului.

— La naiba! Se pare că toată lumea din umbra asta știe cine sînt! Sînteți toți membrii acelui club sau ce?

— Cine altcineva mai știe? întrebă rapid, cu ochii brusc măriți.

— Un tip pe nume Luke Raynard, un mort pe nume Dan Martinez, unul din partea locului, numit George Hansen, probabil, și un alt mort pe nume Victor Melman... De ce? Numele astea îți spun ceva?

— Da, cel periculos e Luke Raynard. Te-am adus aici ca să te avertizez asupra lui, dacă tu ești „acela“.

— Ce vrei să spui cu „acela“?

— Dacă ești cine ești — fiul Darei.

— Atunci, avertizează-mă.

— Tocmai am făcut-o. Nu te încrede în el.

M-am ridicat în șezut și m-am rezemat de o pernă.

— Dar ce cauți? Colecția mea de timbre? Cecurile mele de călătorie? Poți fi mai precisă?

— A încercat să te ucidă de mai multe ori, cu ani în urmă...

— Ce? Cum?

— Prima oară a fost un camion care aproape te-a doborât. Apoi, anul următor...

— Zei! Tu chiar știi! Dă-mi datele, datele cînd a încercat.

— 30 aprilie, întotdeauna 30 aprilie.

— De ce? Știi de ce?

— Nu.

— Rahat. Cum ai aflat toate astea?

— Eram prin preajmă. Observam.

— Și de ce n-ai făcut nimic?

— N-am putut. N-am știut care cine e.

— Doamnă, m-ai băgat complet în ceață. Cine naiba ești și care e rolul tău în asta?

— Ca și Luke, nu sînt ce par a fi, încep.

Se auzi un bîzîit strident din camera alăturată.

— Oh, Doamne! rosti și țîșni din pat.

Am urmat-o, ajungînd în hol în timp ce apăsă un buton de lîngă un mic grilaj și spuse:

— Hello?

— Iubito, eu sînt, veni răspunsul, am ajuns cu o zi mai devreme. Apasă butonul, da? Am un morman de bagaje.

Oh-oh.

Luă degetul de pe buton și apăsă un altul, răsucindu-se spre mine.

— Bărbatul meu, spuse dintr-o dată cu răsufierea tăiată. Trebuie să pleci acum. Te rog! Ia-o pe scări!

— Dar încă nu mi-ai spus nimic!

— Ți-am spus destul. Te rog, nu-mi face necazuri!

— Okay, am spus, repezindu-mă înapoi în dormitor, trăgîndu-mi pantalonii și strecurîndu-mi picioarele în mocasini.

Mi-am îndesat ciorapii și chiloții în buzunarele de la șold și mi-am tras cămașa.

— Nu sînt mulțumit, am spus. Știi mai multe și vreau să aflu.

— Asta-i tot ce vrei?

Am sărutat-o rapid pe obraz.

— Nu chiar. O să mă întorc, am spus.

— Nu, îmi spuse. Nu va fi la fel. Ne vom întîlni cînd va fi momentul potrivit.

M-am îndreptat spre ușă.

— Asta nu ajunge, am spus, cînd am deschis-o.

— Va trebui.

— Vom vedea.

M-am năpustit pe hol și am deschis ușa de sub semnul „EXIT”. Mi-am încheiat nasturii la cămașă și am vîrît-o în

pantaloni în timp ce coboram scările. M-am oprit în capătul de jos ca să-mi trag ciorapii. Mi-am trecut o mână prin păr și am deschis ușa lobby-ului.

Nimeni. Bun.

În timp ce păraseam clădirea și mă îndreptam spre alee, un sedan negru țîșni în fața mea și am auzit zumzetul unui geam electric și am văzut un flash roșu.

— Urcă, Merlin, rosti o voce cunoscută.

— Fiona!

Am deschis portiera și m-am strecurat înăuntru. Am pornit imediat.

— Ei bine, ea era? mă întrebă.

— Ce să fie? am spus.

— Cea cu care trebuia să te întâlnești în club.

Nu mă gîndisem la asta pînă cînd n-a spus-o ea.

— Deci știi, am rostit un pic mai tîrziu. Cred că poate ea era.

Coti spre drum și conduse înapoi în direcția din care veniserăm mai devreme.

— Ce fel de joc juca? întrebă Fiona.

— Aș da o avere să aflu, am răspuns.

— Povestește-mi, rosti, și nu ezita să elimini unele fragmente.

— Ei bine, în regulă, am spus și i-am povestit.

Ne aflam înapoi în parcare country clubului înainte de a fi isprăvit.

— De ce ne aflăm iar aici? am întrebat.

— De aici am luat mașina. Probabil aparține vreunui prieten de-al lui Bill. M-am gîndit să fiu corectă și s-o aduc înapoi.

— Ai folosit Atuul făcut de mine ca să te teleportezi în barul de-aici?

— Da, chiar în clipa în care v-ați dus să dansați. Te-am urmărit cam o oră, mai mult de pe terasă. Și ți-am spus să fii precaut.

— Îmi pare rău, eram cucerit.

— Uitasem că aici nu se servește absint. A trebuit să mă mulțumesc cu o margherita cu gheață.

— Îmi pare rău și de asta. Deci ai pornit o mașină din firele de contact și ne-ai urmărit când am plecat?

— Da. Am așteptat în parcare și am menținut cel mai periferic contact cu tine prin Atuul tău. Dacă aș fi simțit vreun pericol, aș fi venit imediat după tine.

— Mulțumesc. Cît de periferic?

— Nu sînt o voyeuristă, dacă asta vrei să spui. Foarte bine, sîntem la zi.

— Mai e mult din poveste decît partea asta rapidă.

— Las-o pentru moment, spuse. Mai e un singur lucru care mă face curioasă în clipa asta. Se întîmplă să ai vreo fotografie a acestui Luke Raynard?

— S-ar putea, i-am spus, căutîndu-mi portofelul. Da, cred că da.

Mi-am extras chiloții din buzunarul de la șold și am căutat mai departe.

— Măcar nu porți boxeri, remarcă ea.

Am scos portofelul și m-am dus spre felinarul de deasupra. Cînd l-am deschis, ea se aplecă apre mine, lăsîndu-și mîna pe brațul meu. În cele din urmă, am găsit o poză color clară cu Luke și cu mine pe plajă, cu Julia și cu o fată pe nume Gail, cu care se întîlnea Luke pe atunci.

Am simțit cum își întărește strînsoarea în timp ce respiră scurt, tare.

— Ce e? am întrebat. Îl cunoști?

Clătină din cap prea rapid.

— Nu. Nu, spuse. Nu l-am văzut în viața mea.

— Ești o mare mincinoasă, Mătușico. Cine e?

— Nu știu, spuse.

— Haide! Aproape mi-ai rupt brațul cînd l-ai văzut.

— Nu insista, rosti.

— E vorba de viața mea.

— E vorba de mai mult decît viața ta, cred.

— Deci?

— Las-o așa, pentru moment.

— Mă tem că nu pot face asta. Trebuie să insist.

Se răsuci total și își ridică ambele mâini între noi. Din degetele ei cu manichiură frumoasă începu să se ridice fum. Frakir pulsă pe încheietura mea, ceea ce însemna că era destul de supărat ca să-mi dea un semn.

Am făcut un gest de apărare și am hotărât să mă retrag.

— Okay, să zicem că a fost o zi proastă și hai acasă.

Își îndoi degetele și fumul dispăru. Frakir se liniști. Ea scoase un pachet de Atuuri din geantă și scoase unul pentru Amber.

— Dar mai devreme sau mai târziu va trebui să aflu, am adăugat.

— Mai târziu, rosti ea, în timp ce imaginea Amberului apăru dinaintea noastră.

Un lucru care mi-a plăcut întotdeauna la Fiona: nu crede în camuflarea sentimentelor ei.

Am întins mâna și am stins lumina de pe capotă în timp ce Amberul ne învălui de peste tot.

Cred că gîndurile mele la înmormîntări sînt tipice. Ca și Bloom în „*Ulysses*“*, mă gîndesc la cele mai lumești lucruri despre cei decedați și la evenimentele curente. În restul timpului, mintea mea rătăcește.

Pe plaja largă a țărmului de la poalele sudice ale Kolvirului se află o capelă mică închinată Unicornului, una dintre multele plasate pe întinsul țărmului, în locurile unde a fost zărit. Aceasta părea cea mai potrivită pentru înmormîntarea lui Caine, deoarece — exact ca Gérard — își exprimase cîndva dorința de a fi lăsat pentru odihna veșnică într-una dintre peșterile mării la poalele muntelui, cu fața spre apele pe care navigase atît de mult, atît de des. O asemenea capelă fusese pregătită pentru el și, după serviciul religios, urma să aibă loc o procesiune pentru a-l înhuma acolo. Era o dimineată cu vînt puternic, cețoasă, răcorită de briza mării, cu doar cîteva nave la vedere, deplasîndu-se spre sau dinspre portul situat la peste o jumătate de leghe spre vest.

Din punct de vedere tehnic, presupun că ar fi trebuit să officieze Random, întrucît titlul de rege îl făcea automat și mare preot dar, în afară de a citi pasajele de început și de sfîrșit din „Moartea Prinților“ din „Cartea Unicornului“, îi trecu lui Gérard sarcina să interpreteze în locul lui, întrucît Caine se înțelese cu Gérard mai bine decît oricare altul din familie. Așa că glasul tunător al lui Gérard umplu micuța clădire din

* Celebru roman al lui James Joyce (n. trad.).

piatră, citind lungi fragmente despre mare și nestatornicie. Se spunea că însuși Dworkin elaborase „Cartea” în zilele lui bune și că pasaje lungi veniseră direct de la Unicorn.

Nu știu. N-am fost acolo. Se mai spunea că sîntem descendenți din Dworkin și Unicorn, ceea ce provoca unele imagini mentale neobișnuite.* Originile oricărui lucru tind să se topească în mituri, totuși. Cine știe? Nu eram pe-acolo atunci.

„... Și toate se vor întoarce în mare”, rostea Gérard. Am privit în jur. Pe lângă familie, mai erau prezenți poate patruzeci sau cincizeci de oameni, majoritatea nobili din oraș, cîțiva negustori cu care Caine fusese în relații de prietenie, reprezentați ai tărîmurilor din mai multe umbre adiacente, în care Caine își petrecuse timpul atît în afaceri oficiale, cît și personale și, firește, Vinta Bayle. Bill își exprimase dorința de a fi prezent și stătea în stînga mea. Merlin, în dreapta. Nici Fiona și nici Bleys nu erau prezenți. Bleys invocase rana sa și se scuzase. Fiona pur și simplu se evaporase. Random nu reușise s-o localizeze dimineța. Julian plecase la jumătatea slujbei, să verifice garda pe care o postase de-a lungul țărmului, cineva atrăgînd atenția că un eventual asasin ar fi putut obține un punctaj maxim cu atît de mulți dintre noi adunați la un loc într-un spațiu mic. În consecință, pădurarii lui Julian, cu spade scurte, stilete și arcuri lungi mari sau lănci, erau plasați strategic pretutindeni — și din cînd în cînd auzeam hămăitul vreunuia dintre diavolii săi, căruia i se răspundea pe loc prin altele, ceva jalnic, descurajant, în contrapunct cu valurile, vîntul și reflecțiile despre moarte. Unde dispăruse? m-am întrebat. Fiona? Să se fi temut de o capcană? Sau e ceva legat de noaptea trecută? Și Benedict... trimisese condoleanțe și regrete, amintind de o afacere bruscă, ce o împiedica să ajungă înapoi la timp. Llewella pur și simplu nu se arătase și nu putea fi contactată prin Atu. Flora se afla în fața mea și în stînga, știind că-i stă

* în limba engleză, Unicornul este considerat de gen feminin. De aici, jocul de cuvinte al autorului (n. trad.)

bine în culori închise. Poate că îi fac o nedreptate. Nu știu. Dar părea mai mult nervoasă decît contemplativă.

La încheierea slujbei am plecat unul cîte unul, patru marinari purtînd coșciugul lui Caine și ne-am grupat într-o procesiune care urma să se îndrepte spre grotă și spre sarcofagul lui. Cîțiva dintre ostașii lui Julian ni se alăturară ca o escortă înarmată.

În timp ce înaintam, Bill mă înghionti și făcu un gest cu capul în sus, către Kolvir. Am privit într-acolo și am zărit o siluetă înveșmîntată într-o mantie neagră și purtînd glugă, stînd pe o ieșitură în umbra unei proeminente stînci. Bill se înclină spre mine astfel încît să-l aud peste sunetul cimpoiilor și viorilor care răsunau acum.

— E cineva care face parte din ceremonie? întrebă.

— Din cîte știu, nu, am răspuns.

Am ieșit din rînd și am înaintat. Într-un minut urma să trecem direct prin dreptul siluetei.

L-am ajuns din urmă pe Random și i-am pus mîna pe umăr. Cînd se întoarse, am arătat în sus. Se opri și privi cu coada ochiului.

Ridică mîna dreaptă la piept, acolo unde purta Giuvaierul Judecății, ca în multe alte ocazii. Brusc, vîntul se înteți.

— Stați! strigă Random. Oprîți procesiunea! Toată lumea să rămînă pe loc!

Atunci silueta se mișcă lent, întorcînd capul ca și cum ar fi vrut să-l privească pe Random. Pe cer, ca într-o fotografie trucată, un nor crescuse deasupra Kolvirului. Din mîna lui Random țîșni o pulsație roșie, strălucitoare.

Deodată, silueta privi în sus și mîna îi țîșni sub mantie, ieșind cîteva clipe mai tîrziu pentru a face o mișcare iute. Un mic obiect negru pluti în aer, apoi începu să coboare.

— Toată lumea la pămînt! strigă Gérard.

Random nu se mișcă în timp ce noi toți ceilalți ne făcurăm una cu pămîntul. Rămase în picioare, privind, în timp ce un fulger țîșni din nor și se desfășură de-a lungul stîncii.

Tunetul care urmă aproape că a coincis cu explozia care avu loc sus, deasupra capetelor noastre. Distanța fusese prea mare. Bomba explodase înainte de a ajunge la noi — deși probabil și-ar fi atins ținta dacă am fi continuat să înaintăm, trecînd pe lângă ieșitură și ar fi aruncat-o direct asupra noastră. Cînd stelele se opriră din dansul lor înaintea ochilor mei, am privit din nou stîncă. Silueta întunecată dispăruse.

— L-ai nimerit? l-am întrebat pe Random.

Ridică din umeri în timp ce coborî mîna. Giuvaierul își încetase pulsația.

— Toată lumea în picioare! strigă. Să continuăm procesiunea!

Ceea ce am și făcut. N-au mai fost incidente și totul s-a încheiat conform planului.

Gîndurile mele și probabil ale tuturor jucau deja jocuri de familie, după ce cutia fusese plasată în criptă. Oare atacatorul fusese una dintre rubedeniile absente? Și, dacă era așa, cine anume? Ce motive ar fi avut pentru a acționa așa? Unde se aflau acum? Și care erau alibiurile lor? Să fi fost vorba de o coaliție? Sau fusese cineva dinafară? Și, dacă era așa, cum obținuse accesul la rezerva locală de explozive? Sau era marfă de import? Sau vreun localnic venise cu formula potrivită? Oare unul dintre noi importase un asasin? De ce?

În timp ce treceam pe lângă criptă, m-am gîndit fugitiv la Caine, dar mai mult ca imagine a unui puzzle, mai degrabă decît individual. Nu-l cunoscusem atît de bine. Dar mulți alții îmi spusese ră mai demult că nu era cea mai comodă persoană. Era aspru și cinic și avea din fire o înclinație spre cruzime. Își făcuse destul de mulți dușmani de-a lungul anilor și părea chiar mîndru de asta. Fusese întotdeauna destul de cumsecade cu mine, numai că nu avuseseră niciodată țeluri contrare asupra vreunui lucru. Astfel că sentimentele mele față de el nu erau atît de profunde cum erau pentru majoritatea celorlalți. Julian era cam la fel, dar mai rafinat în aparență. Și nimeni nu putea fi sigur ce face dincolo de aparența aceea, la un moment dat. Caine... mi-aș fi dorit să ajung să te cunosc mai bine.

Sînt sigur că sînt mai sărac prin moartea ta într-un fel pe care nici măcar nu-l înțeleg.

Plecînd, după aceea, întorcîndu-mă la palat pentru mincare și băutură, mă întrebam, nu pentru prima dată, care era legătura dintre necazurile mele și ale tuturor celorlalți. Pentru că simțeam că există o legătură. Nu mă sinchisesc de micile coincidențe, dar n-am încredere în cele mari.

Și Meg Devlin? Oare și ea știa ceva despre treaba asta? Părea posibil. Cu soț sau fără, mi-am zis, ne vom întîlni. Curînd.

Mai tîrziu, în sufrageria imensă, printre zumzăitul conversației și zarva tacîmurilor și vaselor, mi-a apărut o vagă posibilitate și am hotărît să o urmez imediat. Cerîndu-mi scuze față de tovărășia rece dar atractivă a Vintei Bayle, cea de-a treia fiică a unui nobil neimportant și, în aparență, ultima iubită a lui Caine, mi-am croit drum spre capătul holului și spre micul grup de oameni care-l înconjurau pe Random. Stăteam acolo de mai multe minute, întrebîndu-mă cum să intervin, cînd mă observă. Ceru imediat scuze celorlalți și înaintă spre mine și mă apucă de mîneacă.

— Merlin, spuse, acum n-am timp dar tocmai voiam să-ți spun că nu consider încheiată conversația noastră. Vreau să ne întîlnim din nou mai tîrziu după-amiază sau seara — de îndată ce mă eliberez. Așa că încearcă să nu dispari pe undeva pînă nu vorbim, okay?

Am încuviințat.

— O întrebare rapidă, am spus în timp ce se răsucea spre ceilalți.

— Zi-i, rosti.

— Există vreun Amberit rezident la ora actuală pe umbra Pămînt, pe care tocmai am părăsit-o — vreun agent de orice fel?

Clătină din cap.

— Eu n-am niciunul și cred că nici alții. Am cîteva contacte acolo, în diverse locuri, dar sînt toți nativi — ca Bill.

Își îngustă ochii.

— S-a întîmplat ceva nou? întrebă.

Am încuviințat iar.

— Serios?

— Posibil.

— Mi-aș dori să am timp să te ascult dar va trebui să așteptăm pînă vom vorbi mai tîrziu.

— Înțeleg.

— O să trimit după tine, rosti și se întoarse în mijlocul tovarășilor săi.

Aceasta întrerupse unica explicație la care m-aș fi putut gândi în legătură cu Meg Devlin. De asemeni, blocă și posibilitatea de a pleca s-o vād de îndată ce-aș fi putut părăsi adunarea.

M-am consolat cu încă un platou cu mîncare. După un timp, Flora intră în încăpere, examinează toate grupurile de oameni, apoi își croi drum printre ele ca să ajungă lîngă mine pe pervazul ferestrei.

— Nu-i chip să vorbești acum cu Random fără să n-ai spectatori, rosti.

— Ai dreptate, am răspuns. Pot să-ți aduc ceva de mîncare sau de băut?

— Nu acum. Poate mă poți ajuta. Ești un vrăjitor.

Nu-mi plăcea introducerea asta, dar am întrebat:

— Care-i problema?

— Am fost în camera lui Bleys să vād dacă vrea să coboare și să ni se alăture. A dispărut.

— Ușa nu era încuiată? Mulți fac așa pe-aici.

— Ba da, dar din interior. Deci probabil că s-a teleportat. Am dat năvală vāzînd că nu răspunde, știind că deja a mai fost un atentat la viața lui.

— Și ce-ai dori de la un vrăjitor?

— Poți să dai de el?

— Atuurile nu lasă urme, am spus. Dar chiar dacă aș putea nu sînt atît de sigur că aș vrea. Știe ce face și, evident, vrea să fie lăsat în pace.

— Dar dacă e implicat? În trecut, el și Caine au fost în tabere diferite.

— Dacă e amestecat în ceva periculos pentru noi, ar trebui să fii fericită să-l vezi plecat.

— Deci nu mă poți ajuta — sau nu vrei?

Am dat din cap.

— Amîndouă, cred. Orice decizie de a-l căuta ar trebui să vină, de fapt, din partea lui Random, nu crezi?

— Poate.

— Aș sugera să taci pînă cînd vei putea vorbi cu Random. N-are nici un rost să provoci speculații inutile printre altele. Sau o să-i spun eu, dacă vrei. O să vorbesc cu el ceva mai tîrziu.

— Despre ce?

Hopa.

— Nu sînt sigur, am spus. Vrea să-mi spună sau să mă-ntrebe ceva.

Mă examinează cu atenție.

— Noi n-am avut încă mica noastră discuție, rosti mai apoi.

— Se pare că o avem acum.

— Okay. Pot să aflu care sînt problemele tale într-una din umbrele mele preferate?

— De ce nu? am spus și m-am lansat din nou într-un synopsis al întîmplărilor blestemate. Totuși, simțeam că o fac pentru ultima dată. Odată ce va afla și Flora, eram convins că se va închide circuitul.

N-avea nici o informație legată de cazul meu pe care să mi-o fi putut împărtăși. Atunci am mai pălăvrăgit o vreme — bîrfă locală — și, în sfîrșit, hotărî să-și ia ceva de mîncare. Plecă în direcția unde se afla mîncarea și nu mai reveni.

Am mai vorbit și cu alții — despre Caine, despre tatăl meu. N-am auzit nimic nou. Am fost prezentat unui număr de oameni pe care nu-i mai întîlnisem înainte. Am memorizat un amestec de nume și rubedenii, întrucît n-aveam altceva mai bun de făcut.

Cînd s-a spart tîrgul, am stat cu ochii pe Random și am făcut în așa fel încît să plec cam odată cu el.

— Mai tîrziu, rosti cînd trecu pe lîngă mine și plecă alături de doi inși cu care vorbea.

Așa că m-am întors în apartamentele mele și m-am întins pe pat. Când lucrurile se precipită, te odihnești când poți.

După un timp am adormit și am visat...

Se făcea că mă plimb prin parcul englezesc din spatele palatului. Mai era cineva cu mine dar nu știam cine e. Dar asta părea să nu conteze. Am auzit un urlet familiar. Deodată, s-au auzit zgomote și urlete amenințătoare foarte aproape. Prima oară când am privit în jur n-am văzut nimic. Dintr-o dată, brusc, erau acolo — trei creaturi imense, asemănătoare câinilor, identice cu cea pe care o măcelărisem în apartamentul Juliei. Se îndreptau spre mine, traversînd parcul. Urletul continua, dar nu provenea de la ele. Se mulțumiră să mîrîie și să lase bale în timp ce se apropiau. La fel de brusc, mi-am dat seama că era un vis și că îl visasem de mai multe ori înainte de trezire. Conștientizarea faptului că era vis, totuși, nu diminuea cu nimic senzația de amenințare în clipa când s-au năpustit asupra mea. Toate cele trei creaturi erau înconjurate de un fel de lumină — palidă, denaturată. Privind dincolo de ele, prin halourile lor, n-am văzut parcul, ci am prins scurte imagini ale unei păduri. Când s-au apropiat și au atacat a fost ca și cum ar fi întîlnit un perete de sticlă. Se prăbușiră, se ridicară și se năpustiră încă o dată asupra mea, numai spre a fi blocate din nou. Săriră și mîriiră și scînciră și încercară iar. Era ca și cum aș fi stat într-un clopot de sticlă sau într-un cerc magic, totuși. Nu puteau ajunge la mine. Apoi urletul deveni mai tare, se apropie și creaturile își abătură atenția de la mine.

— Uau! spuse Random. Ar trebui să-ți pretind o plată pentru că te-am scos dintr-un coșmar.

... Și m-am trezit și zăceam pe pat și era beznă dincolo de fereastra mea — și mi-am dat seama că Random mă chemase prin Atuul meu și-l acordase cu visul meu când am intrat în contact.

Am căscat și i-am dat răspunsul.

— *Mulțumesc.*

— Trezește-te bine și hai să vorbim, spuse.

— Da. Unde ești?

— Jos. Micul salonaș din capătul holului principal din sud. Beau o cafea. În sfârșit, sintem singuri.

— Ne vedem în cinci minute.

— S-a făcut.

Random dispăru. M-am ridicat în șezut, mi-am trecut picioarele peste marginea patului și m-am ridicat. M-am îndreptat spre fereastră și am deschis-o larg. Am inhalat aerul înviorător al nopții de toamnă. Primăvara pe umbra Pământ, toamna aici în Amber — cele două anotimpuri preferate ale mele. Ar fi trebuit să fiu mulțumit, înălțat sufletește. În loc de o noapte frumoasă, rămășița unui vis — mi s-a părut pentru o clipă că am auzit nota finală a urletului. M-am înfiorat și am închis fereastra. Visele noastre ne bîntuie prea mult.

M-am îndreptat spre încăperea indicată și m-am așezat pe una dintre sofale. Random mă lăsă să sorb jumătate din ceașcă de cafea înainte de rosti:

— Povestește-mi despre Ghostwheel.

— E un fel de... dispozitiv de supraveghere parafizică și o bibliotecă.

Random puse jos ceașca și își înclină capul într-o parte.

— Ai putea fi mai concret?

— Ei bine, munca mea legată de computere m-a făcut să presupun că principiile de bază ale procesării datelor ar putea fi folosite cu rezultate interesante într-un loc în care sistemele mecanice ale computerului n-ar putea opera, am început. Cu alte cuvinte, a trebuit să găsesc o umbră unde operațiile rămîn destul de invariabile, dar unde imaginea fizică, toate perifericele, tehnicile de programare și alimentarea cu energie sînt de natură diferită.

— Uh, Merlin, spuse Random, deja m-ai pierdut pe drum.

— Am proiectat și construit un echipament de procesare a datelor într-o umbră unde nici un computer obișnuit n-ar putea funcționa, am răspuns, pentru că am folosit materiale diferite, un proiect radical diferit, o sursă de energie diferită. De asemeni, am ales un loc unde se aplică legi fizice diferite,

astfel încît să poată opera pe căi diferite. Atunci am reușit să scriu pentru el programe care n-ar fi putut opera pe umbra Pămînt unde trăiam. Făcînd astfel, cred că am creat un artefact unic. L-am numit Ghostwheel datorită unor aspecte exterioare*.

— Și e un dispozitiv de supraveghere și o bibliotecă. Ce înseamnă asta?

— Frunzărește prin Umbră ca printre paginile unei cărți — sau printr-un pachet cu cărți de joc, am spus. Programează-l pentru orice ai vrea să verifici și el nu va slăbi din ochi nimic. Plănuiam să fie o surpriză. Ai putea, să zicem, să-l folosești ca să afli dacă vreunul dintre potențialii noștri inamici se mobilizează, sau să urmărească evoluția furtunilor din Umbră, sau...

— Stai o clipă, roști, ridicînd o mîină. Cum? Cum poate zbura prin umbre în felul ăsta? Ce-l face să funcționeze?

— Efectiv, am explicat, creează echivalentul unei multitudini de Atuuri într-o clipă, apoi...

— Stop. Precizează. Cum poți să scrii un program pentru crearea Atuurilor? Eu credeam că acestea pot fi făcute doar de o persoană inițiată fie prin Model, fie prin Logrus.

— Numai că în cazul ăsta, am spus, mașinăria însăși este din aceeași clasă cu obiectele magice, cum ar fi spada Tatei, Grayswandir. Am încorporat elemente ale Modelului însuși în proiectarea computerului.

— Și voiai să ne iei pe nepregătite cu el?

— Da, cînd va fi gata.

— Cînd va fi asta?

— Nu sînt sigur. Trebuie să adune anumite cantități de date decisive înainte ca programele lui să poată deveni complet operaționale. L-am setat să facă asta cu ceva timp în urmă și n-am avut ocazia să-l verific recent.

Random mai turnă cafea, luă o gură.

— Nu văd cum ar putea economisi atît de mult în ce privește timpul și efortul, roști un pic mai tîrziu. Să zicem că sînt curios despre ceva din Umbră. Merg și investighez sau trimit

* Ghostwheel s-ar putea traduce prin „Roata-fantomă“, computerul imaginat de Merlin avînd formă circulară. (n. trad.)

pe cineva. Acum, să zicem că, în loc de asta, vreau să folosesc obiectul ăsta ca să verific. Tot trebuie să pierd timp, ducându-mă în locul în care-l ții.

— Nu, i-am spus. Ai o telecomandă-terminal.

— Ai? Terminal?

— Corect.

Am scos Atuurile mele pentru Amber și l-am extras pe cel de dedesubt. Înfățișa o roată de argint pe un fundal întunecat. I-am dat Atuul lui Random și îl examinează.

— Cum îl folosești? întrebă.

— La fel ca pe celelalte. Vrei să-l chem la tine?

— Fă-o, spuse. Vreau să văd.

— Foarte bine, am răspuns. Numai că în timp ce l-am setat să culeagă date din umbre, totuși nu va afla prea multe care să ne fie utile în acest moment.

— Nu vreau atât să-l întreb, cât mai mult să-l văd.

Am ridicat cartea și am privit-o, văzînd prin ea cu ochii minții. După cîteva momente, se stabili contactul. L-am chemat la mine.

Urmă un mic sunet ca o trosnitură și o aromă de ionizare în aer, în timp ce o roată luminoasă de aproape doi metri patruzeci în diametru se materializă dinaintea mea.

— Micșorează dimensiunea terminalului, am ordonat.

Se strînse cam la o treime din cît era și am ordonat să se oprească în acest punct. Arăta ca o ramă palidă de tablou, cu scînteii dansînd în interior, din cînd în cînd, imaginea încăperii vîlurind constant privită prin centrul cercului.

Random începu să întindă o mînă.

— Nu, am spus. S-ar putea să te curentezi. Încă nu am toate circuitele puse la punct.

— Poate să transmită energie?

— Ei bine, ar putea. Nu cine știe ce.

— Dar dacă i-ai ordona să transmită energie...?

— Oh, sigur. Trebuie să fie în stare să transmită energie aici pentru a susține terminalul și, prin Umbră, să acționeze scanerele.

— Adică, ar putea descărca energie la capătul de aici?

— Dacă i-aş spune, ar putea elabora o încărcătură şi ar transmite-o. Da.

— Şi care ar fi limitele?

— Orice e disponibil.

— Şi ce anume e disponibil?

— Ei bine, teoretic o planetă întreagă. Dar...

— Presupunînd că îi comanzi să apară lângă cineva de aici, să concentreze o încărcătură puternică şi s-o descarce pe o altă persoană. L-ar putea electrocuta?

— Cred că da, am spus. Nu văd de ce n-ar face-o. Numai că nu asta e scopul lui...

— Merlin, surpriza ta e cu siguranţă o surpriză. Dar nu sînt sigur că-mi place.

— E ceva sigur, am explicat. Nimeni nu ştie unde e localizat. Nimeni nu ajunge acolo. Atuul ăsta pe care-l am e unic. Nimeni altcineva nu poate ajunge la el. Eram pe punctul de a face încă un Atu numai pentru tine şi apoi să-ţi arăt cum să foloseşti computerul, cînd va fi gata.

— Va trebui să mă gîndesc la asta...

— Ghost, în cele cinci mii de vâluri ale Umbrei, în acest loc— cîte furtuni-Umbră există la ora actuală?

Cuvîntul veni ca şi cum ar fi vorbit cineva în centrul cercului:

— Şaptesprezece.

— Sună exact ca...

— I-am dat vocea mea, i-am spus. Ghost, dă-ne cîteva imagini ale celei mai mari.

O imagine de stihie haotică umplu cercul.

— Tocmai m-am gîndit la altceva, spuse Random. Poate să transporte lucruri?

— Fireşte, exact ca un Atu obişnuit.

— Mărimea iniţială a acestui cerc este cea maximă?

— Nu, am putea-o face mult mai mare, dacă vrei. Sau mai mică.

— Nu vreau. Dar presupunînd că ai face-o mai mare — şi i-ai spune apoi să transmită această furtună, sau sau cît de mult poate din ea?

— Uau! Nu știu. Ar putea încerca. Ar fi probabil ca și cum ai deschide o fereastră gigantică spre ea.

— Merlin, închide-l. E periculos.

— Așa cum spuneam, în afară de mine nimeni nu știe unde e și singura altă cale de a ajunge la el este...

— Știu, știu. Spune-mi, l-ar putea accesa cineva cu Atutul potrivit, sau doar la întâmplare?

— Ei bine, da. Nu m-am ostenit cu cine știe ce coduri de siguranță, tocmai din cauza inaccesibilității lui.

— Chestia asta ar putea fi o armă cumplită, puștiule. Închide-l. Acum.

— Nu pot.

— Cum adică?

— Nu poți să-i descarci memoria sau să-i întrerupi alimentarea de la o telecomandă a terminalului. De fapt, ar trebui să ajung chiar în site ca să fac asta.

— Atunci îți sugerez să te duci. Vreau să-l oprești pînă în clipa în care vor exista mai multe sisteme de siguranță în el. Chiar și atunci — mă rog, vom vedea. N-am încredere într-o putere ca asta. Mai ales cînd n-am nici o posibilitate de apărare. Ar putea lovi aproape fără să te prevină. Ce-ai avut în minte cînd ai construit chestia asta?

— Procesarea datelor. Ascultă, noi doi sîntem singurii care...

— Întotdeauna există o posibilitate să faci unul pe deșteptul și să găsească o cale de a ajunge la el. Știu, știu — ești îndrăgostit de rezultatul muncii tale — și apreciez ce-ai vrut să faci. Dar trebuie să dispară.

— N-am făcut nimic care să te ofenseze. Era vocea mea dar venea din interiorul roții.

Random se holbă la ea, privi la mine, apoi din nou la ea.

— Uh — nu despre asta e vorba, i se adresă. Mă preocupă potențialul tău. Merlin, întrerupe terminalul!

— Întrerupe transmisia, am spus. Retrage terminalul.

Pîlpîi o clipă, apoi dispăru.

— Ai anticipat cumva comentariul ăsta din partea lui? mă întrebă Random.

— Nu. Am fost surprins.

— Încep să-mi displacă surprizele. Poate că mediul umbrei modifică, de fapt, computerul în moduri subtile. Știi dorințele mele. Lasă-l să se odihnească.

Am înclinat capul.

— Dorința dumneavoastră e îndeplinită, domnule.

— Întrerupe-l. Nu face pe martirul. Fă-o.

— Eu cred totuși că e doar o chestiune de instalare a unor sisteme de siguranță. N-are rost să distrug întregul proiect.

— Dacă lucrurile ar fi mai liniștite, spuse, poate că m-aș înțelege cu aparatul. Numai că apar prea multe probleme acum, cu lunetiști și lansatori de bombe și cu toate chestiile pe care mi le-ai povestit. N-am nevoie de o grijă în plus.

M-am ridicat.

— Okay. Mulțumesc pentru cafea, am spus. O să te anunț când e gata.

Încuviință.

— Noapte bună, Merlin.

— Noapte bună.

În timp ce ieșeam prin arcada mare din hol l-am văzut pe Julian, într-un halat verde, vorbind cu doi dintre oamenii lui. Pe podea, între ei, zăcea un imens animal mort. M-am oprit și am privit. Era unul dintre câinii ăia blestemați pe care îi visasem, ca acela din locuința Juliei.

M-am apropiat.

— Salut, Julian. Ce-i asta? am întrebat, arătând spre creatură.

Clătină din cap.

— Habar n-am. Dar diavolii tocmai au omorât trei din ei în Arden. I-am teleportat pe băieții ăștia cu una din carcase, ca să-i arăt lui Random. Nu știi unde e, nu-i așa?

Am arătat cu degetul mare peste umăr.

— În salonaș.

Porni în direcția aceea. M-am apropiat și am împins animalul cu piciorul. Ar fi trebuit să mă întorc la Random și să-i spun că mai văzusem așa ceva?

La naiba, mi-am zis. Nu vedeam cum informația i-ar putea fi de vreun folos vital.

M-am întors în apartamentele mele, m-am spălat și mi-am schimbat hainele. Apoi m-am oprit la bucătărie și mi-am umplut rucsacul cu mâncare. Nu simțeam nevoia să-mi iau rămas bun de la nimeni, așa că m-am dus în spate și am coborât pe scara cea mare din dos în grădini.

Întuneric. Înstelat. Răcoare. Mergînd, am simțit un fior brusc în timp ce mă apropiam de locul unde, în visul meu, apăruseră cîinii.

Nici un mîrîit, nici un urlet. Nimic. Am depășit zona și mi-am continuat drumul către acel loc bine-întreținut, spre locul unde cîteva poteci duceau către un peisaj mai sălbatic. Am urmat-o pe cea de-a doua din stînga. Era un drum puțin mai lung decît celălalt pe care ar fi trebuit să-l aleg — cu care s-ar fi intersectat mai tîrziu, oricum — dar era mai ușor de parcurs, lucru de care aveam mare nevoie noaptea. Încă nu eram atît de familiarizat cu neregularitățile celui alt drum.

Am urcat creasta Kolvirului aproape o oră înainte de a găsi traseul pe care îl căutam. Atunci m-am oprit, am băut o gură de apă și m-am odihnit cîteva minute înainte de a începe coborîrea.

E foarte dificil să mergi în Umbră prin Kolvir. Pentru a reuși, trebuie să te îndepărtezi suficient de mult de Amber. Astfel că tot ce puteam face în acest punct era să urc, ceea ce îmi convenea, pentru că era o noapte potrivită pentru plimbare.

Mă afluam deja pe drumul de coborîre cînd ceva străluci deasupra și luna scoase în evidență o culme a Kolvirului și își răspîndi lumina asupra traseului meu sinuos. Am grăbit ritmul. Voiam să ajung la poalele muntelui în cursul dimineții.

Eram furios pe Random pentru că nu-mi dăduse șansa de a-mi motiva munca. Chiar nu fusesem pregătit să-i povestesc despre asta. Dacă n-ar fi fost înmormîntarea lui Caine, nu m-aș fi întors în Amber pînă cînd n-aș fi perfecționat dispozitivul. Și nici măcar n-aș fi adus vorba despre Ghostwheel acum, dacă n-ar fi apărut în mică măsură în misterul care mă cuprinsese și dacă Random n-ar fi vrut să afle de el, pentru a avea un tablou complet al întregii povești. Okay. Nu i-a plăcut ce-a văzut, dar avanpremiera fusese prematură. Acum, dacă l-aș

fi închis așa cum mi se ceruse, așa fi distrus o mare cantitate de muncă desfășurată de ceva vreme. Ghostwheel se afla încă într-o fază de scanare-a-Umbrei, de auto-educație. Oricum, l-aș fi verificat pînă acum, să văd cum se comportă și să corectez orice punct slab care s-ar fi strecurat în sistem.

M-am gîndit la el în vreme ce traseul devenea mai abrupt și se curba pe versantul vestic al Kolvirului. Random nu-mi ceruse chiar să elimin tot ce acumulase dispozitivul pînă acum. Pur și simplu îmi ceruse să-l închid. Din punctul meu de vedere însemna că pot să decid singur asupra mijloacelor. Mi-am zis că asta îmi dădea posibilitatea de a alege să verific mai întîi totul, să revizuiesc funcțiile sistemului și să revăd programele pînă cînd voi fi mulțumit că totul e în ordine. Apoi puteam să transfer totul într-o stare mai stabilă înainte de a-l închide. Atunci nimic nu se va pierde; memoria lui va fi intactă pînă cînd va veni vremea să-i restabilesc iar funcțiile.

Poate...

Și dacă așa fi făcut astfel încît să fie în perfectă stare, inclusiv cîteva, puține — din punctul meu de vedere — inutile sisteme de siguranță ca să-l fac fericit pe Random? Apoi, am meditat, presupunînd că intram în contact cu Random, i-aș fi arătat ce-am făcut și l-aș fi întrebat dacă e mulțumit astfel? Dacă nu, l-aș fi putut opri oricum. Dar poate că ar fi reexaminat situația. Merită să mă gîndesc la asta...

M-am jucat în conversații imaginare cu Random, pînă cînd luna a ajuns undeva în stînga mea. Atunci mă aflam dincolo de jumătatea drumului descendent pe Kolvir și acesta devenea din ce în ce mai ușor. Deja puteam simți forța Modelului cumva diminuată.

M-am mai oprit de două ori la coborîre pentru a bea apă și o dată pentru un sandviș. Cu cît mă reflectam mai mult, cu atît simțeam că Random va fi furios dacă așa fi procedat așa cum gîndisem înainte și probabil că nici nu m-ar fi ascultat pînă la capăt. Pe de altă parte, eram și eu furios.

Dar era o călătorie lungă cu puține scurtături. Voi avea o mulțime de timp să rumeg totul.

Cerul deveni mai luminos cînd am traversat ultima pantă stîncoasă, pentru a ajunge la traseul larg de la poalele Kolvirului, înspre nord-vest. Am privit un pîlc de copaci peste drum, o piatră de hotar familiară...

Cu un flash orbitor care parcă sfîrîi și un tunet ca explozia unei bombe, copacul fu despicat, la nici o sută de metri depărtare. Mi-aș fi zvîrlit ambele mîini în sus la izbitura fulgerului, dar încă auzeam troznetul lemnului și ecoul exploziei multe secunde după aceea.

Apoi o voce urlă:

— Du-te înapoi!

Am presupus că eu eram subiectul acestei inițiative de conversație.

— N-am putea să mai discutăm? am răspuns.

Nici un răspuns.

M-am adăpostit într-o pantă largă lîngă drum, apoi m-am tîrît de-a lungul ei pe mai multe lungimi de trup, pînă într-un loc unde ascunzișul era mai bun. Ascultam și supravegheam între timp, sperînd că cel care declanșase trucul ăsta își va trăda cumva poziția.

Nu se întîmplă nimic dar o jumătate de minut am supravegheat păduricea și o porțiune a pantei în josul căreia venisem. Din unghiul ăsta, apropierea lor mi-a dat o mică inspirație.

Am chemat imaginea Logrusului și două dintre liniile lui deveniră brațele mele. Apoi le-am întins, dar nu prin Umbrăci în susul povîrnișului unde o stîncă destul de mare se afla deasupra unei mase stîncoase.

Apucînd-o, am tras de ea. Era prea grea ca s-o rostogolesc cu ușurință, așa că am început s-o clatin. Lent, la început. În cele din urmă, am adus-o în punctul de basculare și se prăbuși. Căzu printre celelalte și se declanșă o mică avalanșă. M-am retras mai încolo în timp ce se izbeau și trimiteau altele noi să topăie. Cîteva mai mari începură să se rostogolească. O fisură apăru cînd acestea căzură pe marginea unui loc mai abrupt. Un întreg strat de piatră pîrîi și se crăpă, începu să alunece.

Puteam simți vibrația în timp ce îmi continuam retragerea. Nu anticipasem că voi declanșa ceva atît de spectaculos. Stîncile săreau, alunecau și zburau în pădurice. Am văzut copacii balansîndu-se, unii dintre ei căzînd la pămînt. Auzeam scîrîitul, şuieratul, prăbușirea.

Am mai așteptat încă o jumătate de minut după ce totul părea a se fi sfîrșit. În atmosferă plutea un imens nor de praf și jumătate de pădurice era la pămînt. Apoi m-am ridicat, cu Frakir atîrnînd la mîna stîngă și am înaintat spre pădurice.

Am cercetat cu atenție, dar acolo nu era nimeni. M-am cățărat pe trunchiul unui copac doborît.

— Repet, vrei să vorbim? am strigat.

Nici un răspuns.

— Okay, așa să fie, am spus și m-am îndreptat spre nord, în Arden.

Din cînd în cînd auzeam copitele cailor în timp ce străbăteam pădurea străveche. Dacă eram urmărit, totuși, călăreții nu manifestau nici un interes să se apropie. Mai mult ca sigur, treceam prin apropierea uneia dintre patrurile lui Julian.

Nu că ar fi contat. Curînd am identificat un traseu și am început micile modificări care mă purtau din ce în ce mai departe de ei.

O tentă mai luminoasă, de la cafeniu spre galben și copaci un pic mai scunzi... Mai puține spărturi în bolta înfrunzită... Sunetul ciudat al unei păsări, o ciupercă stranie...

Încet-încet, înfățișarea pădurii se modifică. Și schimbarea deveni din ce în ce mai ușoară pe măsură ce mă îndepărtam de Amber.

Am început să străbat poienite însorite. Cerul deveni de un albastru mai palid... Copacii erau acum în întregime verzi, dar majoritatea puieți...

M-am trezit mergînd agale.

Apărură aglomerări de nori, solul spongios deveni mai ferm, mai uscat...

Am grăbit pasul, îndreptîndu-mă în josul dealului. Ierburile erau mai abundente. Acum copacii erau divizați în pîlcuri, insule în marea unduitoare a ierburilor decolorate. Privirea mea străbătea o distanță mai mare. O perdea filfiitoare, alcătuită parcă din perle, undeva în dreapta: ploaia.

Am auzit bubuitul tunetului, deși razele soarelui continuau să-mi lumineze calea. Am inspirat adînc aerul curat și jilav și am mers mai departe.

Ierburile se micșorară, solul se fisură, cerul se întunecă... Apele se năpustiră prin canioane și cîmpuri pretutindeni în jur... Torente se scurseră de deasupra pe terenul stîncos...

Am început să alunec. Am blestemat de fiecare dată cînd mă ridicam, pentru rîvna exagerată cu care făceam schimbările.

Norii se separară ca o cortină de teatru, dînd la iveală un soare ca lămîia, care răspîndea căldură și lumină dintr-un cer roz-portocaliu. Tunetul se opri la jumătatea bubuitului și se iscă vîntul...

Mi-am croit drum în susul dealului, privind în jos spre un sat în ruine. Demult-abandonate, în parte năpădite de ierburi, dîmburi ciudate mărgineau strada principală în paragină.

Am trecut de ea, sub un cer ca ardezia, croindu-mi drum peste un heleșteu înghețat, cu chipurile celor înghețați lîngă mine privind în toate direcțiile, fără să vadă...

Cerul era brăzdat de funingine, zăpada bătătorită, respirația greoaie cînd am pătruns în pădurea scheletică în care păsări înghețate erau cocotate pe crengi: o gravură.

Alunecînd în josul dealului, rostogolindu-mă, trecînd ușor spre topire și primăvară... Din nou mișcare în jurul meu... Sol murdar și petice verzi... Mașini ciudate pe o autostradă îndepărtată...

Un loc plin de vechituri, duhnind, nămolind, ruginind, mocnind... Croindu-mi drum cu dificultate printre acri întregi plini de grămezi... Șobolani fugind...

Mai departe... Modificări mai rapide, respirație mai greoaie... Linia orizontului sub o cupolă de smog... Capătul deltei... Țăr-mul mării... Stîlpi aurii de-a lungul drumului... Zonă rurală cu lacuri... Ierburi cafenii sub un cer verde...

Încetinind... Pajiște, rîu și lac în mișcare... Încetinind... Briză și iarbă, parcă de ocean... Ștergîndu-mi sprîncenele pe mîneacă... Aspirînd aer... Acum mergînd...

Am traversat cîmpia într-un ritm normal, preferînd să mă odihnesc într-un loc atrăgător ca acesta, unde puteam să văd la mare distanță. Vîntul scotea zgomote ușoare cînd trecea printre ierburi. Cel mai apropiat lac era de culoarea unei lămîi verzi. Ceva în atmosferă mirosea dulce.

Mi s-a părut că văd un scurt flash de lumină undeva în dreapta dar cînd m-am uitat în direcția aceea n-am văzut nimic neobișnuit. Puțin mai tîrziu, am fost convins că am auzit un zgomot îndepărtat de copite. Dar, din nou, n-am văzut nimic. Asta-i necazul cu umbrele — nu știi întotdeauna ce e normal acolo; niciodată nu ești sigur ce să cauți.

Trecură cîteva minute, după care am simțit un miros înainte de a vedea ceva.

Fum.

În clipa următoare o limbă de foc. O flacără lungă îmi tăie calea.

Și din nou vocea:

— Ți-am spus să te întorci!

Vîntul sufla din spatele focului, îndreptîndu-l spre mine. M-am răsucit să fug și am văzut că deja mă flanca. E nevoie de ceva timp ca să elaborezi modelul mental potrivit pentru modificarea umbrei, iar eu am renunțat. Mă îndoiam că pot să-l elaborez la timp.

Am luat-o la fugă.

Conturul flăcării se curba în jurul meu, ca și cum ar fi descris un cerc gigantic. Nu m-am oprit să admir precizia lui, totuși, deoarece simțeam deja căldura și fumul se îngroșa.

Peste troznetul focului mi se părea că aud încă tropotul copitelor. Ochii începură să-mi lăcrimeze, totuși, și vâlătucii de fum îmi împiedicau vederea. Și, din nou, n-am detectat nici o urmă a persoanei care-mi întinsese capcana.

Totuși — categoric — pămîntul tremura odată cu înaintarea unei creaturi în direcția mea. Flăcările se înălțară și mai mult, se apropiară în timp ce urma să se închidă cercul.

Mă întrebam ce nouă amenințare se apropie, când un cal și un călăreț năvăliră prin deschizătură în zidul incandescent. Călărețul trase de frâu dar calul — un roib — nu era prea fericit de apropierea flăcărilor, își dezveli dinții, mușcând zăbala și încercă de mai multe ori să se retragă.

— Grăbește-te! În spatele meu! strigă călărețul și eu m-am grăbit să încălesc.

Călărețul era o femeie cu părul-negru. I-am văzut fugitiv trăsăturile. Reuși să întoarcă roibul în direcția din care venise și scutură hăturile. Roibul țîșni înainte și brusc se dădu înapoi. Am reușit să mă țin în șa.

Cînd copitele din față izbiră pămîntul, fiara se roti și se smulse către lumină. Era aproape în interiorul flăcărilor cînd se roti iar.

— La naiba! I-am auzit pe călăreț rostind, în timp ce trăgea frenetic de hături.

Calul se răsuci iar, nechezînd puternic. Salivă plină de sînge îi atîrna din bot. Și, deja, cercul era închis, fumul greu și flăcările foarte aproape. Nu mă aflam în postura de a da o mîna de ajutor, în afară de cîteva lovituri puternice pe laterale, cînd începu iar să se deplaseze în linie dreaptă.

Se azvîrli în flăcări spre stînga noastră, aproape urlînd cînd o făcu. Habar n-aveam cît de lată era limba de foc în locul acela. Totuși, simțeam ceva dogoritor de-a lungul picioarelor și am simțit miros de păr ars.

Apoi, fiara urlă iar, călărețul țipă și el și m-am trezit că nu mai puteam să-mi țin echilibrul. M-am lăsat să alunec în spate chiar cînd trecurăm prin inelul de foc într-o zonă carbonizată, arzînd mocnit, unde flăcările deja se stinseseră. Am căzut în mijlocul unor cioturi negre, fierbinți; în jurul meu plutea cenușă. M-am rostogolit brusc spre stînga și am tușit și am strîns ochii în fața norului de cenușă care îmi sufla în față.

Am auzit femeia țipînd și am țîșnit în picioare, frecîndu-mi ochii. Priveliștea deveni limpede la timp ca să văd roibul ridicîndu-se din locul în care, aparent, se prăbușise peste călăreț.

Calul se răsuci imediat, ca mai apoi să se piardă printre norii de fum. Femeia zăcea întinsă și m-am repezit spre ea. Îngenunchind, i-am gonit scînteile de pe haine și i-am verificat respirația și pulsul. Între timp, deschise ochii.

— Cred — că am — coloana ruptă, spuse, tușind. Nu simt — mare lucru... Pleacă — dacă poți... Lasă-mă aici. Voi muri — oricum.

— Nici vorbă, am spus. Dar trebuie să te iau de aici. E un lac în apropiere, dacă-mi amintesc bine.

Mi-am scos mantia, desprinzînd-o unde era prinsă în talie și am întins-o lîngă ea. Am mutat-o centimetru cu centimetru cît de grijuliu am putut, am acoperit-o ca s-o protejez de flăcări și am început s-o tîrăsc în ceea ce speram să fie direcția potrivită.

Ne-am croit drum printr-o perdea de foc și fum în mișcare. Gîtul meu era o rană, ochii îmi lăcrimau încontinuu și pantalonii mi-au luat foc cînd am făcut un pas mare înapoi și am simțit cum călcîiul mi se afundă în noroi. Am continuat să înaintez.

În cele din urmă, mă aflu în apă pînă la mijloc și o țineam acolo la suprafață. M-am înclinat în față, am ridicat un fald al mantiei de pe chipul ei. Avea ochii încă deschiși, numai că priveau spre nicăieri și nu simțeam nici o mișcare. Înainte de a-i simți pulsul în carotidă, totuși, scoase un șuierat printre dinți, apoi îmi rosti numele.

— Merlin, rosti răgușită, iartă-mă.

— Tu m-ai ajutat, eu nu am putut să te ajut, am spus. Iartă-mă.

— Îmi pare rău că n-am rezistat — mai mult, continuă. Nu mă pricep — la cai. Ei — sînt pe urmele tale.

— Cine? am întrebat.

— Chemat înapoi — cîinii, totuși. Dar — focul — e al altcuiva. Nu știu — al cui.

— Nu știu despre ce vorbești.

Am stropit-o cu puțină apă pe obraji ca să-i răcoresc. Între funingine și părul ei ars, încâlcit, era greu să-ți dai seama de înfățișarea ei.

— Cineva — în urma — ta, spuse, vocea slăbindu-i din ce în ce mai mult. Cineva — în față. Despre acesta — nu știam. Îmi pare rău.

— Cine? am întrebat iar. Și cine ești tu? Cum de mă cunoști? De ce...

Zîmbi slab.

— ...mă culc cu tine. Acum nu pot. Mă duc...

Ochii i se închiseră.

— Nu! am urlat.

Chipul i se schimonosi și mai aspiră o ultimă gură de aer. După care expiră, folosind aerul pentru a alcătui cuvintele șoptite.

— Te rog — lasă-mă să mă scufund aici. Adio!...

Un nor de fum îi trecu peste chip. Mi-am ținut respirația și am închis ochii în timp ce acesta fu urmat de un nor și mai dens, care ne cuprinse total, înghițindu-ne.

Cînd aerul deveni iar limpede, am privit-o. Respirația încetase și nu mai avea puls, nu-i mai bătea inima. În jur nu mai exista măcar o zonă cît de mică, care să nu ardă, care să nu fie mlăștinoasă, disponibilă măcar pentru o încercare de resuscitare cardio-pulmonară. Murise. Știa că va muri.

Am învelit-o cu grijă în mantia mea, transformînd-o într-un giulgiu. La sfîrșit, i-am înfășurat un fald mare peste față. Am prins totul cu agrafa pe care o foloseam să-mi închid mantia la gît. Apoi am înaintat spre apa mai adîncă. „Lasă-mă să mă scufund aici,.. Cîteodată morții se scufundă rapid, cîteodată plutesc...

— Adio, doamnă, am rostit. Aș fi vrut să-ți știu numele. Mulțumesc încă o dată.

I-am dat drumul. Apele formară un vârtej. Dispăru. După un timp, mi-am ridicat privirea apoi am luat-o din loc. Prea multe întrebări și nici un răspuns.

Undeva, un cal scos din minți urla...

Cîteva ore și multe umbre mai târziu, m-am odihnit iar într-un loc cu un cer limpede și nu cu atîta iască în jur. M-am îmbăiat într-un rîuleț nu foarte adînc și după aceea mi-am adus haine noi din Umbră. Curat și uscat, m-am așezat pe mal și mi-am pregătit ceva de mîncare.

Parcă fiecare zi ar fi fost 30 aprilie. Parcă toți cei pe care-i întîlneam mă cunoșteau, ca și cum fiecare juca un joc-dublu minuțios elaborat. Pretutindeni în jurul meu mureau oameni și dezastrele deveniseră un lucru obișnuit. Începeam să mă simt ca un personaj dintr-un joc video. Ce mai urmează? m-am întrebat. O ploaie de meteoriți?

Trebuie să existe o explicație. Doamna fără nume care se sacrificase ca să mă scoată din flăcări spusese că cineva mă urmărea și că, de asemeni, și în fața mea se afla cineva. Ce însemna asta? Oare, pur și simplu, să-mi aștept următorul și să-l întreb sau s-o întreb ce naiba se petrece? Sau să mă avînt înaintea sperînd să pun mîna pe celălalt și să fac cercetări acolo? Oare amîndoi îmi vor da același răspuns? Sau erau două răspunsuri diferite? Oare un duel ar fi satisfăcut onoarea cuiva? Atunci, aș fi luptat. Sau aș fi dat mită. Aș fi plătit. Nu doream altceva decît un răspuns urmat de un pic de pace și liniște. Am chicotit. Asta suna ca o descriere a morții — deși nu eram atît de sigur de răspuns.

— La naiba! am comentat, nu către cineva anume și am aruncat o piatră în rîu.

M-am ridicat în picioare și am traversat râul. Pe țărmul opus erau scrise pe nisip cuvintele: ÎNTOARCE-TE. Le-am șters cu piciorul și am luat-o la fugă.

Universul se roți în jurul meu în clipa în care am atins umbrele. Vegetația se ofili. Stîncile se transformară în bolovani, scăpărînd, căpătînd strălucire...

Am trecut printr-o vale cu prisme, sub un superb cer violet... Vînt printre pietrele ca un curcubeu, cîntînd muzică eoliană...

Haine biciuite de vijelii... Deasupra, violet spre levănțică... Țipete ascuțite printre tonalitățile sunetului... Pămînt crăpîndu-se...

Mai iute.

Sînt uriaș. Același peisaj; acum infinitezimal... Ciclopice, mărunțesc pietrele strălucitoare de sub tălpile mele... Praf de curcubeie sub cizmele mele, trîmbe de nori în jurul umerilor...

Aerul se îngroașă, se îngroașă, aproape de stare lichidă, și e verde... Vîrtejuri... Mișcare în ralenti, mari eforturi...

Înnotînd în el... Castele de dimensiuni potrivite pentru un acvariu defilează... Rachete luminoase ca niște licurici mă asaltează... Nu simt nimic...

Verde spre albastru... Subțire, subțire... Fum albastru și aer ca tămîia... Ecoul unui milion de gonguri invizibile, neîncetat... Strîng din dinți...

Mai iute.

Albastru spre roz, scînteieri... O limbă de foc... O alta... Flăcări reci dansează ca plantele de apă... Mai sus, ridicîndu-se mai sus... Pereți de foc se curbează și trosnesc...

Zgomot de pași înapoia mea...

Nu te uita. Schimbare.

Cer despicat în mijloc de un soare ca o cometă trecătoare... Vine și pleacă... Din nou. Din nou. Trei zile în tot atîtea bătăi de inimă... Inspir aerul plin de mirodenii... Focurile se învîrtejesc, coboară pe solul violet... Prismă pe cer... Parcurg cursul unui râu strălucitor, traversînd o cîmpie cu ciuperci spongioase,

sîngerii... Spori care se transformă în giuvaieruri, cad ca gloanțele...

Noapte pe un cîmp de alamă, pași răsunînd spre eternitate... Plante noduroase, ca o mașinărie, zăngănind, flori metalice retrăgîndu-se în tulpini metalice, tulpinile în console... Zăngănit, zăngănit, oftat... În spatele meu, numai ecouri?

Mă răsucesc o dată.

Oare era o siluetă întunecată ghemuită în dosul unui copac ca o moară de vînt? Sau doar dansul umbrelor în ochii mei plini de umbre-schimbătoare?

Înainte. Prin sticlă și șmirghel, gheață portocalie, peisaj de carne palidă...

Nu mai există soare, doar o lumină palidă... Nu mai există pămînt... Doar poduri subțiri și insule în aer... Lumea e o matrice de cristal...

Sus, jos, jur-împrejur... Printr-o gaură în aer și în josul unui abis...

Alunecînd... Spre o plajă de cobalt lîngă o mare din cupru, liniștită... Crepuscul fără stele... Pretutindenii, strălucire slabă... Mort, mort acest loc... Stînci albastre... Statui dărîmate ale unor creaturi neomenești... Nimic nu se agită...

Stop.

Am trasat un cerc magic în jurul meu pe nisip și l-am investit cu forțele Haosului. Apoi mi-am întins mantia cea nouă în centru, m-am întins și m-am culcat. Am visat că apele s-au ridicat să spele o porțiune a cercului și că o creatură verde, solzoasă, cu păr violet și dinți ascuțiți iese din mare și vine să-mi bea sîngele.

Cînd m-am trezit, am văzut că cercul era rupt și o creatură verde, solzoasă, cu părul violet și dinți ascuțiți zăcea moartă pe plajă la vreo șase iarzi de mine, cu Frakir înnodat strîns în jurul gîtului și cu nisipul răvășit în jur. Probabil că dormisem foarte adînc.

Mi-am recuperat coarda de strangulat și am mai traversat încă un pod peste infinit.

La următoarea rundă a călătoriei mele, am fost aproape luat pe sus de o viitură bruscă, chiar la prima oprire pentru odihnă. Totuși, nu mai eram imprudent și m-am ținut suficient de departe pentru o nouă schimbare. Am mai primit și un alt avertisment — cu litere de foc pe versantul unui munte de obsidian — sugerîndu-mi-se să mă retrag, să plec, să mă duc acasă. Invitația mea strigată pentru o convorbire a fost ignorată.

Am mers pînă cînd a sosit clipa să dorm iar și mi-am instalat tabăra în Teritoriile Întunecate — liniștite, cenușii, mucegăite și cețoase. Mi-am găsit un adăpost ușor de apărut, l-am asigurat împotriva magiei și am adormit.

Mai tîrziu — cît de tîrziu, nu sînt sigur — am fost trezit dintr-un somn fără vise de pulsația lui Frakir la încheietura mîinii.

M-am trezit brusc și pe urmă m-am întrebat de ce. N-am auzit și n-am văzut nimic în raza mea vizuală limitată. Dar Frakir — care nu e sută la sută perfect — are întotdeauna un motiv atunci cînd dă alarma. Am așteptat și, în acest timp, mi-am reamintit imaginea despre Logrus. Cînd acesta s-a aflat complet în fața mea, mi-am potrivit mîna în el ca într-o mînușă și am întins-o...

Rareori port o spadă cam de lungimea unui stilet de dimensiune medie. E al naibii de împovărător să-mi atîrne la șold aproape un metru de oțel, lovindu-mă la fiecare pas, agățîndu-se de tufișuri și, din cînd în cînd, împiedicîndu-mă la mers. Tatăl meu și majoritatea celorlalți din Amber și Curți, au mare încredere în lucrurile grele, incomode dar probabil că ei sînt făcuți dintr-un aluat mai dur decît mine. În principiu, n-am nimic împotriva lor. Îmi place să duelez, și am o experiență vastă în domeniu. Numai că mi se pare o pacoste să cari tot timpul după tine așa ceva. Pînă și centura, după un timp, îmi lasă o urmă pe șold. În mod firesc, îl prefer pe Frakir și prefer improvizația. Totuși...

De data asta, trebuie să recunosc, n-ar fi fost rău să am o spadă la mine. Pentru că acum auzeam sunete, răgete, sîșiituri și zgomote de luptă, undeva afară și spre stînga.

Am întins mîna prin Umbră, căutînd o spadă. Am întins-o, am întins-o...

La naiba. Eram departe de orice cultură de prelucrare a metalelor potrivită momentului și în etapa potrivită a dezvoltării istorice.

Am continuat să caut, cu broboane bruște de transpirație pe sprîncene. Departe, foarte departe. Și zgomotele se apropiu, mai tari, mai rapid.

Apoi se auziră sunete ca un zăngănit, bătăi din picioare și scuipat. Un urlet.

Contact!

Am simțit mînerul spadei în mînă. Înșfacă și ia-o! Am chemat-o la mine și am fost izbit de zid de forța cu care a venit. Am rămas o clipă acolo, înainte de a o scoate din teaca în care încă era încastrată. În clipa aceea, afară se lăsă tăcerea.

Am așteptat zece secunde. Cincisprezece. Jumătate de minut...

Nimic.

Mi-am șters palmele de pantaloni. Am continuat să ascult. Într-un tîrziu, am înaintat.

Nu se afla nimic imediat în apropierea deschizăturii, în afară de o ceață ușoară și, cînd cîmpul vizual mi s-a lărgit, nu se afla nimic la vedere.

Încă un pas...

Nimic.

Încă unul.

Acum mă aflam chiar în prag. M-am aplecat în față și am aruncat o privire rapidă în toate direcțiile.

Da. Era ceva undeva în stînga — întunecat, jos, nemișcat, pe jumătate mascat de ceață. Ghemuit? Gata să se repeadă asupra mea?

Orice-ar fi fost, nu se agită și rămase total tăcut. Am făcut la fel. După un timp, am observat o altă formă întunecată cam

cu aceleași contururi, dincolo de prima — și, posibil, o a treia ceva mai departe. Niciuna nu părea să aibă însușirea de a declanșa iadul pe care-l auzisem ceva mai înainte.

Mi-am continuat veghea.

Cred că au trecut mai multe minute înainte de a păși afară. Mișcarea mea nu declanșă nimic. Am făcut încă un pas și am așteptat. Apoi încă unul.

În cele din urmă, mișcându-mă lent, m-am aporpiat de prima mogîldeată. O brută fioroasă, acoperită cu solzi de culoarea sîngelui uscat. O creatură de vreo două sute de pounzi, lungă și sinuoasă... Dinți cumpliți, am remarcat, cînd i-am deschis gura cu vârful spadei. Știam că pot face liniștit asta, deoarece capul îi era aproape total separat de restul corpului. O lovitură foarte curată. Un lichid galben-portocaliu se scurgea încă din rană.

Și, din locul în care mă aflam, am văzut că și celelalte două mogîldețe erau creaturi de același fel. Din toate punctele de vedere. Și acestea erau moarte. Cea de-a doua pe care am examinat-o fusese străpunsă de mai multe ori și îi lipsea un picior. A treia fusese ciopîrțită. Toate erau transpirate și miroseau slab a cuișoare.

Am inspectat zona plină de urme de pași. Amestecate cu sîngele acela ciudat și cu transpirația erau ceea ce păreau a fi urme parțiale ale unei cizme, de mărime umană. Am cercetat mai încolo și am dat peste o urmă intactă de picior. Era îndreptată în direcția din care venisem.

Urmăritorul meu? „S“, poate? Cel care ucisese cîinii? Venind în ajutorul meu?

Am clătinat din cap. M-am săturat să caut explicații acolo unde nu există. Am continuat să cercetez, dar nu mai erau urme complete. Apoi am revenit la deschizătură și am ridicat teaca. Am pus spada și am atîrnat-o la centură. Am strîns-o peste umeri astfel încît să-mi atîrne pe spate. Mînerul depășea rucsacul în clipa în care am pus-o pe umăr. Nu puteam alerga dacă aș fi avut-o pe șold.

Am mâncat niște pâine și restul de carne. Am băut și niște apă și o gură de vin. Mi-am reluat călătoria.

Am alergat mare parte din ziua următoare — cu toate că „zi“ e un termen impropriu dacă-l pui alături de invariabilele ceruri gravate cu puncte, ceruri în carouri, ceruri luminate de moriști care se învîrt la infinit și fîntîni de lumină. Am alergat pînă am obosit și m-am odihnit și am mâncat și am alergat iar. Mi-am raționalizat hrana, pentru că aveam senzația că trebuie să mai fac rost de ceva în plus și o asemenea acțiune consumă multă energie a trupului. Am evitat scurtăturile, deoarece umbrele orbitoare presupunînd curse nebunești au și ele prețul lor și nu voiam să fiu sleit cînd sosesc. M-am uitat adesea în spate. În general, n-am văzut nimic suspicios. Din cînd în cînd, totuși, mi s-a părut că mă urmărește cineva de la mare distanță. Oricum și alte explicații erau posibile, avînd în vedere unele dintre trucurile pe care le pot face umbrele.

Am alergat pînă cînd am știut că mă apropii în sfîrșit de destinație. Nu mai veni nici un nou dezastru, urmat de vreun ordin de a mă întoarce. M-am întrebat fugitiv dacă e un semn bun sau dacă de-abia încolo vine ce-i mai rău. Oricum, știam că încă un pui de somn și încă o mică porțiune de parcurs mă vor purta acolo unde voiam să ajung. Mai adăugați puțină prevedere și cîteva precauții și ar putea fi chiar un motiv pentru optimism.

Am trecut printr-o zonă întinsă, ca o pădure alcătuită din forme cristaline. Dacă erau cu adevărat ființe vii sau reprezentau doar un fenomen geologic, habar n-am. Distorsionau perspectivele și făceau înaintarea dificilă. Oricum, n-am văzut vreun semn de viață în locul acela lucios, sticlos, care să mă determine să nu-mi instalez acolo tabăra finală.

Am rupt cîteva crengi și le-am înfipt în solul roz, care avea consistența chitului semipreparat. Am înălțat o palisadă circulară cam la înălțimea umerilor, eu situîndu-mă în centru. L-am descolăcit pe Frakir de la încheietură, apoi i-am rostit cu voce

tare instrucțiunile necesare, în timp ce l-am plasat pe zidul meu aspru și strălucitor.

Frakir se alungi, se întinse pînă se subție ca un fir de ață și se îngemănă printre crengile asemănătoare unor elitre. Mă simțeam în siguranță. Eram convins că nimic nu poate trece de această barieră, fără ca Frakir să se elibereze și să exercite o strînsoare mortală asupra intrusului.

Mi-am așternut mantia, m-am tolănit și am adormit. Cît de mult, nu știu. Și nu-mi amintesc nici un vis. Și n-au mai fost nici alte anomalii.

Cînd m-am trezit, mi-am mișcat capul pentru a mă readapta, dar priveliștea era aceeași. Cu excepția solului, în orice altă direcție peisajul era plin cu crengi de cristal întreșute. M-am ridicat lent și m-am împins în ele. Solide. Deveniseră o colivie de sticlă.

Deși am reușit să sparg cîteva crengi mai mici, acestea erau mai ales deasupra capului și nimic n-a reușit să mă elibereze. Cele pe care le plantasem inițial se îngroșaseră considerabil, aparent prinzînd rădăcini solide. N-ar fi cedat nici la cele mai puternice lovituri ale mele.

Blestemata colivie mă scotea din minți. Mi-am tras spada și fragmente sticloase zburară peste tot. Mi-am acoperit fața cu mantia și am mai izbit de cîteva ori. Apoi am observat că mîna mea e udă. Cînd m-am uitat, am văzut că e plină de sînge. Cîteva tîndări erau foarte tăioase. Am renunțat la spadă și am început să izbesc cu picioarele închisoarea mea. Pereții scîrțiau din cînd în cînd și scoteau sunete ca de clopoțel dar rezistau.

De obicei, nu sînt claustrofob și viața nu îmi era în pericol iminent, dar ceva legat de această închisoare strălucitoare mă îngrijora mult dincolo de proporțiile acestei situații. Am urlat poate zece minute înainte de a-mi impune suficient calm ca să pot gîndi limpede.

Am examinat încilceala pînă cînd am deslușit culoarea și textura lui Frakir în ea. L-am atins cu vîrfurile degetelor și am rostit un ordin. Strălucirea i se intensifică, trecu prin tot

spectrul și se stabilizează într-o lumină roșie. Primul zgomot ca un scîrțîit se auzi cîteva secunde mai tîrziu.

M-am retras rapid în mijlocul coliviei și m-am învelit complet în mantie. Dacă m-aș fi ghemuit, mi-am zis, unele dintre bucățile de deasupra ar fi căzut de la mai mare înălțime, izbindu-mă cu mai multă forță. Așa că am rămas în picioare, protejîndu-mi capul și gîtul cu brațele și mîinile precum și cu mantia.

Scîrțîiturile deveniră troznituri, urmate de trepidații, pleznituri, spargeri. Deodată, am fost lovit în umăr, dar m-am menținut pe picioare.

Zăngănind și scîrțîind, edificiul începu să se prăbușească în jurul meu. M-am ținut tare, deși am fost izbit de mai multe ori.

Cînd zgomotele încetară și am privit din nou, am văzut că acoperișul dispăruse, iar eu stăteam îngropat pînă la pulpe printre crengi căzute, din materia aceea dură, ca de coral. Multe dintre părțile laterale se fărîmîțaseră aproape de nivelul solului. Altele stăteau acum în poziții nefirești și, de data asta, cîteva lovituri bine plasate le doborîră la pămînt.

Mantia îmi era sfișiată în cîteva locuri și Frakir se încolăci acum în jurul gleznei stîngi și începu să migreze spre încheietură. Solul scrișnea sub picioare cînd am plecat.

Am scuturat mantia și m-am periat. Am mers apoi cam jumătate de oră, părăsind locul departe în urma mea, înainte de a mă opri și a lua micul dejun într-o vale fierbinte, fără vegetație, mirosind vag a sulf.

Cînd eram pe terminate, am auzit un zgomot ca de prăbușire. O chestie violetă cu coarne și colți țîșni de-a lungul văii spre dreapta, urmărită de o creatură cheală, cu piele portocalie, cu gheare lungi și coadă despîcată. Amîndouă se tînguiau în tonalități diferite.

Am dat din cap. Era doar o chestie blestemată în urmărirea alteia.

Mi-am croit drum peste pămînturi înghețate și pămînturi în flăcări, sub ceruri atît sălbatice cît și liniștite. Apoi, în sfîrșit,

cîteva ore mai tîrziu, am zărit lungul şir al dealurilor întunecate şi aurora ivindu-se deasupra, din spatele lor. Asta a fost. Trebuia doar să mă apropii şi să le depăşesc şi o să-mi văd visul dincolo de ultima şi cea mai grea barieră dintre toate.

Am înaintat. Mi-ar plăcea să termin treaba asta şi să mă ocup de altele mai importante. Cînd voi termina acolo, o să revin prin Atu în Amber, în loc să mă întorc pe unde-am venit. Oricum, n-aş fi putut ajunge la destinaţie prin teleportare, deoarece locul nu putea fi reprezentat pe un Atu.

Pentru că alergam, prima dată am crezut că vibraţiile proveneau de la mine. Mi-am dat seama că mă înşel în clipa în care mici pietricele începură să se rostogolească la întîmplare pe solul din faţa mea.

De ce nu?

Am fost lovit de cu totul altceva. Era ca şi cum straniul meu inamic ar fi parcurs o listă şi acum ajunsese la „Cutremur“. În regulă. Măcar nu era nimic înalt în apropiere ca să se prăbuşască peste mine.

— Bucură-te, nenorocitul! am urlat. Cît de curînd n-o să mai fie atît de distractiv!

Drept răspuns zgîlţiala deveni mai violentă şi a trebuit să mă opresc ca să nu cad din picioare. În timp ce priveam, solul începu să se afunde în unele locuri, înclinîndu-se în altele. Am privit rapid în jur, încercînd să hotărăsc dacă înaintez, mă retrag sau rămîn pe loc. Începuseră să apară mici fisuri iar acum auzeam un zgomot ca un bubuit, ca un scrişnit.

Pămîntul se prăbuşi brusc lîngă mine — poate la vreo şase inci — şi crevasele cele mai apropiate se lărgiră. M-am răsucit şi am început să sprintez pe drumul pe care venisem. Acolo, solul părea mai puţin răscolit.

Poate a fost o greşală. O trepidaţie deosebit de violentă urmă, luîndu-mi pămîntul de sub picioare. Înainte de a mă putea ridica, o crăpătură largă apăru la mică distanţă. Continuă să se lărgească chiar în timp ce priveam. Am ţîşnit în picioare, am sărit peste ea, m-am prăbuşit, m-am ridicat iar

și am văzut o alta, lărgindu-se mult mai rapid decît cea peste care sărisem.

Am sărit iar, către o zonă de pămînt înclinată. Pămîntul părea rupt peste tot acum, cu petele negre ale crăpăturilor, lărgindu-se progresiv în acompaniamentul gemetelor și scîrțiturilor cumplite. Imense bucăți de pămînt dispăreau în abisuri. Mica mea insulă începea deja să dispară.

Am sărit iar și iar, încercînd să ajung într-un loc care părea mai stabil.

Nu prea am reușit. Am pășit greșit și am căzut. Dar am izbutit să mă prind de margine. M-am legănat un pic și am început să mă cațăr. Marginea începu să se fărîmițeze. M-am agățat cu unghiile și m-am prins iar. Apoi m-am balansat din nou, tușind și blestemînd.

Am căutat un punct de sprijin în peretele argilos de care atîrnam. Cedă cumva sub lovitura cizmelor mele și am săpat în el, clipind des ca să-mi scot praful din ochi, încercînd să găsesc o priză mai fermă deasupra. Îl simțeam pe Frakir desfăcîndu-se, încordîndu-se într-un mic lat, liber la un capăt și plutind peste articulațiile mele, sperînd să localizeze ceva suficient de tare care să servească drept ancoră.

Dar nu. Priza mîinii stîngi cedă iar. M-am agățat cu dreapta și am bîjbîit după sprijin. În jurul meu căzu pămînt cînd nu izbutii, iar dreapta începu să alunece.

O umbră neagră deasupra mea, prin praf și ochi plini de lacrimi.

Mîna dreaptă scăpă strînsoarea. M-am zbatut cu picioarele într-o nouă încercare.

Încheietura mîinii drepte îmi fu înșfăcată în timp ce încercam încă o dată să mă apuc de ceva. O mîna mare cu o priză puternică mă ținu. Cîteva clipe mai tîrziu, i se alătură o alta și am fost tras în sus, rapid, lin. Trecusem de margine și mi-am căutat sprijinul într-o clipă. Încheietura mi se eliberă. Mi-am șters ochii.

— Luke!

Era îmbrăcat în verde și probabil că spadele nu-l deranjau ca pe mine, pentru că una de mari dimensiuni îi atârna la șoldul drept. Se pare că folosea o mantie făcută sul drept rucsac și purta agrafa ei ca pe o decorație pe stînga platoșei — un lucru meșteșugit, un fel de pasăre de aur.

— Pe aici, spuse, răsucindu-se, și l-am urmat.

Mă conduse înapoi pe un traseu spre stînga, tangent cu drumul pe care-l urmasem cînd pătrunsesem în vale. Solul deveni mai ferm pe măsură ce înaintam, urcînd, în cele din urmă, pe un delușor care părea total nepotrivit cu dezastrul din jur. Aici ne oprirăm ca să privim înapoi.

— Să nu veniți mai departe! bubui o voce tunătoare din direcția aceea.

— Mulțumesc, Luke, am rostit, gîfîind cu greutate. Nu știu cum ai ajuns aici sau de ce, dar...

Ridică o mîină.

— În clipa asta, vreau să știu doar un lucru, spuse, făcîndu-și barba scurtă care-i crescuse parcă ciudat de repede și făcîndu-mă să observ că purta inelul cu piatră albastră.

— Spune-l, i-am zis.

— Cum se face că cel care tocmai a vorbit are vocea ta? întrebă.

— Uh — oh. Mi s-a părut mie că sună familiar.

— Haide! spuse. Trebuie să știi. De fiecare dată cînd ești amenințat și te avertizează să te întorci, e vocea ta, ca un ecou.

— Totuși, de cînd mă urmărești?

— De o bună distanță.

— Creaturile alea moarte, acolo, în afara adăpostului unde mi-am instalat tabăra...

— Le-am ucis eu pentru tine. Unde mergi și ce e chestia asta?

— În clipa asta n-am decît bănuieli în legătură cu ce se-ntîmplă și e o poveste lungă. Dar răspunsul ar putea fi dincolo de șirul ăsta de dealuri.

Am arătat spre auroră.

Privi în direcția aceea, apoi încuviință.

— Hai să mergem, spuse.

— E un cutremur în plină desfășurare, am remarcat.

— Se pare că s-a limitat strict la această vale, spuse. Putem să-l ocolim și să ne vedem de treabă.

— Și foarte posibil să dăm peste continuarea lui.

Clătină din cap.

— Mie mi se pare, spuse, că orice-ar fi chestia asta care încearcă să-ți blocheze drumul, obosește după fiecare efort și are nevoie de un timp ca să-și revină suficient pentru o nouă tentativă.

— Numai că tentativele se înmulțesc, am observat, și devin tot mai spectaculoase de fiecare dată.

— Oare din cauză că ne apropiem de sursa lor? întrebă.

— Posibil.

— Atunci, să ne grăbim.

Am coborât pe partea cealaltă a dealului, apoi am urcat și am coborât un altul. Trepidațiile, la momentul acela, se redusese deja la scuturături rare ale solului și curînd încetară și acestea.

Am ajuns într-o altă vale care, pentru un timp, ne îndepărtă de țelul nostru, apoi se curbă lin înspre direcția potrivită, către șirul final de dealuri sterpe, cu lumini sclipind dincolo de ele, peste o linie albă, nemișcată, de nori sub un cer mov spre violet. Nu erau prezente noi pericole.

— Luke, am întrebat după un timp, ce s-a-ntîmplat acolo, pe munte, în noaptea aia din New Mexico?

— A trebuit să plec — repede, răspunse.

— Și cadavrul lui Dan Martinez?

— L-am luat cu mine.

— De ce?

— Nu-mi place să las dovezi la fața locului.

— Asta nu explică prea multe.

— Știu, spuse și o luă la fugă.

Am intrat în ritmul lui.

— Și știi cine sînt eu, am continuat.

— Da.

— Cum?

— Nu acum, spuse. Nu acum.

Mări ritmul. M-am ținut după el.

— Și de ce mă urmăreai?

— Ți-am salvat fundul, nu?

— Mda, și îți sînt recunoscător. Dar asta tot nu-mi dă răspunsul la întrebare.

— Cine-ajunge primul la stîncă aia înclinată, spuse și o luă tare la goană.

Am făcut la fel și l-am ajuns din urmă. Totuși, am încercat din greu, dar nu l-am putut depăși. Și respiram prea greu ca să pun sau să capăt răspunsuri la întrebări.

M-am forțat, am alergat mai repede. Făcu la fel, ținînd pasul. Stîncă înclinată era încă la mare distanță. Am rămas umăr la umăr și mi-am economisit energia pentru sprintul final. Era o nebunie, dar alergasem împotriva lui de prea multe ori. Era deja o chestiune de obișnuință. Asta, și vechea curiozitate. Alerga el ceva mai repede? Sau eu? Sau prea lent?

Bratele îmi zvîcneau, picioarele făceau un zgomot surd la contactul cu solul. Mi-am controlat respirația, am menținut-o într-un ritm potrivit. L-am depășit un pic și n-a reacționat. Brusc, stîncă era mult mai aproape.

Am ținut distanța cam jumătate de minut și apoi el porni atacul. Eram umăr la umăr, mă depăși. Sosise clipa să intervin.

Mi-am mișcat picioarele mai iute. Sîngele îmi zvîcnea în urechi. Am inspirat și mi-am adunat toate forțele. Distanța dintre noi începu iar să se reducă. Stîncă înclinată arăta din ce în ce mai mare...

L-am prins din urmă înainte de a ajunge la ea dar oricît m-am străduit n-am putut să-l întrec. Am trecut de ea umăr la umăr și ne-am prăbușit amîndoi.

— La fotografie, am rostit gîfîind.

— Să-i spunem meci nul, rosti. Mă surprinzi întotdeauna — chiar la final.

Am scos sticla cu apă și i-am dat-o. Luă o sorbitură hulpavă și mi-o dădu înapoi. În felul ăsta o golirăm, puțin cîte puțin.

— La naiba, spuse apoi, ridicîndu-se cu greu în picioare. Hai să vedem ce e peste dealurile alea.

M-am ridicat și am pornit.

Cînd într-un tîrziu mi-am recăpătat suflul primul lucru pe care l-am rostit a fost:

— Se pare că știi al naibii de multe lucruri despre mine, față de cît știu eu despre tine.

— Cred că da, spuse după o pauză lungă, și mi-aș dori să nu fi fost așa.

— Ce înseamnă asta?

— Nu acum, răspunse. Mai tîrziu. Nu citești „Război și Pace“ în pauza de cafea.

— Nu înțeleg.

— Timpul. Întotdeauna e prea mult timp sau prea puțin. În clipa asta e prea puțin.

— M-ai pierdut pe drum.

— Mi-aș fi dorit asta.

Dealurile erau mai aproape și solul rămînea ferm sub picioarele noastre. Ne-am tîrît mai departe.

M-am gîndit la bănuielele lui Bill, la suspiciunile lui Random și la avertismentul dat de Meg Devlin. M-am gîndit de asemeni și la muniția aceea stranie pe care-o găsisem în vesta lui Luke.

— Chestia aia către care ne îndreptăm, spuse înainte să apuc să formulez o întrebare. E Ghostwheel-ul tău, nu-i așa?

— Da.

Rîse. Apoi:

— Deci, spuneai adevărul acolo în Santa Fe cînd mi-ai zis că e nevoie de un mediu neobișnuit. Ceea ce n-ai spus e că găsiseseși acel mediu și ai construit obiectul acolo.

Am încuviințat.

— Cum rămîne cu planurile tale pentru o companie? l-am întrebat.

— Exact despre asta voiam eu să te fac să vorbești.

— Și cum rămîne cu Dan Martinez — cu cele spuse de el?

— Nu știu. Chiar nu-l cunosc. Încă nu știu ce voia sau de ce a vrut să ne împuște.

— Luke, tu ce vrei, de fapt?

— În clipa asta, vreau doar să văd chestia aia blestemată, spuse. Construirea lui aici, pe coclauri, l-a înzestrat cu anumite însușiri speciale?

— Da.

— De pildă?

— De pildă, cu unele la care nici măcar nu m-aș fi gândit — din păcate, am răspuns.

— Spune-mi una.

— Îmi pare rău. Întrebare și răspuns e un joc în ambele sensuri.

— Hei, eu sînt băiatul care tocmai te-a scos dintr-o groapă din pămînt.

— Aș zice că tu ești și băiatul care a încercat să măucidă în cîteva zile de 30 aprilie!

— Nu recent, spuse. Pe cuvînt.

— Adică, chiar ai făcut-o?

— Ei bine... mda. Dar am avut motive. E o poveste lungă și...

— Iisuse, Luke! De ce? Ce ți-am făcut?

— Nu e așa de simplu, răspunse.

Am ajuns la poalele celui mai apropiat deal și începu să se cațere.

— Nu, i-am strigat. Nu poți trece dincolo.

Se opri.

— De ce nu?

— Atmosfera se sfîrșește la cîteva zeci de metri altitudine.

— Glumești.

Am clătinat din cap.

— Și e mai rău pe versantul celălalt, am adăugat. Va trebui să găsim o trecere prin interior. E una mai încolo, spre stînga.

M-am răsucit și m-am îndreptat într-acolo. La scurt timp, i-am auzit pașii.

— Așadar, i-ai dat vocea ta, spuse.

— Și?

— Și m-am prins ce vrei tu și ce s-a-ntîmplat. A devenit conștient în locul ăla blestemat unde l-ai construit. Și-a ieșit din minți și acum te duci să-l oprești. El știe asta și are puterea de a reacționa. Ghostwheel-ul tău e cel care a încercat să te facă să te întorci, nu-i așa?

— Probabil.

— De ce nu te-ai teleportat, pur și simplu?

— Nu poți elabora un Atu pentru un loc care e în continuă schimbare. Oricum, ce știi tu despre Atuuri?

— Destule, spuse.

Am văzut trecătoarea pe care o căutam ceva mai încolo.

M-am apropiat și m-am oprit înainte de a intra.

— Luke, am spus, nu știu ce vrei sau de ce sau cum ai ajuns aici și se pare că nu vrei să-mi spui. Totuși, am să-ți spun ceva pe gratis. Ar putea fi foarte periculos. Poate că ar trebui să te întorci acolo de unde ai venit și să mă lași pe mine să rezolv lucrurile. N-are nici un rost să te pun în pericol.

— Ba eu cred că are, spuse. Dealtfel, s-ar putea să-ți fiu de folos.

— Cum?

Ridică din umeri.

— Hai să mergem pînă la capăt, Merlin. Vreau să văd obiectul ăla.

— Okay. Hai.

L-am condus în locul îngust unde stîncă fusese despicață.

Trecătoarea era lungă și întunecoasă și pe alocuri strîmtă, devenind din ce în ce mai rece pe măsură ce înaintam dar, în timp, am ajuns la platforma largă, stîncoasă, care era orientată spre abisul cu aburi. În aer plutea un miros de amoniac și picioarele erau reci și fața mi se îmbujorase, ca de obicei. Am clipit puternic de mai multe ori, examinînd contururile labirintului prin ceața mișcătoare. Un vâl gris-perle atîrna deasupra întregii zone. Flashuri portocalii intermitente străpungeau semiîntunericul.

— Îii — unde e? se neliniști Luke.

Am făcut un gest din cap către locul ultimei licăriri.

— Acolo, i-am spus.

Chiar în clipa aceea, cețurile se ridicară, dînd la iveală insulițe peste insulițe de întuneric, protuberanțe bine separate de clivaje negre. Proeminentele își creau drum în zig-zag către o insulă ca o fortăreață, cu un mic zid împrejur, cu mai multe structuri metalice vizibile dincolo de ea.

— E un ... labirint, observă el. Îl traversăm pe jos prin trecători sau pe sus, pe creasta zidurilor?

Am zîmbit în timp ce îl studia.

— Depinde, am spus. Uneori pe sus, alteori pe jos.

— Ei bine, pe unde o luăm?

— Încă nu știu. De fiecare dată trebuie să-l studiez. Vezi tu, e în continuă schimbare, și la mijloc e un truc.

— Un truc?

— De fapt, mai multe. Blestemăția plutește pe un lac de hidrogen lichid și heliu. Labirintul se mișcă de jur-împrejur. E altfel de fiecare dată. Și mai e și o chestiune de atmosferă. Dacă ai merge de-a lungul proeminențelor, ai fi deasupra în majoritatea locurilor. N-ai rezista mult timp. Și temperatura variază de la un frig cumplit pînă la fierbințeală de prăjire, la mai puțin de un metru diferență de nivel. Trebuie să știi cînd să te tîrăști și cînd să te cațeri și cînd să faci alte lucruri — ca și pe ce cale anume s-o apuci.

— Și cum știi asta?

— Uh-hu, am spus. O să te iau acolo dar n-o să-ți destăinuiesc secretul.

Ceturile începură să se ridice din nou din adîncuri și se adunară în mici formațiuni noroase.

— Acum înțeleg de ce nu poți elabora un Atu pentru locul ăsta, începu.

Am continuat să examinez traseul.

— În regulă, am spus apoi. Pe aici.

— Și dacă ne atacă în timp ce ne aflăm în labirint? întrebă.

— Poți să stai în spate, dacă vrei.

— Nu. Chiar o să-l închizi?

— Nu sînt sigur. Hai.

Am făcut cîțiva pași înainte și spre dreapta. Un cerc slab de lumină apăru în aer dinaintea mea, deveni mai strălucitor. Am simțit mîna lui Luke pe umărul meu.

— Ce...? începu.

— Pe aici nu se trece! îmi spuse vocea pe care acum am recunoscut-o ca fiind a mea.

— Cred că am putea să ne înțelegem, am răspuns. Am cîteva idei și...

— Nu! răspunse. Am auzit ce-a spus Random.

— Sînt pregătit să nu țin seamă de ordinul lui, am spus, dacă există o alternativă mai bună.

— Încerci să mă păcălești. Vrei să mă închizi.

— Înrautătești lucrurile cu toate aceste demonstrații de forță, am spus. Acum, o să intru și...

— Nu!

O rafală de vînt dură țîșni din cerc și mă izbi: m-a făcut să mă clatin. Am văzut cum mîneca mea se face cafenie, apoi portocalie. Începu să se fărîmițeze, chiar în timp ce mă uitam.

— Ce faci? Trebuie să-ți vorbesc, să-ți explic...

— Nu aici! Nu acum! Niciodată!

Am fost azvîrlit înapoi spre Luke, care mă prinse, căzînd într-un genunchi cînd făcu asta. Un vînt arctic ne asaltă și cristale de gheață dansară în fața ochilor mei. Apoi, străluciră culori luminoase, orbindu-mă pe jumătate.

— Oprește-te! am urlat, dar nu se întîmplă nimic.

Pămîntul parcă se înclină sub noi și, deodată, dispăru cu totul. Totuși, nu era ca și cum ne-am fi prăbușit. Mai degrabă ca și cum am fi atîrnat suspendați în centrul unui viscol de lumină.

— Oprește-te! am urlat încă o dată, dar cuvintele fură înghițite de hău.

Cercul de lumină dispăru, ca și cum s-ar fi retras într-un tunel lung. Totuși, mi-am dat seama printr-o încărcătură senzorială, că Luke și cu mine eram cei care ne îndepărtam de lumină, că fuseserăm azvîrliți la o distanță suficient de mare ca să ne aducă la jumătatea drumului din trecătoare. Numai că nu era absolut nimic solid în nici o direcție în jurul nostru.

Începu un sunet ca un bîzîit slab. Se transformă într-un murmur, apoi într-un răget monoton. În depărtare mi s-a părut că zăresc o micuță locomotivă cu aburi, escaladînd un versant într-un unghi imposibil, apoi o cascadă cu susu-n jos, o linie a orizontului sub ape verzi. O bancă dintr-un parc ne depăși brusc, cu o femeie cu pielea-albastră așezată pe ea, ținînd-o strîns, cu o expresie de groază pe chip.

Am scormonit frenetic în buzunar, știind că am putea fi distruși dintr-o clipă într-alta.

— Ce, urlă Luke în urechea mea, înșfăcîndu-mă de braț, gata-gata să mi-l dizloce, ce e asta?

— Furtuna-din-Umbră! am strigat. Țin-te bine! am adăugat inutil.

O creatură ca un liliac îmi fu suflată în față, dispăru o clipă mai târziu, lăsându-mi o tăietură umedă pe obrazul drept. Ceva se lovi de piciorul stîng.

Un lanț muntos cu vârful în jos pluti pe lîngă noi, curbîndu-se. Urletul crescînd în volum. Acum, lumina parcă pulsa lîngă noi în panglici largi de culoare, atîngîndu-ne cu o forță aproape fizică. Lămpi fierbinți și clopotei de vînt...

L-am auzit pe Luke țipînd ca și cum ar fi fost lovit dar nu reușeam să-i vin în ajutor. Am traversat o zonă de flashuri ca niște fulgere, unde mi s-a făcut părul măciucă și pielea mi se încreți.

Am înșfăcat pachetul de cărți din buzunar și l-am scos. În momentul acela începuserăm să ne rotim și mi-era teamă să nu-mi fie smuls din mîină. Le țineam strîns, temîndu-mă să scormonesc prin ele, ținîndu-le lipite de corp. Le-am extras lent, grijuliu. Oricare dintre ele ar fi fost deasupra însemna ieșirea noastră.

Bășici negre luau naștere și se spărgeau în jurul nostru, emanînd gaze toxice.

Cînd am ridicat mîina, am văzut că pielea era cenușie la suprafață, sclipind cu dîre fluorescente. Mîina lui Luke pe brațul meu părea cadaverică și, cînd m-am uitat înapoi spre el, am dat peste un craniu rînjind.

Mi-am întors privirea, revenind la cărțile de joc. Era greu să-mi focalizez privirea prin cenușii din jur, printr-un efect de distanțare neobișnuit. Dar, într-un târziu, se limpezi: era bucățica de pămînt ierbos pe care o privisem — cu cît timp în urmă? — înconjurată de ape liniștite, cu o margine cristalină și strălucitoare pătrunzînd undeva din dreapta.

Am privit cu mare atenție. Sunetele de dincolo de umărul meu indicau că Luke încerca să mi se adreseze dar nu puteam distinge cuvintele. Am continuat să privesc Atuul și acesta deveni mai clar. Dar lent, lent. Ceva mă izbi cu putere sub partea dreaptă a cutiei toracice. M-am forțat să ignor lovitura și am continuat să mă concentrez.

În sfârșit, peisajul de pe carte parcă se deplasă spre mine, deveni mai mare. Am simțit o senzație familiară de răcoare, în timp ce mă înglobă și eu la fel. O senzație aproape elegiacă de liniște plutea deasupra aceluia mic lac.

M-am prăbușit în iarbă, cu inima bătându-mi cu putere, cu șoldul zvîcnind. Gîfîiam, și simțul subiectiv al lumilor trecînd pe lîngă mine era încă prezent, ca o imagine-remanentă a autostrăzilor atunci cînd închizi ochii la capătul unei zile în care ai condus încontinuu.

Adulmecînd apa dulce, am leșinat.

Eram vag conștient că sînt luat pe sus, cărat, apoi ajutat, înaintînd cu poticneli. Apoi urmă un răstimp în totală inconștientă, o topire în somn și în vis.

... Rătăceam pe străzile unui Amber în ruine, sub un cer mohorît. Un înger schilod cu o sabie incandescentă pîndea de pe înălțimile de deasupra mea, lovind. Oriunde cădea sabia, se ridicau fum, praf și flăcări. Haloul era Ghostwheelul meu, iscînd vînturi care treceau peste chipul îngerului ca un lîntoliu negru, viu, semănînd dezordine și ruină oriunde cădeau. Palatul era pe jumătate prăbușit și în apropiere se aflau spînzurațori în care atîrnau rudele mele, răsucindu-se în ștreanguri. Într-o mină aveam o spadă și Frakir atîrna de cealaltă. Acum mă cătăram, urmînd să-l întîlnesc și să mă lupt cu inamicul meu luminos-întunecat. Un sentiment cumplit mă cuprinsese în timp ce escaladam drumul pietros, ca și cum eșecul iminent era de la sine înțeles. Chiar și așa, mi-am zis, creatura va pleca de aici cu multe răni de lins.

Mă observă în timp ce mă apropiam, răsucindu-se în direcția mea. Fața îi era ascunsă cînd își ridică arma. M-am năpustit înainte, regretînd doar că nu avusesem timp să-mi otrăvesc spada. M-am rotit de două ori cînd am atacat, fentînd, ca s-o lovesc undeva în apropierea genunchiului stîng.

Urmă un flash luminos și mă prăbușeam, mă prăbușeam, cu mici flăcări căzînd în jurul meu, ca un vifor arzînd. Am căzut așa cam un secol și jumătate după cum mi s-a părut, ajungînd

în cele din urmă să mă odihnesc pe spate, pe o masă mare de piatră, inscripționată ca un cadran solar, fiind aproape pe punctul de a fi tras în țeapă de acul din centru, ceea ce părea o nebunie chiar și în vis. Nu existau cadrane solare la Curțile Haosului pentru că acolo nu există soare. M-am trezit în capătul unei curți interioare, lângă un turn înalt, negru și am constatat că nu mă pot mișca, darmite să mă ridic. Deasupra, mama mea, Dara, stătea pe un balconaș jos în forma ei normală, privindu-mă în toată cumplita ei putere și frumusețe.

— Mamă! am strigat. Eliberează-mă!

— Am trimis pe cineva să te ajute, răspunse.

— Și ce e cu Amberul?

— Nu știu.

— Și cu tata?

— Nu-mi vorbi mie despre morți.

Acul cadranului se răsuci ușor, se plasă deasupra gâtului meu, începând o coborîre înceată dar constantă.

— Ajută-mă! am urlat. Grăbește-te!

— Unde ești, strigă ea, întorcînd capul, cu ochi sfidători. Unde ai dispărut?

— Sînt încă aici! am urlat.

— Unde ești?

Am simțit acul atingîndu-mi gâtul într-o parte...

Viziunea se sparse și dispăru.

Umerii mi se sprijineau de ceva dur, picioarele erau întinse înaintea mea. Cineva tocmai mă strînsese de umăr, mîna trecîndu-mi pe lîngă gât.

— Merle, ești în regulă? Vrei să bei ceva? întrebă un glas cunoscut.

Am inspirat adînc și am oftat. Am clipit de mai multe ori. Lumina era albastră, universul un cîmp de linii și unghiuri. Un polonic cu apă se ivi în dreptul gurii.

— Aici. Era glasul lui Luke.

Am băut toată apa.

— Mai vrei?

— Da.

— O clipă.

Am simțit cum slăbește strînsoarea, i-am auzit pașii îndepărtându-se. Am privit peretele iluminat difuz la doi metri în fața mea. Mi-am trecut mîna peste podea. Părea a fi din același material.

Curînd, Luke reveni, zîmbind și-mi dădu polonicul. L-am băut și i l-am înapoiat.

— Încă unul? întrebă.

— Nu. Unde ne aflăm?

— Într-o peșteră — un loc mare, frumos.

— De unde ai adus apa?

— Dintr-o cavernă laterală, puțin mai încolo. Făcu un gest. Acolo sînt mai multe butoaie cu apă. Și multă mîncare. Vrei să mănînci ceva?

— Nu încă. Ești bine?

— Destul de lovit, răspunse, dar întreg. Se pare că n-ai nici un os rupt și tăietura aia de pe față nu mai sîngerează.

— Oricum e ceva, am zis.

M-am ridicat lent în picioare, ultimele fragmente de vis dispărînd încet între timp. Atunci am văzut că Luke se întor sese și pleca. L-am urmat cîtiva pași înainte de a mă gîndi să-l întreb:

— Unde te duci?

— Acolo, răspunse, arătînd cu polonicul.

L-am urmat printr-o deschizătură în perete, într-o cavernă rece, cam de mărimea sufrageriei vechiului meu apartament. Patru butoaie imense de lemn se înșirau de-a lungul peretelui din stînga și Luke agăță polonicul de capătul celui mai apropiat. Pe peretele opus se aflau cutii mari de carton și grămezi de saci.

— Conserve, anunță. Fructe, legume, șuncă, somon, biscuiți, dulciuri. Mai multe cutii cu vin. O sobă „Coleman“. Nenumărate discuri. Chiar și o sticlă sau două de coniac.

Se răsuci și porni brusc pe lîngă mine, îndreptîndu-se din nou spre coridor.

— Acum unde mai mergem? am întrebat.

Numai că el se deplasa iute și nu răspunse. A trebuit să mă grăbesc ca să-l ajung din urmă. Am trecut pe lângă mai multe ramificații și deschizături înainte de a se opri la alta, dînd din cap.

— Latrina e aici. O singură gaură cu cîteva scînduri deasupra. Aș zice că e o idee bună s-o ții astupată.

— Ce naiba e asta? am întrebat

Ridică mîna.

— Totul se va clarifica într-un minut. Pe aici.

Coti după un colț de safir și dispăru. Aproape total dezorientat, m-am îndreptat în direcția aceea. După mai multe curbe și o scurtătură, m-am simțit complet rătăcit. Luke era de negăsit.

M-am oprit și am ascultat. Nici un sunet cu excepția respirației mele.

— Luke! Unde ești? am strigat.

— Aici sus, răspunse.

Glasul parcă venea de deasupra și de undeva din dreapta mea. M-am strecurat ghemuit pe sub o arcadă joasă și am ajuns într-o încăpere albastru deschis, din aceeași substanță cristalină ca și restul locului. Într-un colț am văzut un sac de dormit și o pernă. Lumina se strecura înăuntru printr-o mică deschizătură la vreo doi metri și jumătate deasupra.

— Luke? am întrebat iar.

— Aici, sosi răspunsul.

M-am deplasat ca să ajung sub gaură, privind cruciș din cauza luminii cînd m-am uitat în sus. Într-un târziu, mi-am pus mîna streășină. Capul și umerii lui Luke se vedeau deasupra mea, părul, o coroană de flăcări arămii în ceea ce ar fi putut fi lumina zorilor sau a înserării. Zîmbea iar.

— Asta, pariez, e ieșirea, am spus.

— Pentru mine, răspunse.

— Ce vrei să spui?

Se auzi un zgomot de frecare și vederea îmi fu parțial acoperită de marginea unui bolovan uriaș.

— Ce faci?

— Mut piatra asta într-o poziție în care pot bloca ieșirea, răspunse, după care o să fac câteva găuri în ea.

— De ce?

— Există suficiente mici deschizături prin care pătrunde aerul, ca să nu te sufoci, continuă.

— Nemaipomenit. Totuși, de ce mă aflu aici?

— Hai să nu devenim existențialiști tocmai acum, spuse. Țasta nu-i un seminar de filosofie.

— Luke! La naiba! Ce se-ntîmplă?

— Ar trebui să fie evident că te fac prizonier, spuse. Crista-lul albastru, apropo, va bloca orice semnal al Atuurilor și va neutraliza însușirile tale magice care se bazează pe lucruri aflate dincolo de ziduri. Deocamdată am nevoie de tine viu și fără puteri, într-un loc unde pot ajunge la tine într-o clipă.

Am examinat deschizătura și pereții.

— Nu încerca, spuse. Am avantajul poziției.

— Nu crezi că-mi datorezi o explicație?

Mă privi o clipă, apoi dădu din cap.

— Trebuie să mă întorc, spuse într-un târziu, și să încerc să recapăt controlul asupra lui Ghostwheel. Vreo sugestie?

Am izbucnit în râs.

— Nu sînt în cele mai bune relații cu el în clipa de față. Mă tem că nu pot să te ajut.

Dădu iar din cap.

— Va trebui să văd ce pot face. Dumnezeu, ce armă! Dacă nu-l pot liniști de unul singur va trebui să mă întorc și să-ți ciupesc creierul pentru câteva idei. Să te gîndești la asta, da?

— O să mă gîndesc la multe lucruri, Luke. S-ar putea ca unele să nu-ți placă.

— Nu te afli în postura de a face mare lucru.

— Nu încă, am spus.

Apucă bolovanul, începu să-l miște.

— Luke! am țipat.

Se opri, mă studie, expresia schimbîndu-i-se într-una pe care n-o mai văzusem niciodată.

— Nu ăsta e numele meu adevărat, rosti după o clipă.

— Care, atunci?

— Sînt vărul tău, Rinaldo, rosti lent. L-am ucis pe Caine și am fost pe-aproape și cu Bleys. Totuși, am greșit cu bomba de la înmormîntare. Cineva m-a văzut. Voi distruge Casa de Amber cu sau fără Ghostwheel-ul tău — dar mi-ar fi mult mai ușor dacă aș avea o asemenea putere.

— Care-i scopul tău, Luke?... Rinaldo? De ce răzbunare?

— M-am dus după Caine primul, continuă, pentru că el e cel care, de fapt, mi-a ucis tatăl.

— N-am știut. Am privit strălucirea agrafei cu pasărea Phoenix de pe platoșa lui. N-am știut că Brand a avut un fiu, am spus în cele din urmă.

— Acum știi, bătrîne tovarăș. Țsta e un alt motiv pentru care nu-ți pot da drumul și trebuie să te țin într-un loc ca ăsta. Nu vreau să-i avertizezi pe ceilalți.

— N-o să reușești.

Tăcu mai multe secunde, apoi dădu din umeri.

— Cîștig sau pierd, trebuie să încerc.

— De ce 30 aprilie? am rostit deodată. Spune-mi măcar asta.

— A fost ziua în care am aflat de moartea tatei.

Împinse bolovanul și-l făcu să lunece în gaură, acoperind-o complet. Urmară cîteva scurte lovituri de ciocan.

— Luke!

Nu răspunse. I-am zărit umbra prin piatra translucidă. După un timp umbra se îndreptă, apoi dispăru. I-am auzit cizmele izbind pămîntul, afară.

— Rinaldo!

Nu răspunse și i-am auzit pașii depărtîndu-se.

Țin socoteala zilelor după cum se luminează și se întuneacă pereții din cristal albastru. A trecut peste o lună de la încarcerarea mea, deși nu știu cît de lent sau de repede se scurge aici timpul față de alte umbre. Am parcurs fiecare coridor și fiecare încăpere din această grotă imensă dar n-am găsit nici o cale de ieșire. Atuurile mele nu funcționează aici, nici măcar

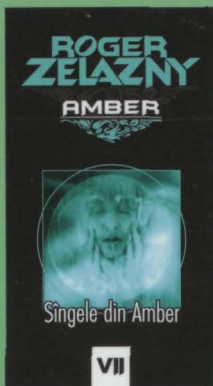
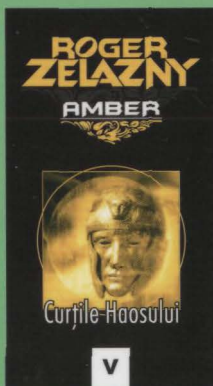
Atuurile Mortii. Magia mea e inutilă, limitată fiind de pereții în culoarea inelului lui Luke. Încep să simt că m-aș putea bucura chiar și de evadarea într-o nebunie temporară dar rațiunea mea refuză să cedeze, existînd prea multe puzzle-uri care mă frămîntă: Dan Martinez, Meg Devlin, Doamna mea de la Lac... De ce? Și de ce a stat atîta vreme în preajma mea, Luke, Rinaldo, dușmanul meu? Trebuie să găsesc o cale de a-i avertiza pe ceilalți. Dacă reușește să-l asmută pe Ghostwheel împotriva lor, atunci visul lui Brand — coșmarul răzbunării mele — va fi împlinit. Acum văd că am făcut multe greșeli... Iartă-mă, Julia... Voi da măsura întemnițării mele. Undeva trebuie să existe o fisură în logica de gheață albastră care mă înconjoară, împotriva căreia lupt cu mintea, țipetele, hohotele amare. În susul acestui coridor, în josul tunelului. Albastrul e pretutindeni. Umbrele nu mă vor purta niciunde, pentru că aici nu există umbre. Eu sînt Merlin cel zăvorît, fiu al lui Corwin cel rătăcit și visul meu de lumină s-a întors împotriva mea. Bîntui prin închisoarea mea ca propia mea fantomă. Nu pot lăsa să se sfîrșească așa. Poate tunelul următor, poate celălalt, poate următorul...

ROGER ZELAZNY

Atuurile morții

Ca în fiecare an de 30 aprilie, Merlin se așteaptă ca "Ș" să încerce să îl omoare. Luke, prietenul său din școală, pare să fie altcineva decât crezuse, să cunoască mai multe decât ar fi fost normal. Și nu este singurul. Tot mai mulți dintre cei pe care îi întâlnește știu despre el mai multe decât știe el despre ei.

Lucrurile se precipită și în Amber, Merlin nefiind singurul membru al familiei a cărei viață este în pericol. Toți devin suspicioși și se gândesc la posibilitatea ca unul de-al lor să fi pornit o răzbunare. Nici proiectul lui Merlin, *Ghostwheel*, nu e mai liniștit.

www.tritonic.ro
<http://tritonic.ro/blog>

ISBN 978-973-733-222-6

t...
TRITONIC

TRITONIC
F
FANTASY